

TANRI GÜLMİYİ SEVER

Bahai Eselleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

“Spark of Love’ın Yıldızına”

Canım Sevil’ciğim

Çok büyük bir keyifle, kimi zaman gözlerim dolarak, kimi zaman kahaahalar atarak okuduğum bu kitabı seninle paylaşmak istedim. Özellikle İngilizce okuduğunu bana söylediğinde, büyük bir sevinçle sana bu kitabı ulaştırmak istedim. Kitabın yazarı Emrin Eli William Sears’ın o hoş mizahi anlatımında gizli olan o yüce o güçlü ruhu yine onun anılarında, onlarla bütünleşerek hissetmek olağan üstü bir coşku vermişti bana. Okudukça, o anılarda Hz. Bahauallah’ın, O Yüce Kılavuz’un her an her saniye sonsuz sevgisi ve koruyuculuğu ile yaşamımızı nasıl da çevrelediğine tanık olmamızı sağlıyor. Yani hepimiz aslında orada kendimizden bir şeyler buluyoruz.

Senin de çok seveceğine inanıyorum.

Seni çok seviyorum.

Ablan Fulya 1997 Haziran

Çok seversen belki de tercüme etmek istersin ?

Harika olurdu.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	7
BÖLÜM 1.....	9
1. <i>Tüfeğin yedinci oğlunun tüfeğinin yedinci oğlu</i>	9
BÖLÜM 2.....	15
2. <i>Kuşlar, arılar ya da leylek kulübü</i>	15
BÖLÜM 3.....	19
3. <i>Bir çift eski günahkâr</i>	19
BÖLÜM 4.....	31
4. <i>Biz ölünce gökyüzünde bir pasta olacak</i>	31
BÖLÜM 5.....	37
5. <i>İyi Kitap ve Kötü Çocuk</i>	37
BÖLÜM 6.....	45
6. <i>Gelin sizi eşkıyalar</i>	45
BÖLÜM 7.....	52
7. <i>Mutfakta buz pateni</i>	52
BÖLÜM 8.....	58
8. <i>Duffy Amcam ve Onun Muhteşem Whiskers'ı</i>	58
BÖLÜM 9.....	68
9. <i>Meşhur Yangın ve Rezil Baba</i>	68
BÖLÜM 10.....	74
10. <i>Şöhrete Doğru Füze uçuşu ya da On iki Yaşında Bir Best Seller</i>	74
BÖLÜM 11.....	82
11. <i>Babamla Büyük Tartışma</i>	82
BÖLÜM 12.....	88
12. <i>Sam, Pantolonun Paçaları Çok Kısa Oldu</i>	88
BÖLÜM 13.....	91
13. <i>Üç Ödüüllü Oyun, Ama Sigara Almak İçin Kuruş Bile Yok</i>	91
BÖLÜM 14.....	99
14. <i>Radyo Yazarı, ya da Senaryoyu Güzel mi İstersiniz, Yoksa Perşembe Günü mü?</i>	99
BÖLÜM 15.....	108
15. <i>Aşk Pencereden İçeri girdi ve Çıktı</i>	108
BÖLÜM 16.....	120

16. <i>Namuslu Cimriler, Cömert Dedikoducular ve Cana Yakın Hırsızlar!</i>	120
BÖLÜM 17	128
17. <i>Bir Düzine Kırmızı Gül Goncasına karşı Bütün Çıkarlar</i>	128
BÖLÜM 18	136
18. <i>“Oooff! Oooff! Usulü Alışveriş”, ya da Nasıl Milyoner Olunur?</i>	136
BÖLÜM 19	144
19. <i>Vahşi Kadın Yeniden Sahnede!</i>	144
BÖLÜM 20	152
20. <i>Gizemli “Tahmin Odası” ve Akıldan Çıkmayan Keman Nameleri</i>	152
BÖLÜM 21	158
21. <i>Berbat Kardan Adam ve Onun Mavi Gözlü Metresi...</i>	158
BÖLÜM 22	166
22. <i>Kayıp Bir Bin Yılın Garip Öyküsü</i>	166
BÖLÜM 23	172
23. <i>Televizyon veya Bir Karga İle Ülkenin Bir Ucundan Öbür Ucuna</i>	172
BÖLÜM 24	176
24. <i>Parkta Bill Sears ile Paul Ritts ve Mary Holiday'in Hayvan Dostlarıyla</i>	176
BÖLÜM 25	182
25. <i>Hımm! Aynı Alışlagelmiş Yol: Londra, Paris, Roma, Atina, İstanbul, Rangoon, Bangkok, Shanghai, Honolulu, Santiago, Buenos Aires, ve Rio Ya Da Gökkuşağının Üzerindeki Her Hangi Bir Yer.</i>	182

ÖNSÖZ

Bu hikayedeki bütün olaylar gerçektir. Gerçek insanlarla ilgilidir. Eğer herhangi bir karakterle bir arkadaşınız arasında bir benzerlik hissederseniz, büyük bir ihtimalle o karakter sizin arkadaşınızdır. Olayların yaşandığı zaman ve yerleri kendi çalıştığım radyo ve televizyon istasyonlarından seçmiş olmamla beraber, hikayedeki yerlerin hepsi gerçektir. Sadece ticari faaliyet alanındaki bazı çalışanlara zarar gelmemesi için bazı isimler değiştirilmiştir.

Bu küçük değişiklikleri yapmamın sebepleri şunlardır:

BİRİNCİSİ :Televizyon ve radyodaki görevlerime devam etmek istiyorum.

İKİNCİSİ :İnsan şeklimi korumak istiyorum.

ÜÇÜNCÜSÜ :Kârımı bir avukatla paylaşmak istemiyorum.

On iki kez dünyanın etrafını dolaştım ve gezegenin her yanındaki insanların mükemmel olduklarını gördüm. Bu yüzden bu kitabı yazmak bana büyük bir zevk verdi. -İkisini de kabul edebilirdim, ama- bunu yaparken ne bir mükafat ve ne de minnettarlık bekledim. Hiç seçeneğim yoktu. Bunu yazmak zorundaydım. Neden olduğunu kitabı bitirmeden anlayacaksınız.

WILLIAM SEARS

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 1

1. Tüfeğin yedinci oğlunun tüfeğinin yedinci oğlu

Bir cenin zarının¹ içinde doğmuşum. İrlandalı babam “‘tül’e sarılı” diyerek övünmüş. Ama amcam Duffy daha olgun davranmış,

“İsa, Meryem, Yusuf ve Araf’taki bütün azizler! Oğlan bir kozanın içinde geldi.”

Haberi babama ilk ulaştıran ebeydi. “Sizinki bir cin” diye bağırdı “her tarafı sanki yedinci oğlunun yedinci oğlu gibi sarılı!”

“Onu boş ver” demiş babam “cin erkek mi kız mı?”

“Tosun gibi bir erkek çocuğu ve Tanrı’nın parmağı onun üzerinde!”

28 Mart 1911’de, Balkabağı sokağı, Duluth, Minnesota’da doğdum. Babam, Aziz Peter gününü unuttuğum için beni iki hafta affetmedi. Superior Gölü’nün dışında aniden her biri bir golf topu büyüklüğünde yağan dolu fırtınasının tek şahidiydim.

Babamın ailesi aslen County Cork burnundaki Court Mc Sherry Koy’undan gelir. Her Cumartesi gecesi babam, Hennessy’nin yerinde, kasabanın diğer iki İrlandalı’sıyla piyanonun başında saatlerce kalır ve kısa bir şarkıyı tekrar tekrar söylerdi,

Oooooooh.....

Mc Ginty ölmüştü ve Mc Carthy bunu bilmiyordu

Mc Carthy ölmüştü ve Mc Ginty bunu bilmiyordu

İkisi de ölü yatıyordu aynı yatakta

Ve biri diğerinin öldüğünü bilmiyordu.

Ve sonra kahkahalara boğuluyorlardı, tekrar şarkıya dönüyorlar ve sonra yine kahkahalar...

Fransız, İspanyol, Alman, Gal, İngiliz ve İskoçyalı olan annem, babam onu üzdüğü zaman -ki bu her gün

¹ O inanca göre çocuğun bir zar içerisinde doğmasının aileye uğur getireceğine inanılırdı.

olurdu- ona Aziz Peter'in çok büyük bir hata yaptığını söyler,

“Sinsileri orada bırakmalı ve İrlandalılar'ı dışarı atmalıydı” derdi.

Doğumumun üzerinden bir hafta geçmeden, babam bütün kasabaya kendisini harika bir geleceğin beklediği haberini yayıyordu. “Benim oğlum” diyordu “bir zar içinde geldi, aynen bir kabuğun içindeki bezelye tanesi gibi. Bu cennetten bir işaret. O bize büyük bir şans getirecek ve yok denecek kadar az bir zamanda yüklü miktarda para elimize geçecek.”

Annem sinirlenmişti. “Senin bütün aileni tanıyorum” diyordu babama “buradakileri de, İrlanda'dakileri de. Hepsinin sahip oldukları toplam para bir çizmenin ayak ucunu ancak doldurabilir.”

“Hiç inancın yok, kadın. Sadece çocuk konuşmaya başlayana kadar bekle. O sana söyleyecek.”

On aylıkken yürümeye, ama konuşmaya altı aylıkken başladım. Bu babamı çok huzursuz etti, özellikle söylediğim ilk kelimenin “baba” değil “Tanrı” olduğunu duyunca.

“Bu çocuk korkunç” dedi anneme. “Bu kelimeyi nereden öğrendi?”

“Bu kadar nazik bir sözü senden öğrenmediği kesin.” dedi annem.

“Bundan hoşlanmadım. Çok acayip. Küfür mü ediyor yoksa bu bir keramet mi anlayamıyorum.”

Zamanla bir buçuk yaşına gelmiştim. Babam benden biraz ürküyordu. Onun bilmediği bir kaç kelime biliyordum. İşte bu sıralarda ilk defa o rüyayı gördüm. Rüyamı anneme anlatınca, annem de gidip babama anlattı. Babam beni bir doktora götürmek istedi, ama annem “o sadece biraz erken gelişmiş” dedi.

“Çok garip” dedi babam “böyle bir çocuğa sahip olmanın akıllıca olduğundan emin değilim. Ama artık onu geri gönderemeyiz.”

Annem bunları bana detaylarıyla yıllar sonra anlattı. İlk defa gördüğüm o rüya hakkında hatırlayabildiğim tek şey odanın fevkalade parlak bir ışıkla dolu olduğu, çok mutlu olduğum ve orada kalmak istediğimdi.

Annem rüya gördüğüm günü çok iyi hatırladığını söyledi. Babamın çok kötü bir hastalıktan sonra aşağıya indiği ilk sabahı. Kötü bir kapta yediği çalı fasulyesi yemeğinden zehirlenmişti. Üç gün boyunca öleceğini zannetmişti. Ağrısının en kötü olduğu zamanlarda anneme on yıl önce evlendiklerinde, çiftlikteki ambar dansına Alma Jensen'ı götürdüğünü ve bu vicdan azabı ile ölmek istemediğini itiraf etmişti. Ama ne kötü şans ki, iyileşmişti. Aşağıya geldiği zaman çok sevinçliydi. Annemi kucakladıktan sonra göğsüne hafifçe vurarak,

“Umarım acılar içindeyken söylediğim küçük saçmalıkları dikkate almamışsındır.”

Annem karşılık olarak babamın göğsüne iyi bir vuruş yaptı. Ve soğuk soğuk güldü. “Tabi ki hayır Frank. Sanırım söylediklerini bir kaç yıl içinde unuturum.”

Annem bu yüzden rüya gördüğüm günü çok iyi hatırlıyordu. Kadınların bu yönleri çok ilginç. Rüyayı gördüğüm tarih 20 Eylül 1912'ydi.

Beş yaşına geldiğim zaman, zavallı babamın yaşamını bir eziyet haline getiriyordum. Tanrı'ya karşı aşırı bir ilgim vardı ve babam bunu benimle hiç tartışmıyordu. Bir gün sirkte eysersiz atlara binmiş jokeyler, büyük ateş halkalarının içinden dört nala koşarlarken birden babama dönüp “Cehennem buna mı benziyor?” diye sordum.

Babam neredeyse sigarasını yutacaktı, bu sözler onu çok üzdü,

“Bana sorma!” dedi sinirlenerek “benim bütün hayatım Minnesota'da geçti.”

Konu açılınca “Tanrı nerede oturur baba, ne kadar büyüktür, gözleri kahverengi midir?” diye sordum.

Hemen çadırı terk ettik. Babam yandaki gösteri çadırının önünde durdu. Bana plastik bir top satın aldı.

“İşte” dedi sabırla “topla oyna. Diğer küçük çocuklar gibi ol. Topu yerde zıplat.”

Söz dinleyerek zıplattım. Sonra gururla yüzüne baktım. “Yeri Tanrı yaratmıştır.” diyerek onu bilgilendirdim. Babam pes etti ve beni eve götürdü.

Anneme göre yaklaşık bir ay sonra, aynı rüyayı ikinci kez gördüm. Babam işten eve gelene kadar bununla ilgili hiçbir şey söylemedim. Ona söylediğim sırada babamla atçılık oyunu oynuyorduk. Ben at olmuştum ve babam da iki bacağı birbirinden ayrı olarak beni Banbury Caddesi’ne doğru sürüyordu.

“O adam yine geldi” dedim.

“Kim geldi?” dedi babam gülerek.

“Adam.”

“Ne adamı?”

“Işığın içindeki adam.”

“Nereye?”

“Yine rüyama.”

Babam atçılık oyununu bıraktı ve Banbury Caddesi’ne gelmeden indi.

“Ethel,” diyerek anneme seslendi “yine başladı!”

Annem aceleyle içeri girdi.

“Sorun nedir?”

“Babam paltosunu giymişti bile. “Işığın içindeki o adamı yine rüyasında görmüş.”

Annem beni şefkatle kucağına aldı ve öptü. “Tabi ki görmüştür.” Beni kucağında sıktı. “Hepimiz çok kötü rüyalar görürüz.”

“Bu çok güzel bir rüyaydı” dedim.

“Adam neye benziyordu?”

“Bilmiyorum.”

“Sana ne dedi?”

“Onların ayak izlerini takip etme!”

Annem neredeyse beni düşürüyordu. Babam kapıya doğru döndü.

“Tanrı’ya şükürler olsun ki, bir yer altı madeninde çalışıyorum ve karanlık olana kadar dışarı çıkmak zorunda değilim!”

Ertesi sabah banyoya girdiğimde babam tıraş oluyordu.

“Benim adım ne?” diye sordum.

Babam bu oyunu benimle sık sık oynardı. “Senin adın William.”

“Peki o bana neden Peter dedi?”

“Kim?”

“Dün akşam rüyamdaki adam.”

Babam çenesini kesti. “Ethel!!!!”

Annem hiç aldırış etmedi.

“Sana Peter dediğine emin misin, yavrum?”

Başımı salladım “ ‘Peter gibi balık tut’ dedi.”

Babam o sabah işe yüzünün yarısı tıraş olmuş olarak gitti. Anneme o eve dönmeden önce beni bir doktora götürmesini söyledi.

“Bu normal değil! Yaşlı bir adam gibi konuşuyor ve onunla aynı evde kalmak benim için hiç rahat değil. Altı yaşına girmeden ölecek.”

“Frank!”

Babam hiç mutlu değildi. Ne zaman üzgün olsa İrlandalı şivesiyle ve ciddi bir dille konuşurdu. “Eğer o karanlık Mart gecesi neyin geldiğini bilseydim, onu zarın içine geri koyar, geri yollardım.”

Babam o akşam işten döndüğünde annemle birlikte, yapılacak en iyi şeyin beni bir Kilisenin Pazar Okuluna göndermek olduğuna karar verdiler. Böylece ertesi hafta kız kardeşim Ella’yla Pazar Okuluna beraber gittik.

“Çocuk biraz da Peder Hogan’ı telaşlandırısın” dedi babam anneme. “Kilisedeki sıra kirasını düzenli olarak ödüyorum ve çok nadir kullanıyorum. Bırak da o paranın karşılığını alayım.”

Pazar okulu, bana koskoca bir malzeme dünyasının kapılarını açtı. Bana babama sorabileceğim yeni bir soru

hazinesi sağladı. Özellikle babamın arabayı avludaki meşe ağacına çarptığı sabahtan sonra, sanırım bu tür olayların babamı çok utandırdığını içgüdüsel olarak anladım. Babam garajdan çıkarken, ona,

“Sanırım Tanrı’yı seninle birlikte ön koltukta gördüm.” dedim.

Babam o akşam beni erken yatağa yolladı ve annemle yalnız kaldı.

“Bu korkunç ilgi hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor. Çok üzücü.”

Kız kardeşim Ella sözünü kesti “Eğer onun şu andaki halinin üzücü olduğunu düşünüyorsanız, gelecek hafta Peder Hogan bize Baba, Oğul ve Kutsal Ruh Tanrı’dan bahsedene kadar bekleyin. O zaman gerçekten korkunç olacak!”

Bu babama çok fazla gelmişti. O akşamdan sonra beni Pazar okulundan aldı. Kiliseye yazıldıktan sonra da aynı şeyler oldu. Kısa zaman sonra uyuşamamaya başladım. Olay üçüncü sınıfa geçtikten kısa bir süre sonra oldu, Margie Kelly’ye bebekleri getiren leyleği kilise pikniğine getireceğime söz verdiğim haftaydı.

BÖLÜM 2

2. Kuşlar, arılar ya da leylek kulübü

Ayak bileğimi kırdığım sabah bütün kasaba İlahi adalet işte budur dedi. Babam bu durumda beni “daha fazla” disiplin altına almamakla hata ettiklerini söyledi. Saphead Phillip’in evinin çatısından düştüm. Dengemi kaybedip kaymaya başlamadan önce, evlerinin arka bacalarının yanına bir ayı tuzağı kuruyordum.

Babam benim Phillip’in çatısına çıkmama çok kızmıştı. Babama Bayan Phillip’in bir bebeği olacağını ve o tuzağı bebeği getiren leyleği yakalamak için kurduğumu açıkladım. O gece, odamdaki havalandırmadan, babamın anneme, boynumu kırmamış olmamın çok yazık olduğunu söylediğini duydum. Yüzümü havalandırmaya dayayınca, tam aşağıdaki mutfağı görebiliyordum. Annemin babama kızdığını gördüm.

“O senin oğlun Frank!” diyordu “onunla konuşmak senin sorumluluğun!”

Babam çok pratikti. “Gördüğüm kadarıyla 50 yaşından önce bebeği getirenin leylek olmadığını anlayamayacak.”

Leylek yok ha?! Bu doğru olamazdı. Eğer leylek bulamazsam, kilise pikniğinde küçük düşecektim. Bütün çocuklar benden bunu bekliyorlardı. Bayan Poppenburg’u şaşırtmayı planlamıştık. Eğer bebeği leylek getiriyorsa, kim getiriyordu? Doğal olarak babama sordum. Babam birşeyler mırıldandı. Mırıltıdan tek anladığım acilen aşağı kasabaya gitmesi gerektiği idi. Bana Bay Phillips’e sormamı, leyleğin onun olduğunu söyledi.

Telaşlanmaya başlamıştım. Bu kırık bilekle o ayı tuzağını çatıdan nasıl çıkaracaktım? Eğer bebeği Bay Phillips getirecekse, bacanın içinden geçerken tuzak onu şaşırtabilirdi. O da bileğini kırabilirdi.

O gece Bay Phillips işten eve geldiğinde onu kapıda bekliyordum. Ona şöyle dedim, “Bay Phillips gece yukarıya çıkarsanız adımlarınıza dikkat edin.”

“Ne?”

“Demek istiyorum ki, siz kuş değilsiniz ve eğer bacağınızı bir tuzağa kaptırırsanız elinizdeki bebek kundağını kaybedebilirsiniz.”

Bay Phillips biraz kalın kafalıydı, “Ne demek istiyorsun?”

Ona karşı dürüst olmaya karar verdim, “Erkek erkeğe” dedim “ikimiz de bebeği getirenin leylek olmadığını biliyoruz değil mi?”

Bay Phillips’in yüzü birden bir muz pudingine, sonra da bir bardak domates suyuna dönüştü. Ciddi bir hata yaptığımı hemen anladım. Zavallı adamcağız. Leylek olmadığını o da bilmiyordu. Bana tuhaf tuhaf baktı,

“Sen kafa üstü düşmediğine emin misin?” dedi.

O gittiği zaman, annem dışarı çıktı. “Bay Phillips biraz üzgün gözüküyordu. Ona ne söyledin?” dedi.

“Onu büyük bir şoka uğrattım.” dedim “artık bir bebeği olup olmayacağını bilmiyor.”

Annem güldü, “Sanırım bundan emindir.”

Başımı salladım, “Leyleğe güveniyordu ama şimdi artık böyle düşünmüyor.”

Annem bir an bana baktı. Bileğimdeki alçıyla ilgileniyormuş gibi davrandı, “Peki” dedi, “eğer bebeği leylek getirmeyecekse kim getirecek?”

Hemen cevap vermedim. Herkes ben düşünce, benimle beraber tuzak ta düştü sanıyordu ama, ben onun hala yukarıda bacanın yanında her an harekete geçmeye hazır olduğunu biliyordum. Kafamı kaldırıp tuzağımın saklı olduğu kırmızı kiremitlerin üzerlerindeki gölgelere baktım.

“Henüz bilmiyorum” dedim “ama bundan sonra herhangi bir gün bunu sana söyleyebilirim.”

Bay Phillips tuzağa düşmediği halde bebekleri olunca, bu sefer beni bir düşünce aldı. Ayrıca çok okumaya başladım. Phillips’in bebeğine olan bütün ilgim kayboldu. Daha büyük bir oyunun peşinden sürükleniyordum. Sorularına cevaplar bulmaya karar vermiştim. Gökyüzü

neden maviydi? Atılan bir kahkaha biz onu duyduktan sonra nereye giderdi? Eğer dünya yuvarlaksa, ve insanlar onun etrafında yürüyorlarsa hangi taraf yukarıdaydı? Neden Sammy Agnew zenci, ben beyazdım? Tanrı'nın karısı var mıydı? Evi neredeydi? Walter amcam gibi Çepeva Hintçesi konuşabiliyor muydu? Gerçekten herkesi sever miydi? Şemsiyesiyle biz çocukları kovalayan bayan sarı ceketini bile mi? Sivri sinekleri neden yaratmıştı? Ve tavanda oradan oraya yürüyebilen sinekleri?

Sorularımı cevaplayabilecek tek insanın dedem olduğuna karar verdim. Bir kere okulda Bayan Poppenburg'a sormayı denemiştım, ama o bana bilmem gereken cevapların benim değil yalnız "kendisinin" sorularına ait olması gerektiğini söylemişti. Peder Hogan'a sorduğumda ise bana düzenli olarak günah çıkartmaya gitmemi, pişmanlığımı belirten iyi hareketlerde bulunmamı, Pazar günü Ayini'ni kaçırmamamı ve gerisini Tanrı'ya bırakmamı söylemişti. Babam sesimi kesmemi söyledi. Bir gün caddedekeyken Belediye Başkanı Fletcher'a bile bazı sorular sormuştım. Sırtıma vurdu ve şen bir kahkahayla sorularımı kasaba meclisine götüreceğini söyledi, ama bir daha ondan hiç haber alamadım. Dedemin bana düşünebildiğim bütün soruları hiç çekinmeden sormamı söyleyeceğine emindim. Cevaplarını bilemeyebilirdi, ama kesinlikle bir tahminde bulunurdu.

Dedem, okul, kilise ve politika hakkında çok fazla düşünmezdi. Dedem, o insanların kafalarının içinin at sürülebilecek kadar boş olduğunu ve içinde at arabasıyla iki hafta hiç bir orijinal fikirle karşılaşmadan dolaşabileceğini söylerdi. Evet, sormam gereken insan oydu.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 3

3. Bir çift eski günahkâr

Eski Yüzmedeliği sokağının tozlu ve yumuşak zemininde, çıplak ayaklarımı birbirine bitiştirip zıplayarak dinazor izleri yapa yapa dedemin evine gidiyordum. Girişteki açık kapıya yaklaşmadım, çünkü bir dinazor için çok küçüktü. Çitin üstünden atlayarak, boş samanlığın üzerinden geçtim. Dedem ahırın içinde avaz avaz şarkı söylüyordu,

*Biz ölünce gökyüzünde bir pasta olacak
Gökyüzünde bir pasta olacak biz ölünce
O zaman ölene kadar her gün yaşayın
Ve hepinizin gökyüzünde bir pastası olsun.*

Dedem şişman ve yaşlı Prens'i tımarlıyordu. Beni hızlıca kaptı, bıyığını burdu ve beni doru atın üstüne bindirdi.

“Tanrı’yı hiç gördün mü?” diye sordum.

Dedem bir süre düşündü.

“Kişisel olarak mı demek istiyorsun?”

Başımı salladım, “Yüz yüze.”

Yukarıda asılı olan ot yığınının dökülen kaliteli saman tozunu Prens'in sırtından silkelerken, bir yandan da atın iki kürek kemiğinin arasına bir şaplak vurdu,

“Bak oğlum” dedi “bu çok değişik bir şey. Tabi ki O’nunla bir çok konuşmam oldu, ama bunlar hep tek taraflıydı.”

“O cevap vermedi mi?”

Dedem doru atı dirseğiyle dürttü. “Tamam oğlum” Prens kendine yer açmak için arka ayaklarıyla dans eder gibi geriye doğru küçük bir hareket yaptı. “Hayır” dedi yüksek sesle “hiç cevap vermedi. Genelde O’ndan istediğim hiç bir şeyi alamadım, bunun sebebini sonradan anladım. Tanrı daha çok bankacı gibidir, oğlum. Mesleğinin büyük bir bölümü, benim gibi kredi vermeye uygun olmayan insanları geri çevirmektir.”

Dedem Protestan, biz ise Katolik'tik. Dedem zavallı yaşlı bir arayıcıdan başka bir şey olmadığını söyledi. "Neden" diye sordum.

"Herkes altın bulmaya çalışıyor ama genelde çakıl buluyor" dedi "ben hâlâ zengin maden damarını arıyorum."

"Ne demek bu?"

"Bir gün anlarsın."

Annem babamla evlendikten sonra Katolik olmuştu. Bir kere onu anneannemin buna çok üzüldüğünü söylerken duymuştum. Dedemin ise hiç umurunda değildi.

"Derinin altında temiz bir kalbin varsa" dedi anneme "alışverişte ne alacağına karar verirken Tanrı'nın pabucunu dama atmayacağından eminim."

Dedeme neden hâlâ bir arayıcı olduğunu sorduğumda bana "kilise eğer babamın kendisinden uzak durmasını sağlayacak kadar iyiyse, benim için de o kadar iyi." demişti. Bunları bana Bayan Casey'nin önünde söylemişti. Bayan Casey de kızgın kızgın dedemin hiç bir zaman cennetin kapısının içini göremeyeceğini söylemişti.

Bu beni çok telaşlandırmıştı. Dedem orada olmayacaksa, cennete gitmek benim için önemli değildi. Eğer Pazar günü kiliseye gitmezsek büyük bir günah işlemiş olacağımızı ve sonsuza dek cehennem ateşine mahkum olacağımızı biliyordum. Dedem yetmiş yaşından fazlaydı, demek ki en az üç bin defa kiliseye gitmemişti. Bunu ona söyledim. O da kıkır kıkır güldü, "Tahmin edemeyeceğin kadar lanetlendim. Ta ki korkunç günahlarımı itiraf edene kadar."

Ahır avlusuna gidene kadar onu izledim.

"Artık yaşlanıyorsun, dede. Artık günah çıkartma zamanının geldiğini düşünmüyor musun?"

Tırpanı zımpara çarkında bilemeyi kesti, taşın üstüne biraz daha su döktü ve tekrar pompalamaya ve bilemeye başladı.

"Oğlum" dedi "korkarım Peder Hogan gibi iyi ve genç bir insanı üzme için fazla yaşlıyım."

Ben itiraz ettim, “Bayan Casey hiç kimsenin günahlarından arınmak için yaşlı olmadığını söyler.”

Dedem başını salladı, “Bayan Casey herkesin arındıkları günahlarının, daha sonra kendi mutfağından geçmesini, böylece hepsine göz gezdirebilmeyi ister.”

Dedem ayağa kalktı, tırpanın ucunu başparmağında denedi ve sonra ayçiçeği tarlasının yanındaki ayrık otlarını kesmeye başladı. “Hayır” dedi iki darbenin arasında “sen en iyisi yaşlı dedenin kara kalpli, sefil biri olarak mezara gitmesine izin ver.” Sonra güldü, “Aramızda kalsın, iddiasına girerim Tanrı Bayan Casey’nin kulaklarının arkasına çok yakından bakacaktır.”

Bayan Casey yan blokta otururdu. Her zaman günahkârlar için çok endişelenirdi. Devamlı olarak, kilisede onların düzelmeleri için mum dikerdi. Dedem, eğer o her günahkâr olduğunu düşündüğü kişi için birer mum dikse, geceleri kasabamızın Mineapolis’e kadar aydınlık olacağını söylerdi.

Bayan Casey günahkârları, özellikle de Protestanları ve Yahudileri sevmezdi. Putperest oldukları için hepsinin cehenneme gideceklerini söylerdi. Bu yüzden Ella ve ben Bayan Schuster’in Manastır’a döndüğü yaz çok üzülmüştük. Bizim ikinci sınıf öğretmenimizdi ve onu çok severdik. Onun Yahudi bir Protestan olduğunu öğrendiğimizde hiç bir şansı olmadığını anladık.

Otobüsle kasabayı terk edeceği akşam Ella ve ben ona üç portakal ve eski bir dergi götürmüştük. Onun için o kadar çok ağlamıştık ki, Rahibe sonunda inip bizi eve götürmek zorunda kalmıştı. O ayrılırken üzülmemiz Bayan Schuster’a çok dokunmuştu.

“Hediyeleriniz için teşekkürler çocuklar” demişti sevgiyle gülümseyerek “Manastır’a giderken dergiyi okuyacağım.”

Ella gözyaşlarını tutamadı. “Ah” diye hıçkırdı “bunlar otobüs için değil, putperestliğinizden dolayı cehenneme gittiğinizde okumanız için.”

Sadece benim gibi bir çocuğun canını sıkacak kadar fazla zaman ayırabilmesinin farkına vardığımda, Tanrı'ya karşı olan büyük ilgim daha da arttı. "Eğer böyle davranırsan Tanrı seni sevmez William" derdi annem, "Elmanı yatağında yeme William, Tanrı izliyor." Tanrı'nın diğer işlerini yapacak zamanı nereden bulduğunu hiç bir zaman anlayamıyordum. Babama sordum, ama babam Peder Hogan'a sormamı söyledi, "Kilisenin sıra kirasını bunun için ödüyorum" dedi "parayı alınının teriyle kazansın." Peder Hogan babama sormamı, çünkü babamın dürüst ve dindar biri olduğunu söyledi. Ama Peder Hogan babamın da çok sorusu olan bir dindar olduğunu bilmiyordu.

Bir gece yine tamamen aynı rüyayı gördüm. Ama sadece bu sefer hepsini açıkça hatırlayabilecek kadar büyümüştüm. Babam bunun sebebinin akşam yediğim dört turşulu sandviçin ve yarım kilo çileğin olduğunu söyledi ve konuşmayı reddetti. Annem "Hepsini dikkatlice bir kağıda yaz tatlım ve sonra gelip bana oku." dedi.

Zor ya da önemli bir konuyu konuşmadan önce annem sık sık bize odalarımıza gidip her şeyi detaylarıyla yazmamızı ve böylece beynimizdeki fikirlerin daha belirgin olacağını söylerdi. Bu, anneme işlerini bitirebilmek için birkaç saat daha kazandırır. Bazen de şöyle derdi, "Güzel bir kafiyeye hepsini bir şiir gibi yazmaya çalış ki annene okumadan önce daha da güzelleşsin."

Annem çocukları babamdan daha iyi anlardı. Eğer sabrının bir volkan gibi patlayıp bağırmasına dayanabilirseniz, babamdan bir şey isteyip o istediğinizi alabilirdiniz, "Oof, TAMAM!!!" Annem her zaman galip gelirdi ve "Hayır" derdi. Ama bunu öyle büyük bir şefkatle söylerdi ki hiç bir zaman şeytanın sizi atmanız için dürttüğü o tekme yi bacaklarına atamazdınız.

Yaklaşık iki yıl önce annemin bana o yalanı söylemesinden sonra anneme olan güvenimin çoğunu kaybettim. Bana "kafamın arkasında gözlerim var" diyerek

davranışlarıma dikkat etmemi söylemişti. Ona inanmıştım, çünkü kilere ayaklarımın ucuna basarak girdiğim halde annem lavabodan başını bile çevirmeden “kurabiyelere yaklaşma William.” derdi. Ön kapıya arkası dönükken bir köşede kızgınca dikiş yapıp, ağzından homurtular çıkarıyor olabilirdi. Ama aşağıya ya da dışarı savuşmaya kalksam bana şöyle derdi, “Ödevlerini bitirmeden dışarı çıkma tatlım.” Annemin kafasının arkasında gözleri olduğuna karar vermiştim. Ayrıca o gözleri bulmaya da karar vermiştim. Bir gün annem şekerleme yaparken elimde makasla ona sessizce yaklaştım. Nazıkçe kafasının arkasından bir miktar saç kestim. Başının arkasında gözleri falan yoktu, ama başının önünde çok güzel gözleri vardı. Annem uyandı ve elimde kendi saçını tuttuğumu gördü.

Babama anlattı, “Bu çocuk normal değil.” dedi.

“Anladığın için sağ ol” diye homurdandı babam.

En sonunda rüyamla ilgili her şeyi yazmayı bitirdim ve bunu okumak için aşağı indim. Ben daha başlamadan babam kalkıp odadan çıktı. Rüyamda bana gelip kelimelerle tarif edilemeyecek bir barış ve huzur getiren o güzel parlak beyaz simayı çok uzun zaman geçtiği halde bugün bile hatırlarım.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Belki bir arkadaşındır” dedi annem “Onu gerçekten gördün mü yoksa öyle mi zannettin?”

“Onu gördüm.”

“Uyuyor muydun, uyanık mıydın?”

“Uyuyordum. Uyanık olsaydım, ona kim olduğunu sorardım.”

“Nasıl bir görüntüsü vardı?”

“Her tarafı beyazdı, parlak ve güzeldi ve parmağıyla beni yanına çağırırdı.”

“Başka ne söyledi?”

“Bana: ‘Seni bekliyorum. Beni ara. Peter¹ gibi ol. Balık tut’ dedi.”

¹ Hz. İsa'nın havarilerinden Balıkçı Petrus

Annemin çok olduğunu söyleyebilirdim çünkü sakin gözükebilmek için çok çaba sarf ediyordu. O büyük gece yerdeki ılık hava vantilatöründen babam ve annemi mutfak masasında otururken gördüm. Uyuduğumu zannediyorlardı.

Annem “Çok endişeleniyorum, Frank. Belki de sen haklıydın. Belki de bu rüya onun bizden alınacağı anlamına geliyor.” Bu benim için yeniydi. Sonra annemin “alınmak” kelimesini “gerçekten alınmak” anlamında söylediğini fark ettim. Tıpkı büyük amca Robert’ın hayatının en güzel döneminde “alınması” gibi. O akşam hiç uyumadım. Eğer biri gelecekte, uyanık olmalıydım.

Bir kaç gün boyunca midemden rahatsızdım. Hiç kimseyle konuşmıyordum ve hiç dışarıya çıkmıyordum. Sadece korku içinde odamda oturuyordum. Ziyaretçi geldiği zaman evde olmam gerektiğini düşünüyordum. Sadece bütün arkadaşlarıma veda etmek için kısa bir süre çıkmıştım. İlk başarıyı kazandığım beyzbol eldivenimi çok sevdiğim Margie Kelly’ye götürdüm. Ona bunu bir hediye olarak verdim.

“Bu bir veda hediyesi” dedim.

Şaşırdı “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Yutkundum. “Çok öteye gidiyorum.” Halk Tiyatrosu’ndaki oyunlarda kovboylar hep böyle söylerlerdi, zaten ben de gidecek başka bir yer bilmiyordum.

“Nerenin ötesine?”

“Sadece öteye.”

“Duluth’un da mı ötesine?”

Kafamı salladım. “Daha da öteye ve hiçbir zaman geri dönmeyeceğim.”

Margie çok sevindi. “O zaman bunun yerine patenlerini alabilir miyim?”

Onları verdim. İki hafta bekledim ve hiç kimse gelmedi. Sonunda patenleri geri aldım. Bir gece kaldırımda onları Margie’nin ayağından aldım.

“Çok küstahsın” dedim “ben hala yaşıyorken paten kayıyorsun.”

Bu rüyamı ve “alınmam”ı dedeme sormanın daha iyi olacağını düşündüm. Belki o bunu açıklayabilirdi. Rüyamda gördüğümün Tanrı olmadığını düşünüyordum. Belki yeteri kadar güzeldi, ama yeteri kadar büyük değildi.

Oraya vardığımda dedem ahırın kapısındaki karları süpürüyordu. Hiç zaman kaybetmedim. Ona rüyamı anlattım.

“Daha önce hiç böyle bir rüya görmüş müydün?” diye sordum.

“Hayır. Ama görmeyi çok isterdim.”

Dedem yerdeki birikmiş karların üstünden ahırın etrafında dolaşmaya başladı. Büyük adımlarla onun izlerini takip ettim.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Senin ayak izlerini takip ediyorum.”

Dedem korkmuş gibi görünüyordu. “O izlerden uzak dur. Onlar izlemek için uygun değil. Sen kendi ayak izlerini yap ve onlar takip edilebilecek ayak izleri olsun.”

“Sence Tanrı ayak izi yapabilir mi?”

Dedem kıkırdadı. Ona, okulda onun kalemini alıp, büyük bir ciddiyetle kağıda bir şeyler çizmeye başlayan çocuğu hatırlattığımı söyledi. Öğretmen ne çizdiğini sormuş. Tanrı’yı, demiş çocuk. Öğretmen gülümsemiş ve, Tanrı’nın nasıl göründüğünü kimse bilmez, demiş. Çocuk da çizmeye devam ederek “Ben bunu çizmeyi bitirince, öğrenecekler.” demiş. Dedem kahkahalarla güldü. Kendi nüktelerini diğer insanlardan daha çok beğenirdi ve onlara sık sık gereğinden daha fazla gülerdi. Eve gitmek için ahırın köşesini dönerken, enseme yumuşak bir kartopu fırlattı.

Rüyamı anlattığım diğer tek insan Ella’ydı. Bu bir hataydı. Sanırım beni kıskanmıştı ve o zamandan itibaren çok çeşitli rüyalar ve düşler gördü.

“Senin adamın *rüyamda* dün gece *bana* geldi,” diye övündü.

Şüphelendim. “Nasıl görünüyordu?”

“Bir çam ağacı kadar uzundu ve iki büyük et tabağına benzeyen gözleri vardı.”

Uydurduğunu biliyordum. Kahvaltıda herkese anlattı.

“William’ın parlak adamı dün gece bana göründü.”

Babam kızarmış ekmek dilimini ıskaladı ve tereyağını avcunun içine sürdü.”

“Bu çok iyi, tatlım.” dedi annem. “Her şeyi dikkatlice bir kağıda yaz ve akşam yemeğinde bize oku.”

Ella heyecanla devam etti. “Uzun ve sıskaydı ve uzun siyah bir paltosu, uzun siyah bir şapkası, siyah bir sakalı ve çok üzgün gözleri vardı.”

Kız kardeşim Francis başını salladı. “Ve tekrar tekrar şöyle söyledi ‘Dört yüz yirmi yedi yıl önce atalarımız...’”

Herkes Ella’nın doğruyu söylemediğini biliyordu. Babamın anneme *benim* de yalan söyleyip söylemediğini bilmeyi çok istediğini söylediğini duydum.

“İlk defa” dedi, “koca şişko bir yalanı sevinçle kabul edip cezalandırmayacağım.”

Bir Pazar günü kiliseyi astım ve ölümcül bir günah işleme riskini göze aldım. Dedemin faytonuyla Mississippi Nehrinin yanından aşağıya indim. Çok kötü bir fırtına olmuştu ve ova boyunca oturan bütün insanların evlerini su basmıştı. Dedem onların eşyalarını kurtarmalarına yardım ediyordu. Öğlenin çok geç saatlerine kadar çalıştık. Geri döndüğümüzde dedem anneannemden iyi bir azar işitti ve ben de babam gelip benimle ilgilenene kadar yukarıya yatmaya yollandım.

Bunun “erkek erkeğe” bir konuşma olmayacağını biliyordum, ya da hafif bir söğüt dalı... Bu bir ustura kayışı olacaktı. Babam ustura kayışını sanki odun kesiyormuş gibi sallıyordu ve bazen kendini kaybedip bir çocuğun düzelmesi için gerekenden fazla vurduğunu anlayamıyordu. Daha da kötü olan, merdivenleri yukarı çıkış şekliydi. Ayakları o merdivenlerin üstünde Bay Tilley’nin Pazar

günü kilise orgunda çaldıklarından daha duygulu sesler çıkarıyordu. Babamın merdivendeki adımları her zaman gerçekten kamçılamasından daha kötüydü. Sabahları bizi iki kere çağırırsa ve biz hâlâ kalkmadıysak, korkutucu bir tavırla bir kaç basamağı koşarak çıkardı. “Oraya yanınıza geliyorum” derdi. “Ve eğer gelirim çok pişman olursunuz.” Sonra bir basamak üzerinde yukarı ve aşağı gidip gelir ve bizim sanki merdivenin en başına çıkmış gibi zannetmemizi sağlardı. Ben yataktan bir fişek gibi hızla çıkar ve hemen pantolonumun içine girerdim. Babamın biraz iyi olduğu günlerden birinde, “Eğer beş dakika içinde aşağı gelmezseniz” dedi “ben yukarı gelir ve sizi ensenizden yakalarım!” On dakika sonra şöyle dedi, “İşte geldim!” Merdivenlerdeki ses o kadar müthişti ki, onunla gurur duymuştum.

Gülerek Ella’ya “Bu çok iyiydi. Sanki babam gerçekten odanın içine girmiş gibi oldu,” demiştim. Kafamı kaldırdım. “Günaydın baba!”

Şimdi kiliseyi astıktan sonra, odamda yine “babamın korkunç ayaklarını” bekliyordum. Ve geldiler.

“Haydi şu işi bitirelim,” dedi.

“Evet, efendim.”

“Bu bana, sana verdiğinden daha fazla acı veriyor.”

“Ama aynı yerden değil.”

Bu bana bir kaç vuruşa daha mâl oldu, ama babam Ella’nın dediği gibi “kazan davullarına vurma”yı bitirince, ahıra dedemin yanına gittim. Yulaf kutusunun üzerinde oturuyordu.

“Geç otur, evlat” dedi.

Kafamı olumsuzluk ifade ederek salladım, “Şimdi değil.”

Dedem sempatiyle başını salladı. “Bu öğlen nereye gittiğimiz hakkında yalan söyleseydin, şu anda poponun üstüne daha rahat oturabileceğini düşünüyorsun, değil mi?” Hayır anlamında başımı salladım. Dedem güldü. “Alt tarafının üzgün ve üst tarafının kendine güveniyor olması

her zaman iyidir.” dedi “Bu karakterdir. Poponu unut. Nehirdeki o insanlara yardım etmekle iyi bir şey yaptın.”

Dedem sanki anneannemin gölgesini görmüş gibi birden ahırın kapısına baktı, sonra şöyle dedi, “Yolculuk duası da iyidir. Ama çalışırken de dua okuyabilirsin. Senin, yaşlı dedenin duaya inanmadığını düşünmeni istemem, çünkü inanıyorum. Ama bunun değişik şekilleri var. Eğer şimdi dizlerimin üstüne çöküp dua edersem, Tanrı şöyle der, “Mel Wagner, seni yaşlı iki yüzlü adam. Hemen ayağa kalk ve şu domuzları kes. Onlar dizlerinin üstüne çökerek dua etmeyi öğrensinler. Sen git ve nehrin oradaki insanlara yardım et, duyuyor musun?”

“Tanrı sana gerçekten böyle mi söyledi?” diye sordum.

“Diyebilir.”

Faytonun içinden bana yumuşak bir minder çıkardı. Dikkatlice üstüne oturdum. Dedemle beraber olmayı çok seviyordum. Kıyafetlerinin kokusunu ve bana sarıldığı zaman yüzüme batan kısa ve sivri sakallı kırışık yanaklarını severdim. Ahırın içindeki dünya sadece bana ve dedeme aitti. Dedem kuru otları yemliğin içine doğru tırmıklarken yayılan kuru yonca ve kaba yonca kokusuna; boğazı gıcıklayan toza; koşum takımının mayhoş kokusuna; yulaflığın kapağını tıkırdattığımız zaman atların huzursuz olup, kulak dikerek hafifçe kişnemelerine; şişman yaşlı Prens’in saten yumuşaklığındaki burnunu yanağımla okşadığım zaman beni dostça itişine; boynuna hafifçe vurduğum zaman, ahır duvarındaki çatlakların arasından süzülen ve toz parçacıklarının içinde oynadığı güneş ışınlarını seyretmeye bayılırdım.

O gece eve gitmeden önce dedem büyük bir ayının sarılışı gibi bana sarıldı ve sakalını yüzüme sürttü. “Asla soru sormaktan vazgeçme.” dedi. Sonra da bana, vazgeçmektense ölmeyi tercih edeceğime yemin ettirdi. “Ancak böyle öğrenirsin” dedi. “Yaşlandıktan sonra sormayı bırakıp sadece kabul edersin; ve kabul ettiklerin

genelde pek de iyi şeyler değildir. Dünyanın sorunu da budur, evlat. Sormaya devam et. Bir yerlerde bizim şimdiye kadar elde ettiklerimizden daha iyi şeyler olmalı. Bir gün rüyanın ne anlama geldiğini öğreneceksin. İnşallah öğrendiğinde ben de yanında olurum. Ben, kendim yetmiş yıldan fazla zamandır bir şeyler arıyorum.”

Babamın beni çağıran parmağı ahır kapısında göründü ve konuşmamız sona erdi.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 4**4. Biz ölünce gökyüzünde bir pasta olacak**

Ertesi sabah kahvaltı masasından kalktığıım zaman babam beni geri çağırıldı.

“Nereye gittiğini zannediyorsun?”

“Dedemlere.”

Babamın sesi çok sertti. “Şapkanı çıkar. Evde kalıyorsun.”

“Ama dedem eve bir kaç koyun getirecek ve bana kuzuları kucağıma alabileceğimi söyledi.”

“Evde kalıyorsun, konu kapanmıştır.”

“Neden?”

“Ben öyle söylüyorum da o yüzden.”

Bütün bir hafta boyunca dedemi görmedim. Aslında hepsi benim hatamdı. Anneme ve babama dedemle Pazar günü nehirden dönerken yaptığımız konuşmayı anlatmamalıydım. Yol boyunca yedi kilise saymışım ve dedeme Tanrı'nın nasıl her Pazar günü hepsini aynı anda ziyaret edebildiğini sormuştum.

“Çok kolay” demişti. “Tanrı hava gibidir. Her zaman her yerdedir. Sen onu bu faytonun içinde koklarsın ve al donlu atlar da onu faytonun önünde koklarlar.”

“Dede, Tanrı bazı kiliselerde daha çok kalır ya da bazılarını daha çok sever mi?”

Dedem bunu bir süre düşündü. “Sanırım hayır,” dedi. “Tanrı'nın favorilere oynamak için bir sebebi olduğunu zannetmiyorum. Senin ve benim için, evlat, şu papatya sarı ve beyaz ve şu mısır çiçekleri mavidir, birbirlerinden farklıdır. Ama Tanrı'ya göre onlar sadece çiçektirler ve doğru şekilde büyüdükleri ve güzel kaldıkları sürece onlara karışmayacak, şikayet etmeyecek ya da taraf tutmayacaktır. Tanrı büyüktür. O'nu, O'nun yaratıkları küçültür.”

Akşam yemeğinde dedemin bazı kiliselerin karahindiba ve bazılarının da gülhatmi olduğunu söylediğini babama söylediğimde, babam bunun çok komik

olduğunu düşündü. Sonra babama dedemin Tanrı'nın çok cömert olduğunu ve bir insanın Tanrı'yı ve Elçilerini sevdiği sürece, o insanın hangi kiliseye gittiğine bakmadığını söylediğini de söyledim.

Babamın gözleri donuklaştı. "Deden sana ne tür bir Tanrı'dan bahsediyor?"

"Kilisedeki gibi çok uzak ve korkutucu olmayan Tanrı'dan" dedim. "Dedemin bazen O'nunla konuştuğunu duyuyorum. Sabahları ahıra indiği zaman O'na 'Günaydın! Bakıyorum gece boyunca atlara bakmışsın. Çok minnettar kaldım, efendim. Şimdi eğer sen biraz şekerleme yapmak istersen, günün geri kalan kısmında onlara ben bakarım.' diyor."

Akşam yemeğimi yemeden yukarı yatağıma yollandım. Babam dedemin benim üzerimde kötü bir etki yarattığı konusunda ısrar ediyordu ve en sonunda bir hafta boyunca birbirimizi görmemize izin verilmedi. Güneş batıp iş zamanı geldiğinde odamın penceresinden kayarak çıkar, ahşap kulübenin çatısında emekleyip, akça ağaçtan kayarak aşağı inerdim. Anneme dedemi görmeye gitmeyeceğime ve onunla konuşmayacağıma dair söz vermişim, ama ahırın etrafında dolaşıp ona bakmayacağıma söz vermemişim. Çitin yanında durup saman raflarının arasından içeri baktım. Dedem atları su içmeye götürüyordu. Yaşlı Prens o kadar yakınımdan geçti ki istesem ona dokunabilirdim. Prens hafifçe kişnedi ve burnunu bana doğru uzattı. Dedemin gözleri tam benimkilerin içine bakıyordu, ama Prens'i yularından kendine doğru çekti.

"Devam et" dedi. "Yalağa doğru yürü. O saman raflarının altında hiçbir şey yok."

O zaman dedemin de benimle konuşmamak için emir aldığını anladım. Atların hepsi sularını içip ahıra geri döndüklerinde Mississippi köprüsünün yanından aşağı doğru yürüdüm. Güneş batana kadar oturup suya baktım. Swanson'un kereste fabrikasından gelen kütüklerin nehirden aşağı doğru yüzüşlerini seyrettim. Onların

kocaman gemiler olduklarını ve dedemin de en büyüklerinin kaptanı, benim de onun baş yardımcısı olduğumu ve New Orleans'a doğru gizli hazineyi bulmaya gittiğimizi hayal ettim. Güneş büyük parlak bir balkabağına dönmüştü ve nehri portakal suyu rengine dönüştürmüştü.

Köprüden tek atlı bir faytonun geldiğini duydum. Bu dedem ve Prens'ti. Köprünün kenarından kayıp, altına saklanarak anneme verdiğim sözü tuttum. Dedem faytonu tam benim üstümde durdurdu.

“Orada biri mi var?” diye bağırdı. Cevap vermedim. Kısa bir süre sonra da “Cık! Cık!Cıkk! Haydi Prens!” dediğini duydum. Sonra da fayton tıngırdayarak uzaklaştı.

Ertesi sabah dedemin faytonunun bizim evin yanından geçtiğini duydum ve pencereye koştum. Bana el salladığını gördüm ve ben de ona el salladım. Yeni bir alaca kır at takımını sürüyordu ve benim de onların ne kadar güzel olduklarını görmemi istemişti. O akşam annemden bir kağıt ve kalem ödünç aldım ve dedeme bir mektup yazmaya başladım. Ne yazacağıma karar vermek çok zordu. Başladım: “Sevgili dede, evine gelmeyi ve seninle oynamayı çok istiyorum...”

Bir ara uyuyakalmışım. Annem üstümü örtmeye geldi. Uyandım ve mektubumu okuduğunu gördüm. Gözleri dolu dolu olmuştu. Uyuyormuş gibi yaptım. Annem iki kere üstümü örttü ve beni sıkı sıkı kucakladı. Bana iyi geceler öpücüğü verdi ve mektubumla beraber aşağı indi. Yataktan inip göz yuvarlarımı ılık hava vantilatörüne dayadım. Annem babama mektubu gösterdi. Babam telefona doğru gitti ve iki uzun iki kısa numara çevirdi. Bu dedemin numarasıydı. Yatağıma geri girdim. Artık dinlemek için kulaklarımı açık tutamıyordum. Onlar da çok yorulmuştu ve gözlerimle birlikte kapandılar.

Ertesi sabah annem artık dedemin evine gidebileceğimi söyledi. Birileri de dedeme artık benim evime gelebileceğini söylemiş olmalıydı, çünkü ön kapıdan çıkar çıkmaz dedemin faytonunun yaşlı şişman Prens ve

Beauty ile beraber eve doğru geldiğini gördüm. Keyifle yerdeki toz kümelerini tekmeliyorlardı.

“Hooo!” diye gerekenden daha yüksek bir sesle bağırdı dedem. Bana elini uzattı. “Tamarack bataklığındaki hasta bir kırsağa bakmam gerekiyor. Zamanın var mı?”

“Sanırım yaratabilirim.” dedim.

Yanına oturdum. Dedem dizginleri benim elime verdi.

“Haydi, Prens! Beauty!” diye bağırdım.

Dedem dizime vurdu, sakallarını yanağıma sürdü ve yüksek sesle güldü.

“Önümüzde uzun bir yol var, evlat.” dedi. “Sana istediğin kadar Tanrı’dan bahsedebilirim ama kiliseleri bunun dışında tutmak zorundayız.”

Yolda eski, terkedilmiş Soo Line tren istasyonunu geçtikten sonra dedem tekrar konuştu. En sonunda şöyle dedi “Sanırım yapman gereken tek şey, evlat, Kutsal Kitab’ı senin okumandır. Senin ondan ne anlayacağın önemli.” Beni kollarıyla sıktı. “Ama soru sormaya ve kalbindekini aramaya devam et, duyuyor musun? Yoksa rüyan hiçbir zaman gerçekleşmez.”

Dedem faytonu durdurmamı söyledi. Aşağı indi ve bastonuyla sıçrayarak yolun karşısına geçti ve kırık takta çitin üzerinden atladı. Gözden kayboldu. Tam onun arkasından gidecektim ki, dedem yeniden gözüktü ve hızla faytona geri bindi. Şapkası elindeydi ve içi büyük, güzel ve kırmızı çileklerle doluydu. Eski nehir yatağından geçerken çilekleri büyük bir iştahla yedik. Dedem çilek saplarını Beauty’nin sırtına doğru tükürüyordu ve o da üstüne sinekler konunca yaptığı gibi yürürken sırtını buruşturuyordu. Kuyruğunu arkaya salladı ve neredeyse dedemin yüzüne geliyordu. Dedem yüksek sesle güldü. Çilek dolu şapkeyi bana verdi.

“Sam Krieger’in oğulları yıllardır benim toprağımdan karpuzlarımı çalarlar, bunu birkaç çilekle telafi etmek de benim en doğal hakkım.”

Sonra dedem bana bir hikaye anlattı. Bir zamanlar, dedi, bir çocuk vardı. Ailesi ve dostlarıyla beraber karanlıklar vadisinde kaybolmuşlardı. Sonra tesadüfen çocuk bir fener buldu. Feneri yaktığı zaman karanlık vadideki herkes bunu gördü ve hızla ona doğru yürümeye başladı. Çocuk elindeki ışıkla insanları karanlıklar vadisinin dışına, dağın kenarındaki yola doğru yönlendirmeye başladı. İlk önce yüz kişi onu izledi, sonra bin, sonra on binlercesi. Her arkaya bakışında çocuğun arkasındaki insanlar artıyordu. Arkasındaki insan kalabalığı arttıkça, kendisiyle ve yaptığı iyi işle o kadar fazla gurur duyuyordu. Karanlığın dışına ne kadar insan götürdüğünü görmek için çocuk sık sık arkasına bakıyordu. Bu kadar insanın onu takip etmesi ne kadar gurur vericiydi. Bir ara sendeledi ve feneri elinden düşürdü ve feneri onun arkasından gelen bir başkası aldı. Kalabalık kendisinin üstünden geçti ve onu arkada tozlar içinde bıraktı ve dağın tepesine doğru ilerledi. Onlar çocuğu izlemiyorlardı. Onlar ışığı izliyorlardı ve ışık olmadan çocuk yine karanlıkta kalmıştı.

“Dünya da böyledir, evlat” dedi dedem. “Bir karanlıklar vadisidir. Eğer ışığı bulursan asla sendeleyip onu elinden düşürme ve o olmadan senin tek başına fazla bir şey olmadığını da unutma. Hepimiz balon gibiyizdir ve her birimizin içinde parlayan ruh balonun içindeki hava gibidir. Balon ruhla doldurulmadığı sürece buruşuk ve gereksiz bir şeydir.”

Ripple Nehrini geçip Tamarack Sokağına girdiğimiz zaman iki köpek Jim Peterson’un çiftliğinden çıkarak atlara havlamaya başladılar. Dedem de eğilip onlara havladı. Köpekler o kadar şaşırıldılar ki yolun ortasında durdular, döndüler ve evlerine geri girdiler.

Prens ve Beauty yaklaşınca yolun ortasındaki serçe sürüsü havalanıp bıçkıhanenin yanındaki meşe ağaçlarına sığındı. Bir Holstein sığır sürüsü de nehrin kıyısında tembel tembel su içiyordu. Biz yolun ortasından giderken büyük

sarı güneş de bizi takip ediyordu. Atların toynakları yumuşak yolda iz bırakıyor ve koşum takımı da dedemin kırları coşturan sesiyle aynı ritimde şingirdiyordu:

*“Biz ölünce gökyüzünde bir pasta olacak,
Gökyüzünde bir pasta olacak biz ölünce...”*

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 5

5. İyi Kitap ve Kötü Çocuk

Dedemin öğüdünü dinledim ve İncil'i okumaya başladım. Böyle bir kitabı okumak genç bir delikanlı için çok zor bir şeydi. Kütüphane şefi Nick Carter'ın hiç kimsenin İncil'i kendisi için okumasının buyurulmadığını söylemesiyle vazgeçmek üzereydim. O andan itibaren "şart" olmuştu. Kitabın bölümlerini atlayarak rüyamdaki parlak beyaz adamla ilgili bir şeyler arıyordum. Babam hem Eski hem de Yeni Ahitleri okuduğumu öğrenince biraz telaşlandı.

"Ben oğlumun dinci bir fanatik olmasını istemiyorum." diyordu anneme. "En azından büyüyene kadar. Yeteri kadar kabus gördüm."

Babam ne zaman benim İncil okuduğumu görse onu elimden alıyordu. Bizdeki iki nüshayı sakladı, ben de Saphead Phillips'ten bir tane ödünç aldım. Phillips, evlerinin tavan arasında onu bulabilmek için çok çaba harcadı; dedesinin ilk komünyonundan beri hiç kimse kitaba bakmamıştı.

Gece yatağında okumaya başladım. Babam bunu uygun bulmuyordu. Akşam saatlerinin genç adamlar için uyuma saatleri olduğunu söylüyordu. Ben de "Evet, baba." diyordum. Dudaklarımla bunu söylüyordum. İçimdense "Sen beni yakalayana kadar, baba, ben bu gece yatağında, Firavun ve onun savaş arabalarının Kızıldeniz'de battığı bölümü bitiririm." İşte babamla aramızdaki büyük dini tartışma böyle başladı. Eğer herkes Tanrı'yı bu kadar esrarengizleştirmeseydi eminim ki daha işin başında vazgeçerdim, ama babam benim okumamı engellemek için o kadar çok uğraşıyordu ki, orada iyi bir şeyler olması gerektiğini hissettim.

Odamın kapısını açar ve şöyle derdi, "Uyku zamanı, evlat." İçeri girip ışığı kapatır ve beni Harun¹ ve altın

¹ Hz. Musa'nın kardeşi. Beni İsrail Nebilerinden

buzağıyla tuzağa düşmüş olarak bırakırdı. Doğal olarak bundan hoşlanmazdım, ayaklarımın ucuna basarak tekrar ışığımı yakar ve kendi kendime “Okuma zamanı, baba.” derdim.

Sonra, babam başını odasından dışarı uzatıp anahtar deliğinden odamdaki ışığı görürdü. Gecenin sessizliğinde, oğul korkutucu ses düdüğünü öttürürdü: “William!” Yataktan hızla çıkar, ışığı söndürür ve tekrar yorganın altına girerdim: Fşşt! Klik! Fsst! “Bana mı seslendin, baba?”

Babam bana seslenmişti. Babam bana çok ilginç şekillerde seslenirdi. O zamandan itibaren anahtar deliğinden ya da diğer çatlaklardan ışığın gözükmemesi için kapıma bir çarşaf asmaya başladım. Bu bana “babasız” dört harika gece kazandırdı. O süre boyunca Nuh’un Gemisi bölümüne kadar geldim. Nuh’un Gemisi tahtaları gıcırdayarak Ağrı Dağı’nın tepesine otururken, gıcırta seslerinin koridordan geldiğini fark ettim. Babam! Çoraplı ayaklarımın ucuna basarak koridorda ilerliyordu.

Bunu biliyordum çünkü babam koridorda benim gevşettiğim tahtanın üzerine basmıştı ve tahta gıcırdamıştı. Bu ses tüylerimi diken diken etti ve garip bir şekilde benim bir fişek gibi yataktan fırlayıp, kapının üzerindeki çarşafı çıkarmama, ışığı söndürmeme ve hızla yatağa geri dönmeme neden oldu: Fşşt! Frrp! Klik! Fsst!

Babam sessizce kapıyı açtı. Alçak sesle, “William?” dedi. Kimse cevap vermedi. Babam kapıyı kapadı ve “Babalara ait sesler” çıkararak odasına geri döndü.

Ertesi gün matematik kitabımın içini çıkarıp cildini İncil’e uydurdum. Biraz sıkıştırmayla çok güzel uydu. Babam o akşam odama girdiğinde matematik çalıştığımı görünce biraz şaşırды fakat sevindi. Işığımın yarım saat daha fazla yanık kalmasına izin verdi. Benim kitapta yeni bir sayfaya geçeceğimi düşünüyordu. Aslında geçmiştim: Babiller’in ülkesinde Buhtunnasr’la¹ ilgili bölüme

¹ (Nabokodonosor II) Babil Hükümdarı

gelmişim. Bir kaç gece sonra babam şüphelenmeye başladı. Daha önce derslerime hiç bu kadar ciddi bir şekilde çalışmamışım.

“Aritmetik problemlerini yazarak çözmüyor musun, evlat?”

“Hayır.” diyordum. “Onları kafamda çözüyorum.”

O zaman İncil’i kamufle etmek için kullanmam gereken ders kitabının tarih kitabı olduğunun farkına vardım. Babam matematiğe kafamın çok iyi çalışmadığını bilirdi. Yatağına doğru yaklaştı.

“Bazı problemlerde sana yardım edeyim.” dedi.

Sanki o an biri ayak bağlarımı çözdü ve içimi boşalttı. Aceleyle kitabı yastığımın altına ittim ve bağurdım, “Hayır, baba, bu işi tek başıma yapmalıyım.”

Babamın gözleri bütün odada benimkileri kovaladı ve en sonunda yakaladı. Babamın bakışlarının, kafamın, yastığın ve matematik kitabının kabinin içinden geçerek “Daniel aslanın ininde.” bölümünü gördüğünden adım gibi emindim. Babam hiçbir şey demedi, ama manalı bir şekilde baktı. Bu onun: ‘İlerde bunun hesabını vereceksin’ bakışıydı. Bir donuk bakış daha attı ve yatağına geri döndü.

Ertesi sabah banyodan çıkınca, matematik-İncil kitabının yastığımın altındaki saklanma yerinden alındığını fark ettim. Kendi kendime, “Kim almış olabilir: bilmiyor olmayı isterdim.” Kahvaltıya oturduğumda babamın onu okuduğunu gördüm. Kitabı indirdi, gözlerime baktı ve tuzlanmış ve tütsülenmiş bifteğimi ve yumurtalarımı zehir etti.

“Matematik” dedi soğuk soğuk, “benim küçüklüğümden beri çok değişmiş.”

“Öyle mi?” dedim ve gerçekten değişmiş olmasını ve evin başıma yıkılacağını düşünmekle çok aptalca bir hata yaptığımı umdum. Ama ev başıma çöktü.

“Şu uzun bölümdeki ilginç problemi çöz” dedi, kitabı göstererek. “Tam burada *Hezekiel*’de, otuz sekizinci bölüm, yirmi bir ve yirmi ikinci ayetlerde.” Babam yüksek

sesle okudu: “Herkesin kılıcı kardeşine karşı olacak...Ve ona veba ile, ve kanla hükmedeceğim; ve onun üzerine, orduları ve yanında olan çok kavimlerin üzerine, coşkun yağmur ve iri dolu taneleri, ateş ve kükürt yağdıracağım.” Sonra başını kaldırdı. “Sence bu biraz hunharca değil mi?”

“Bu hiçbir şey değil” dedim şevkle. “Bir sonraki bölüme geçene kadar bekle. Ölüleri yedi ayda gömüyorlar - her yer ceset dolu!-.”

Babamın yüzüne baktım ve hayatımdan ümidimi kestim. Babam bunun ustura kayışı değil, gerçek bir ceza gerektirdiğini söyledi. Benim önerimi sordu. Ben de her şeyi unutup yeniden başlamayı önerdim. Babam kabul etti, ama bana kesinlikle yapmam gereken bir kaç küçük iş verdi: bir hafta boyunca yakacak odunun kesilmesi, bodrumun temizlenmesi, garajın temizlenmesi, bütün camların yıkanması ve tavan arasının temizlenmesi.

“Eğer senin iş yapma hızını biliyorsam” dedi “bu seni bir ay boyunca meşgul edecektir.”

Tesadüf bu ya, benim de ertesi gün bir beyzbol maçında oynamam gerekiyordu, o yüzden bütün işleri öğleden sonra yapıp bitirdim. Babam şok oldu. Anneme belki de sonunda bir şeyler öğrenmiş olabileceğimi söyledi. Öğrenmiştim. Tavan arasını temizlerken bir şeyler öğrendim. Tavan arasından, ucunda duyulan bir uzatma kablosunu odama çekebileceğimi öğrendim. Bu, babam borusunu öttürdüğünde, bir yedek ya da acil durum ışığıyla yatakta okuyabileceğim anlamına geliyordu.

Bu ışığın fark edilmesi riskini göze alamazdım, o yüzden kabloyu duvarın yanındaki boruların içinden geçirip, yatağın içine kadar çektim. Annem de düzeldiğimi düşünüyordu, bir defasında annemin, babama “Harika bir şey oldu. William her gün yatağını kendisi yapıyor.” dediğini duydum.

Geceleri yatak örtülerimden güzel ve küçük bir çadır yapıp ışığı çarşafın ve battaniyelerin altına sokuyordum. Gizli çadırımın altında istediğim kadar

okuyabiliyordum. Babam her gece yaptığı gibi odanın içine girse bile ışığı göremezdi. Nahum'u¹ ve "son günler"le ilgili, taşıtların bu günkü otomobiller kadar hızlı gideceğini, hepsinin farları olacağını ve trafiğin çok sıkışık olacağını ve caddelerdeki arabaların aynı bando gösterisi yapıldığında Ana Cadde'de olduğu gibi birbirlerinin arkasından sıra ile gideceklerini anlatan kehanetlerin olduğu bölümü okuyup bitirdim. Çok heyecanlı ve korkunçtu.

Bir gece Yeni Ahit'i² gözden geçiriyordum ve gözüme takılan ilk kelimeler şunlardı: "...ve onun yüzü güneş gibi parladı ve esvabı ışık gibi ak oldu."³

Bu benim rüyamdaki nurlu adamdı! Bir çılglık attım, yatakta doğruldum ve uzatma kablosunu o kadar hızlı fırlattım ki kısa devre yaptı ve evdeki bütün ışıkların sönmesine neden oldu. Kabloyu sakladım ve elektriğe ne olmuş olabileceğini bulmaya çalışan babama yardım etmek için koridora çıktım. Tekrar kitabımı okuyacağım ertesi geceyi iple çekiyordum. Kelimeleri dikkatle okudum. Okudukça rüyamda gördüğüm kişinin Mesih olduğu daha da kesinleşti. O Hz.İsa'ydı. Geri dönmüştü ve bir yerlerde beni bekliyordu. Şu kelimeleri okuyunca olumlu düşünmeye başladım:

"Gidiyorum ama geri döneceğim."⁴

"İnsanoğlunun Babanın kudret ve izzetiyle geldiğini göreceklersiniz."⁵

"Fakat o, hakikat Ruhu gelince, size her hakikate yol gösterecek;...."⁶

Evet, işte aradığım buydu!

¹ *Tevrat'ın bir bölümü*

² *İncil*

³ *Matta İncil'i 17.2*

⁴ *Yuhanna İncil'i 14.28*

⁵ *Luka İncil'i 21.27*

⁶ *Yuhanna İncil'i 16.13*

Eğer Gerçeklik Ruhu'yla bağlantı kurabilirsem, o bana rüyamın ne anlama geldiğini söyleyecekti. Ertesi sabah kahvaltıda babama, "Hakikat Ruhu'nu nerede bulabilirim?" diye sordum.

Babam gazetesini masaya koydu. "Aslında" dedi "bir süredir o ruhu Theodore Roosevelt'in taşıdığını düşünüyordum ya da Taft'in, ama artık bütün politikacıların Mississippi'nin kıyıları kadar eğri ve çarpık olduklarını anladım. Eğer o ruh içlerinden birindeyse bu ancak Woodrow Wilson'dır."

"Ben İncil'deki Gerçeklik Ruhu'nu kastediyorum." diye açıkladım.

"Beni mi çağırdın, Ethel?" dedi ve iki güzel yumurtayı tabağında bırakıp gitti, ben de onları yedim.

Çadırımın içinde huzur dolu ve güvenli bir şekilde bir hafta boyunca okudum. İncil'de 'esvabı ışık gibi ak olan' hakkında daha fazla bilgi aramaya devam ettim. Sonra o büyük patlama gecesi geldi. Bir Pazartesi'ydi. Hatırlıyorum, çünkü öğretmenim Bayan Poppenburg beni dersler bittikten sonra okulda cezalı tutmuş ve karatahtaya iki yüz defa: "Okula cebimde canlı kurbağalarla gelmeyeceğim." yazdırmıştı.

Davud ve Goliath bölümüne geri dönmüştüm. Büyük bir kavga anlatılıyordu ve hikayeye o kadar dalmıştım ki babamın sessizce odaya girip yatağımın yanına geldiğini fark etmemiştim. Normalde babam koridordaki gevşek tahtaya her basışında hemen ışığı kapatırdım. Ama babam hiç de adil olmayan bir şey yapmıştı. Gevşek tahtayı çivilemişti, bu yüzden ben de babam odaya girerken hiçbir şey duymamıştım.

Davud'ın sapanıyla Goliath'ı ıskalamasına o kadar dalmıştım ki babamın yatağın kenarına geldiğini duymadım. Babam odaya girip battaniyenin altındaki parlaklığın ne olduğunu merak etmişti. Çok dalmıştım. O sırada babam da battaniyenin bir ucunu kaldırıp bana baktı. Tam o sırada Davud dev Goliath'a ateş etmeye

hazırlanıyordu. Doğal olarak o yüzün babama ait olduğunu anlayamadım. Onun yüzünü burada görmeyi beklemiyordum. Bana “Eeee?” diyene kadar ona bakmıyordum bile. Gözleri o kadar sert bakıyordu ki onu bir an Goliath zannettim. Kitabı havaya fırlattım ve aynı anda bir çığlık attım ve Davud gibi ben de sapanımı ateşledim. Uzatma kablosunu salladım ve altmış watt’lık bir ampulle babamın iki gözünün ortasına vurdum.

Çok büyük bir patlama oldu. Babam bağırdı, eliyle beni tutmaya çalıştı, yatak örtülerine tutundu ve yere düşerken onları da aşağıya çekti.

Olay yerine ilk gelen Ella’ydı. Patlamayı duymuş ve içeri girmişti. Kapının girişinde deli gibi koşuşturmaya etmeye başladı.

“Onu vurmuş! Onu vurmuş! Babam William’ı öldürmüş!”

Annem koridordan koşarak geldi. Odanın ışığını yaktı ve benim yatağın diğer ucunda duvara sinmiş olduğumu gördü. Babam hala battaniyelerden kurtulmaya çalışıyordu. Sonraki birkaç dakika biraz acıklıydı. Özellikle annemin babamın üstünden örtüleri kaldırıp, babamın yerden bana doğru emeklediği dakikalar. Babam beni kasten onu kör etmeye çalışmakla suçladı.

“Seni Goliath zannettim.” dedim.

Gözleri Cyclops’un¹ gözü gibiydi. Annem onu biraz sakinleştirdi ve Ella’yla beraber saçındaki ve kaşlarındaki cam parçalarını ayıklamasına yardım ettiler.

“Ben sadece İncil’in içinde neler yazdığını öğrenmek istemiştim.” dedim anneme onu kendi tarafıma çekmeye çalışarak.

“O zaman git ve Peder Hogan’a sor” diye bağırdı babam. “Ben sıra kiramı bunun için ödüyorum. Verdiğim paranın karşılığını alıyorum.”

“Bir gün bütün dünyayı dolaşıp herkese Tanrı’dan bahsedeceğim. Eğer çalışmazsam bunu nasıl yapabilirim?”

¹ Mitolojideki tek gözlü dev

“Gündüzleri çalış, hayatım.” dedi annem. “Daha dinçleşirsin ve elektrik faturamız da düşmüş olur.”

Babam anneme eğer sabaha kadar hazırlanabilirsem, benim dünya turumun bütün masraflarını ödemeye hazır olduğunu söyledi. En sonunda, bana onun oğlu olarak kalmak, onun yemeğini yemek ve onun çatısının altında oturmak istediğim sürece, bir daha yatakta okumak için ışığı yakmayacağıma, eğer yaparsam yeni futbol topumu yitireceğime dair şeref sözü verdirdi: ben de bütün şartlarını kabul ettim.

Ella üzülmüştü. “Onu vurduğunu sanmıştım” dedi.

Babam odadan çıkmadan önce bana iki kere daha söz verdirdi. Sonra da bana olan güvenini göstermek için yukarıya giden uzatma kablosunu söktü ve aşağı inip sigortayı panosundan çıkardı. Bir de üstüne asma kilit taktı.

Benim odamın ışığıyla mutfağın ışığı aynı sigortaya bağlı olduğu için, ertesi akşam arkadaşları kart oynayıp sandviç yemeye geldiklerinde babam aşağı inip kilidi açmak zorunda kaldı. Ama anahtarı kaybetmişti. O da Saphead Phillips’in babasından bir testere aldı ve kilidi kesti.

Çıkan ses pek de hoş olmayan kulak tırmalayıcı bir sestir. Herkes böyle söyledi. Ben bilmiyordum. Babama yatakta okumak için bir daha ışığı açmayacağıma dair verdiğim sözü tutmakla meşguldüm. Testere sesini duymuyordum, çünkü “parlak adam”la ilgili bilgi toplamak ve okumak için yatağa girmiştim. Örtülerin altında babamın el fenerinin ışığıyla okumaya çalışıyordum.

BÖLÜM 6**6. Gelin sizi eşkıyalar**

Bir kaç yıl sonra, Minnesota, Crosby'ye taşındık. Dedem gitmemizi istemedi. Crosby'nin çok küçük olduğunu, öyle ki bir kerevizi şehrin sınırları içinde tutabilmek için dikine yerleştirmek gerektiğini söyledi.

Noel zamanı geldiğinde biraz yalnızdık. Babam altı kişilik bir ailenin tümünü dedemlerin evine götürmenin çok pahalıya patlayacağını söylüyordu. Annem babamın söylediği her şeye katılıyordu, ama bir yandan da bavullarımızı hazırlıyordu. Babam en sonunda kabul etti ve dedemlere gitmek üzere Kuzey Pasifik Demiryollarının istasyonuna geldi.

Vardığımız gün dedem beni alışverişe çıkardı. İki gündür kar yağıyordu ve şimdiden harika ve bembeyaz bir noel geçireceğimiz belliydi. Burun deliklerinden aynı iki şofben gibi buhar çıkararak nefes alan Beauty'nin çektiği atlı kızağımızla kasabaya indik. Dedem bir Macintosh elması kadar tombul, yanakları da bir o kadar kırmızıydı. Dedemin yüzünde güldüğü zaman daha da derinleşen mutlu kırışıklar vardı. Dayım Cliff dedemin bisiklete uyarlanmış bir uçak motoru olduğunu söylerdi. Bana hep, dedem henüz karanlıkken kalkıp bir yabayla güneşi doğması için dürtüyormuş gibi gelirdi. Bakkaldan aldıklarımızı kızaktan inmeden mutfak camından içeri boşaltabilmem için faytonu ve atı ya da kızağı mutfak kapısının yanındaki kaldırımdan sürerken en yüksek sesiyle şarkı söylemeyi çok severdi. Eğer o gün evde kadınlar toplanıyorsa özellikle yüksek sesle söylerdi. Onları şaşırtmayı çok severdi.

Dedem yetmiş civarındaydı, ama ona yetmişin alt mı yoksa üst civarında mı olduğunu sorduğumda, bunun beni ilgilendirmedğini söylerdi. “Ayrıca” dedi bir gün gizli gizli “güneş doğmadan uyanıp, günün her dakikasından zevk alıp, gecenin geç saatlerine kadar çok çalışıp, herkesin yulaflarının tükendiği bir saatte yatağa giriyorum. Buna göre ben yetmiş değil yüz kırk yaşındayım. Asıl yaşım bu.”

Dedemin kalbi yirmi yaşından beri kötüydü. Dedem ne zaman et suyundan fazladan bir kepçe daha almak istese, anneannem “Doktorun sana kalbin hakkında söylediklerini unutma, Mel” derdi.

Dedem alay eder ve meydan okuyan bir tavırla tabağından bir kaşık daha alıp “Doktorlar! Üç tanesini çoktan gömdüm ve bu yeni genç türediden de kurtulacağım.” derdi.

Eğer birisi onu pizola yemeye çalışırken yakalayıp kızarsa, kıkırdayıp “Kaşlarını çatma. Ne seviyorsam onu yiyorum. Gideceksem, gideceğim, ama aç kalmayacağım.”

Dedem bana döndü ve “Şuurun yerinde olduğu sürece asla doktorlarla haşır neşir olma. Onların düşündüğü tek şey, kes, kes, kes, kes.”

“Evet, dede.”

“Tanrı’nın bana verdiği her şeye hâlâ sahibim, ama bir çok kişi onları benden bir bıçakla ayırmaya çalıştı.”

“Yemeğini ye, Mel” dedi anneannem. Dört kere ameliyat olmuştu ve bununla övünürdü.

“Konuyu değiştirme, Bess” dedi dedem. “Senin içine bir mutfak çekmecesini dolusu bıçak girdi ve içinden çıkan her parça yeni gibiydi.”

“Bu kadar yeter!”

“Doktorlar!” diye sessizce söylendi dedem. “Sen bir haftalık bile değilken, bıçaklarını ellerine alıp senin”

“Mel!”

“Gerçek bu ve eğer konuşabilseydim bunu yapmalarına asla izin vermezdim.”

Bazen dedemle cribbage¹ oynardık. Hile yapardı. Benim çok iyi bir oyuncu olduğumu bu yüzden kazanmak için hile yapması gerektiğini söylerdi. Bazen fotoğraf albümünü çıkarır ve bana içindeki yarış atlarını gösterirdi. Dedemlere gitmenin en güzel yanı buydu. Bir süre önce iki yeni yarış atı satın almıştı, parlak tüylü Tropical adında siyah bir koşu atı ve büyük al donlu bir koşucu, Dakar.

¹ Bir çeşit iskambil oyunu

“Dakar Dan Patch’in dolaşmasını sağlayabilir” dedi.

Dedem her sene Minnesota Fuarında kendi atlarını yarıştırdı. Hep onunla giderdim. En heyecanlı sene Dakar’ın altın madalyayı kazandığı seneydi. “Para önemli değil” demişti dedem. Her yıl, yarış görevlileri dedeme, yarışlarda bir at sürmek için çok yaşlı olduğunu söylerlerdi. Oğlu Clifford’un tayla yarışa katılmasına izin vermesini öneriyorlardı. Amcam Cliff otuz beş yaşındaydı. Dedem “Hiç bir serseri benim atlarımı sürmeyecek. Onların tecrübeli bir ele ihtiyaçları var.”

Görevliler istemeyerek razı oldular, ama dedeme bu senenin kendi adına yarışabileceği son sene olduğunu, çok yaşlı olduğunu söylediler. Dedem Dakar’la tribünleri geçip başlangıç kapısına gelince, kalabalık bir uğultu kopardı. Bazıları güldü. “Gördünüz mü?” diyorlardı. “Rip Van Winkle geri gelmiş!”

Dedem yeşil ve beyaz ipeklerinin içinde harika görünüyordu. Bastonunu çitlerin yanına bırakıp, ata yardımla bindiğini tahmin bile edemezdim. Dakar çok iyi görünüyordu, ama dedem yarışlardan bir kaç gün önce Dakar’ı tımar etmeyi ve tüylerini taramayı bırakmıştı ve görünüşüne hiç özen göstermemişti. Dakar keyifsiz görünüyordu. O ne kadar kötü görünürse, dedem de o kadar yüksek sesle gülüyordu.

“Zavallı yaşlı Sam Clark” diyordu. “Bu berbat görünüşlü al donlu at, öğleden sonra kuyruğunu Sam’in yüzüne sallayacak.”

Kalabalığın içinden birisi dedem tribünleri geçerken ona bağırdı. “Bu yulaf yanığını da nereden buldun, Mel? Daha şimdiden yarışta koşup yorulmuş gibi görünüyor!” Dedem güler yüzle el salladı.

Dakar ilk eleme yarışını Sam Clark’ın Kasırğa’sından bir burun farkla kazandı.

“Onu zor zaptettim.” dedi dedem. “Sam’in beni geçmesine çok az kalmıştı. Biraz daha zorlasaydı kazanacağını zannediyordu, ama aslında ben fazla

zorlamadım. İkinci turu kazandığımda paraları saymaya başlamış olur.” Dedem astımlı kahkahalarından birini attı ve Dakar’ı burnundan öptü.

Dedem eğer yetmiş yaşında bir ölüyü iş başında seyretmek istiyorsam, ikinci turda onu izlememi söyledi. İzledim. Dedem pistte en önde yarışa başladı. Joe Casey’nin Meteor’u da onun yanından gidiyordu. Belediye başkanı Fletcher’ın atı Küçük Bayan ileriye doğru atağa hazırlanan Sam Clark’ın Kasırgası ile beraber üçüncüydü. Kasırga yarı yol direğinin önünde Dakar’a yetişti. Herkese sanki dedem son atılımlarında, al donlu atına dil döküyormuş gibi geldi, ama Sam Clark bir boyun farkla direği geçti.

Dönemecin etrafında bir tur attıktan sonra dedemin yanından geçerken ona büyük ve acımasız bir sırılarak. “Birincisini kazanmana izin verdim, Wagner, kalbimin senin beyaz saçına olan saygısından, ama artık ahırındaki odun işine geri dönsen ve Elmer’in kasap dükkanından bu yaşlı at için alabileceğin en fazla parayı almaya çalışsan iyi olur.”

Dedem o kadar kızmıştı ki, sağlıklı karar veremeyecek durumdaydı. “Sam” dedi “bir sonraki koşu için siyah koşum takımının üstüne bahse girer miydin?”

“Tamam” dedi Sam “ve daha başka ne istersen.”

“Yeni altın süslü faytonuna ne dersin?”

“Oldu.”

“Ve Cedar Gölü’nün otağındaki elli yığın saman.”

“Bana uyar. Karşılığında, ikimizin de güvendiği birisinin bu söylediklerine biçtiği değer.”

Dedem başını salladı. “İkimizin de güvendiği birini bulamayız, Sam. Bunun için senin sözüne güveneceğim.”

Yarış görevlilerinde biri bu konuşmaya kulak misafiri oldu. “Sen yaşlanıyorsun, Mel” dedi.

Dedem üçüncü ve son tur için başlangıç kapısına giderken bana göz kırptı. Sadece iki at kalmıştı: Dakar ve Kasırga. Kapıdan ilk Kasırga çıktı ve yarışa önde başladı.

Telaşlandım. Dedemin gösteriş yapmaya çalışmamasını ve aralarındaki mesafeyi doğru görmesini umdum. Sam Clark önde gitmeye devam ederken, döndü ve dedeme aşağılayıcı bir şekilde sırtarak el salladı.

Onlar tam yarış pistinin sonuna gelmek üzereyken, dedem o harika çılgınlığını attı: “Haydi!”

Dakar hızlandı. Kulakları arkaya doğru düzleşti ve harika bir şey oldu, hızla ilerledi ve sanki Kasırğa bir tüfek ve Dakar da ondan çıkan bir kurşunmuş gibi Kasırğa’yı geçti. Dakar çok kolay kazandı. Jürinin masasının önünden geçerken öbüründen üç boy öndeydi. Dedem atı döndürdü ve yumruğunu görevlilere doğru salladı.

“Bunu nasıl buldunuz, sizi orta yaşlı uzmanlar?”

Dakar’a çok güzel çiçeklerle dolu bir çelenk verildi. Dedem altın bir madalya, birincilik için konan para ödülü aldı ve görevlilere bir kez daha sordu. Ona bir daha yarışamayacağını söylediler.

Dedem bana madalyayı gösterdi. “Belki de hayatım boyunca alacaklarımın sonuncusudur.” dedi. “Ama aldıklarım arasında en çok gurur duyduğum ve hiç bir zaman kaybolmasına izin vermeyeceğim bir tanesi.”

Dedem traktörüne binip uzaklaşırken, kalabalık onu coşkuyla alkışladı. Traktörden indik ve dondurma standına gidip kendimize iki büyük çilekli dondurma aldık ve Sam Clark’a ödettik.

Dedemle geçirdiğim yıllarım heyecanlı hatıralarla doludur. Bazıları iyi ve bir çoğu kötü. Eğer onunla bir haftadan fazla beraber olursanız, harika zaman geçiririniz, bir kaç kemiğiniz kırılır, sürekli karın ağrıları çekeriniz ve onun gerçekten herkesin söylediği kadar yaşlı olup olmadığını merak etmeye başlardınız. Noel alışverişine çıktığımız gün, bana yıllardır yaptığı en heyecanlı şeyin benimle kasabaya inmek olduğunu hissettirdi.

“Şu kar tanelerine bak, evlat” dedi. “Şu kış havasını kokla. Alabildiğin kadar fazlasını al.”

Sonra dedem havayı öyle büyük bir kuvvetle içine çekti ki, beyaz bıyıklarının uçları burnuna doğru eğildi. Yeteri kadar hava alınca da sırtıma sertçe vurdu ve sanki beni içime attığım her şeyden kurtardı.

“Yaşlı deden noelde onunla olduğun için gerçekten çok mutlu. Bunun tadını çıkaralım!”

Sonra Beauty’yi kuyruğunun altından fayton kamçısıyla gıdıkladı ve o da bir kurbağa gibi zıpladı ve beni faytonun arka kısmına fırlattı. “Gökyüzündeki pasta” şarkısını iki sesli söyledik sonra dedemin suratı asıldı. Mağaza vitrinlerindeki yazılara kızmıştı. Xmas¹ yazılarını hiç sevmezdi.

“X işareti gelince Christmas kelimesinin içinden Christ (İsa) kelimesi çıkmış oluyor” diye söylendi. Fiyatları da beğenmedi. Toplum olgunlaşmış anlayışı geliştikçe, fiyatların da yükseldiğini iddia etti. Fonograflardan söylenen Noel ilahilerini hiç sevmezdi. “İlahinin kelimelerini ‘Gelin sizi eşkiyalar’ olarak değiştirmeleri gerekiyor” derdi. “Ben de en az diğer insanlar kadar dindarım, ama Bethlehem şehrinin maketi için geçen ay ödediğim fiyatın iki katını ödeyip kazıklanmak istemem.”

Dedem dünyanın elli hafta boyunca gerçek Noel ruhunu ve diğer iki hafta da diğer ruhu hissetmeye ihtiyacı olduğunu söylerdi. “Belediye Başkanı Fletcher’ın yüzündeki solgun gülüşe bir bak” dedi. “Ocak ayının ikisinde kalbi Savcı’nın gözleri kadar soğuk olacak.”

“Neden?” diye sordum. “İnsanların iyi olma süresi neden bu kadar kısa. Bütün yıl boyunca iyi olamazlar mı?”

Beauty Maple Caddesi’nin yumuşak ve dümdüz karın üstünde ilerlerken, Noel ilahilerinin sesleri gittikçe uzaklaşıyordu. Dedem beni kucakladı.

“İşte insanlar böyledir, evlat” dedi. “Kalpleri bu dünyanın maddi şeylerine döndüğü zaman, insanlar karanlıktırlar. Yüzlerinde hiç ışık yoktur. Ama Tanrı’ya yöneldikleri ve dünyanın maddi şeylerini unuttukları zaman

¹ Noel yazıları

içleri ışık dolar ve parlar. Noel zamanında Tanrı'ya ve O'nun Elçisi İsa'ya, yılın diğer zamanlarından daha çok yönelirler, yani Noel'de dünyaya yeni bir ruh gelir ve çok kısa bir zaman için bile olsa o ruhun içinde yaşayabilmek çok güzeldir.”

Başımı kaldırıp dedeme imrenen gözlerle baktım. “Sen papaz ya da başkan olmalıymışsın.”

Dedem parmağını dudaklarıma dokundurarak. Kıkırdadı.

“Dikkatli ol” dedi. “Sadece Tanrı hakkında konuşabiliriz. Kiliseleri bunun dışında bırak.”

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 7**7. Mutfakta buz pateni**

Kar fırtınası yüzünden beş gün daha dedemlerde kaldık. Fırtına bir hafta boyunca sürdü. Dedem bu seferkinin '88 tipisinden daha da beter olduğunu söyledi. Kar fırtınasının ortasında annem evden çıkmadan önce suyu kapatmayı unuttuğunu hatırladı. Babam garip garip güldü. Sesi öyle değişikti ki üç kız kardeşimle, geçen yıl Noelde Noel Baba'nın aynı dedeminki gibi bir bastonla geldiğinde ne kadar komik görüldüğünü konuşurken birden sustuk.

“Garda sana suyu kapatıp kapatmadığını sormuştum” dedi babam yumuşakça. “Sen de kapattığını sandığımı söylemiştin.”

“O zaman öyle sanıyordum” dedi annem kayıtsızca. “Ama şimdi öyle düşünmüyorum.”

Eve karanlık bastıktan sonra vardık. Rüzgar hâlâ karları oradan oraya savuruyordu. Tren İstasyonundan dokuz blok öteye yürümek zorunda kaldık ve babam çok yoruldu.

Elimi paltomun yakasının içine sakladım ve kaldırımından inip bir kar kümesine doğru yürümeye başladım. “Frank” dedi annem. “William bir kar yığınının içine düştü.”

Babam arkasını bile dönmedi. Omzunun üzerinden “Umarım vücudunu baharda bulurlar.”

Ön kapıya ulaştığımızda hepimiz çok yorgunduk. Mutfağımızın tabanı oturma odasından bir basamak daha aşağıdadır. En azından öyleydi. Ama şimdi nasılsa oturma odasıyla aynı seviyedeydi. Annemin ikinci kararı doğrudu: suyu kapatmamıştı. Borular patlamış ve mutfağı sel basmıştı ve su kapının seviyesinde donmuştu.

Mutfaktan içeri girerken hiç birimizin mutfağın belediyeye ait bir buz pateni sahası olduğundan haberimiz yoktu. Etraf çok karanlıktı. İlk önce annem keşfetti. Mutfak

masasının altına doğru kaydı. Babamsa ışığı yakar yakmaz kaymaya başladı. Bir kaç adım koştuktan sonra kafası fırının içine girdi; ve demire vurdu. Üç kardeşim de ayrı ayrı tonlardan çığlık atıyorlardı. Marie ve Frances annemle aynı yöne gidip, masanın altında onunla buluştular, bir buzdan kulübede gözcülük yapan üç Eskimo gibi görünüyorlardı. Ella mutfak perdesine tutunmaya çalıştı ve düşüp mutfağın ortasına kadar kayarken perdeyi de aşağı indirdi. İçeri en son ben girdim. Elimde anneannemin verdiği cam kavanozlardaki şeftali reçellerinin bulunduğu bir kutu vardı.

Mutfağa girerken “Herkes nereye kayboldu?” diye sordum. Ayağımı basar basmaz herkesin nereye kaybolduğunu anladım. Kavanoz kutusu ilk önce havaya fırladı, ama aşağıya beraber indik. Düşükten sonra bol bol şeftali reçelimiz vardı ama hiç cam kavanoz kalmamıştı. Annemi, kardeşlerimi ve babamı geçerek kaymaya devam ettim ve karşıdaki duvara çarpıp durdum.

Hiç kimsenin yaraları ciddi değildi, ama herkes kızgındı. Annem ağlamaya başladı. Ayrılacağımız gün dizlerinin üstünde iki büklüm, mutfak zeminini ovarak temizlemişti. “Yerler” diye ağladı. “benim güzel yerlerim!”

“Tanrı aşkına” dedi babam fırının altından “pompaları kapat yoksa her yeri bir daha sel basacak.”

Kırık camları toplayıp, şeftalileri buzun üstünde daha da yayarak yerleri süpürmeye başladık. Babam, buz kırmak için balta almak için, odun kulübesine gitti. Arka kapıyı açık bıraktı. Zavallı annem oturma odasından buraya doğru çok hızlı geldiği için, buzun üstünde açık kalan kapıya doğru kaymaya başladı. Yardım istedi, ama hiç kimse ona yardım edebilecek kadar çevik değildi. Saşmaz ve kaçınılmaz bir şekilde buzun üstünden evden dışarıya ve gecenin karanlığına doğru süzülürken annemin yüzünde küçük ve cesur bir gülümseme vardı ve sanki parmakları tedirgin bir güle güle işareti yapıyorlardı.

“En azından hoşça kal demeliydik” dedim Ella’ya.

Kapıya ilk Ella vardı. Düşükten sonra annemin ağlama seslerini duyduk. Ella sevinçle bağırdı, “Annem karda muhteşem bir melek gibi görünüyor!”

Patenlerimi alıp mutfak sahasında bir kaç dönüş denedim. Marie de av köpeğimiz Sport’la beraber bana katıldı ve buzun üstünde birlikte Liza ve Tom amcanın kulübesi oyununu oynadık.

Babam bizi baltanın sopasıyla korkutarak durdurdu. Annem akşam yemeğini hazırlayabilmek için buz kırma işinin fırının etrafından başlatılmasını istedi. Ama babam masanın yanına bıraktığı ve şimdi buzun altında vitrinde sergileniyormuş gibi duran en sevdiği ayakkabılarının etrafından başlamak istiyordu. Yukarı yatağıma çıktığım zaman yeni muşambaların takılmamış olduğunu gördüm. Hâlâ oturma odasının duvarında rulo halinde duruyordu. Ruh çağırma deneylerimde kullandığım ve odamda sakladığım ortası içine girebileceğim kadar geniş karton ruloyu çıkardım. Bunu Ella’yı korkutmak için kullanırdım. Bir gün ikimizin odalarını birleştiren ılık hava vantilatörünü çıkardım. Ruloyu yatağın altındaki deliğin içinden Ella’nın yatağının altına kadar ittim. Ella dua okuduğu zaman fisiltılı ve uzaktan gelen bir sesle onunla konuştum. Hiç bir zaman o seslerin nereden geldiğini anlayamazdı.

O akşam yatağımın altına girip Ella’nın da odasına girmesini bekledim. Dualarını okumak için diz çöktüğü zaman karton rulonun içine girerek yumuşak ve yüksekçe şarkı söyler gibi:

“Ella Sears! Ella Sears! Beni duyuyor musun?” dedim.

Beni duyuyordu. Duanın ortasında birden durdu. Uzun bir sessizlik oldu. Ella tekrar dua okumaya başladı, daha korkak ve güçsüzce.

“Ella Sears!”

Durdu.

“Beni duyuyor musun?”

Sesi ürkek bir gıcırta gibiydi. “Evvet.”

“Seni izliyorum! Yukarıdan seni gözlüyorum. Cennetten. İyi bir kız mısın?”

Artık sesi ağlamaklı çıkıyordu. “Bi...bilmiyorum.”

“Yoksa aşığı seni almaya geliyorum.”

Bu Ella için fazlaydı. Eğer birisi geliyorsa, o sırada orada olmak istemiyordu. Ayağa kalktı, hızla odadan çıktı ve aşığıya koştu. Ella hızla mutfığa girdiğinde Babam ve annem hâlâ buzu kırmaya nereden başlayacaklarını tartışıyorlardı, Ella çığlık atıyordu:

“Tanrı duvardan seslendi! Tanrı duvardan seslendi!”

Anneme doğru koştu ve ikisi beraber duvara doğru kaymaya başladılar. “Bir şeyler yap!” diye bağırdı annem babama. Ona çarpıp onu da sürüklemeye başladılar. Duvara yaklaştılar ve babam elini onlara uzattı. Annem babama, Ella da anneme tutunuyordu ve üçü birden sabit bir şekilde son hızla kayıyorlardı. Sanki yayıkta tereyağı çalkalanıyormuş gibi ses çıkıyordu. Marie, Frances ve ben onlara bakmak için ılık hava vantilatörüne doğru koştuk. Aşağıda olanları gördük ve yüksek sesle kıkırdamaya başladık. Mutfak masasının bir bacağına babam, ötekine annem toslamıştı. Masanın bacakları kırılmış ve üst kısmı da tam kafalarının üstüne düşmüştü. Kıkırdama durdu. Sessizlikte babam “İlk gülen bir hafta boyunca hiç bir yere oturamayacak.” dedi. Bilin bakalım ilk gülen kimdi.?

Bir kaç gün sonra yapacak hiçbir şeyim olmadığı bir sırada, ruh çağırma rulosu ile başka bir deney yaptım. Hatırlayamadığım bir sebepten odama hapsedilmiştim ve Ella odasında bir şeyler okuyordu. Tavandaki bütün çatlakları saymıştım, sonra bir kuş olduğumu farz edip bütün odada bir sinek kovalamıştım ve şimdi de camdan, dışarıda suyun üstündeki bir tavuk tüyüne bakıyordum. Üflediğin zaman bir kuru karahindibanın üzerinden daha az pürüz bırakarak yüzüyordu ve kendi kendime “Evlad, eğer böyle yüzebilseydim yaşlı tavuklarla asla oynamazdım.

Sadece kendimi kasabanın dışına ve dedemin ahırına doğru uçururdum.” diye düşündüm.

Ella'nın yan odada okuduğu kitaptaki bir şeye güldüğünü duydum. Neden bu kadar mutluydu, diye kendime sordum ve bu adaletsizliğe hemen bir çare aramaya başladım. Yatağın altına girdim, ruloya ağzımı dayadım ve şöyle dedim.

“Ella Sears!” sesimin tonu yaşlıydı. Gülmeyi kesti. “Son geldi” dedim. “Aziz Paul senin için gelecek.” Ella cevap vermedi, ben de güzel bir bitiriş yaptım: “Ella Gertrude Helen Sears! Zamanın doldu! Yolculuğa hazırlan!”

Sonunda Ella Sears derin bir erkek sesiyle cevap verdi.

“Ella Sears burada değil. Ben onun babası Aziz Peter.”

Eyvah Babam! İşte şimdi gerçekten o tavuk tüyü olmak istedim. Hızla ruloyu geri çektim, “Sana bir daha görünmeyeceğim, Ella Sears. Cennete geri dönüyorum, elveda!”

“Ooh, hayır, dönmüyorsun!” dedi babam. “Ben oraya gelip seni kanatlarından yakalamadan hemen burada görünüyorsun.”

İçimi çektim, rulonun içinden çıktım ve yavaşça Aziz Peter'in önünde sanık sandalyesine oturmak için içeri doğru yürüdüm.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 8

8. Duffy Amcam ve Onun Muhteşem Whiskers'ı

Duffy amcamın Savaştan sonra bize geldiği yaz Tanrı ve insanlar hakkında çok şey öğrendim. Duffy amcam bir Kanada alayıyla deniz aşırı savaşa gitmişti ve o gelmeden önce babam bizi onun hakkında uyardı.

“Erkek kardeşime karşı çok sabırlı olmalısın” dedi anneme. “Fransa’da gazla zehirlenmiş ve yaralanmış.”

Eğer onu biraz olsun görebilseydik, sanırım ona karşı sabırlı olabilirdik, ama o zamanının çoğunu McMurtry’nin meyhanesinde geçiriyordu. Şapkasını alıp, centilmence annemin önünde eğilip şöyle diyordu “Kasabaya biraz mermi ilacı almaya gidiyorum.”

Babam, Duffy amcama yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Bir çok defa onun arkasından McMurtry’nin yerine gidiyor ve Duffy amcam eve gelene kadar yanında kalıyordu.

Duffy amcam hep tedirgindi. Mantarlı tabancamı ilk patlattığım gece babamın kucığına sığırdı. Bir keresinde de Marie yanlışlıkla kağıt uçağı uçurduğu zaman Duffy amcam ayaklarındaki çoraplarla evden koşarak çıkmış, “İşte geliyorlar!” diye bağırarak, evin yanındaki mısır tarlasına saklanmıştı.

Annemi en çok korkutan Duffy amcamın hayali arkadaşı Whiskers’dı. Bir keresinde Whiskers, Duffy amcama kızdığında, bütün evin içinde onu kovaladı. Duffy amcam gözlerini iki yuvarlak karpuz dilimi gibi açıp koşarak ön kapıdan içeri girdi. İlk önce annemin, sonra babamın sonra da kömür sobasının arkasına saklandı. Parmağıyla ön kapıyı gösterdi ve panik dolu bir sesle fısıldadı, “Whiskers peşimde. Whiskers’dan saklanmalıyım! Süngüyü eline almış!” Bir hamlede elbise dolabının içine sığırdı, kapıyı o kadar hızlı çarptı ki duvardaki Büyükanne Wagner’in resmi sallandı.

Whiskers gerçek bir insan değildi. Ella onu bir gece gördüğünü söylese de Duffy amcam hariç onu kimse

göremezdi. Ella, Whiskers'ın odasının penceresinin yanındaki elma ağacının üstünde oturup ona surat hareketleri yaptığını söylüyordu. Ama Ella, ben ona rüyamdaki ışıklı adamdan bahsettiğimden beri değişik şeyler görmeye başlamıştı. Bir defasında Ella Kuzey Pasifik tren istasyonunun çatısında Arthur Conan Doyle'un hayaletinin yürüdüğünü gördüğünü söylemişti. O akşam babam Ella'nın ağızını sabunla yıkamıştı.

Babam, amcam Duffy'nin Whiskers'dan kaçmak için McMurtry'nin barına gittiğini söylüyordu. Annem ise Whiskers'in, Duffy amcamın genellikle bardan döndüğünde peşine düştüğünü söylüyordu.

Ben Whiskers'ı severdim. Heyecanlı şeyler yapardı. Hepimiz onu ciddiye alırdık. Onun hakkında sanki ailenin bir üyesiymiş gibi konuşurduk. Altar Derneğinin toplantılarından birinde, kadınlardan biri anneme hepimizin bahsettiği bu Whiskers'ın kim olduğunu sordu, annem de ona, "Ah, Duffy'nin bir arkadaşı" diye cevap verdi.

Amcam Duffy'yi ilk defa büyük orman yangınının olduğu yaz görmüştüm. O gün Peder Hogan ve Altar Derneği üyeleri yeni açılacak okul hakkında görüşmek için bizim evde toplanıyorlardı. Ella, ben ve daha birçok arkadaşımız Benjamin Franklin okulundan başka bir okula nakil oluyorduk ve yeni okulu sevip sevmeyeceğimizden de pek emin değildik. Annem salonda çay ve kurabiye ikram ederken, Ella çığlık atarak içeri koştu.

"Hayal gördüm! Hayal gördüm!"

Bayan McCallister o kadar tedirgin oldu ki, çayını gözlükleriyle karıştırmaya başladı.

"Hayal!" diye bağırdı Ella. "Bir meleklerle konuştum. Melek bana, hepsini defet, dedi. Hepsini. Denize doğru!"

Ella neşeyle kıkırdadı ve ön kapıdan fırladı. Yediği kek Peder Hogan'ın boğazına takıldı ve suratı, tavuk kemiği yuttuğu akşam dedemin suratının aldığı renge dönüştü. Annem hariç herkes üzülmüştü. Ella'nın hep hayal

gördüğünü ve meleklerle konuştuğunu biliyordu. Hiç bir defasında da gerisi gelmiyordu.

“Bunu William’dan gördü” dedi annem misafirlere. “William Tanrı’yla ilgili şeylerle çok ilgileniyor, öyle değil mi Peder Hogan?” Peder Hogan bizimkilerle karşılaşmaması için bakışlarını kaçırdı.

“William bir gün bütün dünyayı dolaşıp insanlara Tanrı’dan bahsedeceğini söylüyor. Şimdilik sadece Ella’ya bahsediyor. Ella da bunu dramatize ediyor. Biraz daha kek alır mıydınız, Bayan Wilcox?”

Bayan Wilcox’un yapmak istediği tek şey eve gitmekti.

Nasıl olduysa Ella ilk defa uslu uslu kendi halinde, Jean d’Arc rolünü oynuyordu. Biz de “Kovboylar ve kızılderililer” oyununu oynuyorduk. Ella birden oyunumuzu yarıda keserek Orleanslı Kadın hakkında okuduğu kitabı anlatmaya başladı. Jean d’Arc’ın kazığa bağlanıp yakıldığı bölüme gelene kadar hiç birimiz hikayeye ilgilenmedik.

“Asıl şimdi anlatmaya başladın,” dedi Sam Lewis.

Mike Raffodil de “Çok hoşlandım!” diyerek ona katıldı.

Ella bununla ilgili bir oyun oynarsak, harika ve cesur bir kadın kahraman olan Jean d’Arc’ı kendisinin oynayabileceğini söyledi. Kabul ettik ve çılgınlarla onun arkasından koşmaya başladık. Altar Derneği’nin toplantısının içinden kadınlara ve Peder Hogan’a aldırmadan ağır adımlarla geçtim.

“Yaşlı cadıyı yakalayın!” diye bağırdım salondan geçerken. Annem beni durdurdu.

“Kız kardeşine ne dedin öyle?” diye sordu.

“O bir cadı. Onu ateşe vereceğiz,” dedim anneme gülerek. “Onu canlı canlı yakacağız. Sonra görüşürüz. Selam, baba.”

Dikiş makinesi dağlarının etrafında dört nala bir tur attım ve kestane rengi tayımı odunluğun bulunduğu vadiye

doğru hızla sürdüm. Jean d’Arc’ı mısır tarlasında saklanıp reçelli sandviç yerken yakaladım. Onu arka bahçedeki eski tulumbaya bağladık ve etrafına buruşuk kağıt parçaları ve çırallar koyduk. İngiliz ordusunun komutanı Saphead Phillips annesi dışarıda çamaşır asarken eve gidip kibrit çaldı. Jean d’Arc benim kız kardeşim olduğu için ateşi yakma şerefi bana verildi. Yaktım da.

Alevler Jean’a çok sıcak gelmeye başladığı zaman onu çözmeye karar verdik. Ama tam o sırada ara yoldan yeni kırmızı motosikletiyle Mike Raffodil’in ağabeyi görüldü. Hepimiz bizi de bindirmesi için onun arkasından koşarak, Jean’ı kendi kaderine terk ettik.

Jean d’Arc çığlıklarla annesini çağırırken yanına ilk gelen Peder Hogan oldu. Peder Hogan tulumbadan bir kaç kepçe su pompalayarak ateşi söndürdü. Diğer iki kız kardeşim Marie ve Frances de acilen beni ölü ya da diri geri getirmek için dışarı gönderildi.

Alevler Ella’ya hiç dokunmamıştı, ama annem babama Ella’nın çektiği korkunç zihinsel ıstırapı ve neredeyse yanarak ölebileceğini anlatınca, babam dışarıdan ince bir dal kesip getirmemi söyledi. Uygun boyutta bir tane bulamadığım için babam yardıma geldi. Benim seçtiğimi atarak taze bir dal kesti.

“Dersimi aldım,” dedim eve geri dönerken.

Babam homurdandı. “İyi! Şimdi şunu eve götürmeme yardım et.”

İşte tam o sırada Duffy amcamın savaştan sonra tayin edildiği Fransa’dan döndüğü an tam da bu andı. Doğal olarak, kalbimde her zaman onun için yumuşak bir yer vardı.

Annem büyük Minnesota orman yangınından sonra Whiskers ve Duffy amcamla beraber yaşamaya razı olmuştu. Tarihteki en kötü yangındı. Bir çok insan yanarak ölmüştü. Kuzey ve doğumuzdaki birkaç kasaba tamamen yanmıştı. Gece ve gündüz her nefes alışımızda boğazımızda bir gıcıklanma ve acıma hissediyorduk. Her

tarafıta gri bir sis vardı ve geceleri gökyüzünün kuzey doğu kısmını donuk ve hareketli bir kızılık kaplıyordu. Her bahsedişte aynı heyecan yaşanıyordu. Yıllardır birbirleriyle hiç konuşmayan komşular yangın sayesinde ahbab olmuşlardı. Yargılayan bakışlarını Duluth'a çeviriyorlardı,

”Kötü görünüyor.”

“Hem de çok.”

Günlerce yangın söndürme aletleri ve itfaiyecilerle dolu kamyonların geçişini izledik. Birde yorgun, kirli ve ciddi yüzlü itfaiyecileri geri götüren diğerkamyonları.

Kasaba polis müdürü beni el arabamla kasabayı terk edip, cepheye doğru ilerlerken yakaladı ve o akşam odama kapatıldım. El arabamda alevleri yenmek için bir kürek, annemin en iyi iki yastık kılıfı ve bir torba elma vardı. Odamın zeminine uzanıp yüzümü ılık hava vantilatörüne yapıştırarak, annem, babam ve Bay ve Bayan McCallister'ın kart oynayışlarını seyrettim. Annem kutsal bir mum yaktı. Bay McCallister eğilip sigarasını mumdan yakınca, Bayan McCallister boynuna iyi bir tokat patlattı. Annem onun çok duyarsız olduğunu söyledi.

“Eğer bu ölesiye korktuğum anlamına geliyorsa, haklısın,” dedi Bay McCallister. “Öyle görünüyor ki, bahisleri evlerimiz üzerine oynayabiliriz. Eğer bu rüzgarın yönü değişmezse, çok uzun ömürlü olmayacaklar.”

Bir kaç dakika sonra annem “rüzgarsıza üç” diye önerdi. Bay McCallister artık eve gitmeleri gerektiğini söyledi.

Sabaha her şey daha iyiydi. Rüzgar yön değiştirmişti. Saat üç gibi diğerkamyonlardan gelen serin ve temiz havayı soludum. Şartlar o kadar uygundu ki, babam ve diğerkamyoncu arkadaşları Pazar beyzbollarını oynamak için Fergus Şelalesine gitmeye karar verdiler.

O akşam rüzgar tekrar yönünü değiştirip kuzey doğuya doğru her zamankinden daha sert esmeye başladı. Duluth tarafında gökyüzü Kuzey Işıkları gibi yanıp söniyordu, yalnız rengi onlar gibi buzlu mavi değil, kızgın

turuncu ve hırslı görünüyordu. Gidebilen herkes alevlerle savaşımaya çalışıyordu. Kadınlar samimi gruplar halinde birbirlerinin verandalarında toplanmışlar başlarına gelebilecek felaket müşterek olacağı için birbirlerine moral vermeye çalışıyorlardı. Komşu çocukları verandaların tırabzanlarının üstünde sürünüyor, çalidan yapılmış çitlerin üstünden bir bu tarafa bir o tarafa atlıyor ve annelerinin sık sık verdikleri uzaklaşmama yani “gözlerinin önünden ayrılmama” talimatlarını dikkate almıyorlardı.

Saphead Phillips ve ben yangının gizlice kasabaya girip bütün okulları yakıp, başka hiç bir zarar vermeden kasabadan nasıl çıkabileceğini çözmeye çalışıyorduk. Sonunda vazgeçip, “taşın üstünde ördek” oyunu için yerlerimizi seçmeye başladık.

Bayan Phillips, Saphead’e seslendi. “James, lütfen o kadar yüksek sesle bağırma. Başım şişti ve kardeşini itmeyi de bırak.”

“O zaman sen de ona beni itmemesini söyle yoksa kendimizi yanmaktan kurtarmak için Serpent Gölü’nün ortasına gitmemiz gerektiğinde, o kıyıda durup bir köpek gibi ölebilir.”

Kız kardeşi ağlamaya başladı. Annesi bağırdı, “Saphead Phillips!”

Saphead “Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, işte geldim, hazır olmaman umurumda değil, yakalanacaksın.”

Tam o sırada Duffy amcam Maple Sokağının başında görüldü. Aslında sokağın tam ortasından yürüyordu ama ilk bakışta sanki atların son kalan güçleri ile çektikleri saman taşıyan bir arabanın üstünde gibi görünüyordu. Komşular kendilerinden bekleneceği gibi birbirlerini dürttüler. Duffy amcam annemin “hiçbir şey” diye tabir ettiği baritonuyla bir savaş şarkısı söylüyordu. Sanırım orada ve o zaman herkesin yüzünü ekşiten söylediği şarkının sözleri idi. En yüksek sesiyle bağıriyordu:

*“Evlerdeki ateşler yansın
Kalpleriniz bunu isterken
Karanlık bulutları ters yüz edin
Çocuklar eve dönmeden.”*

Duffy amcam basamakları elleriyle kavradı ve yukarıya ellerinin üzerinde yürüyerek çıktı. Annem utancından içeri kaçtı. Bayan Raffodil Bayan McCallister’in kulağına eğilerek fısıldadı, “Eğer yangın buraya doğru yaklaşırsa, nefesi tutuşacak.”

Duffy amcam kibarca “İyi akşamlar, bayanlar” dedi ve şapkasını öyle zarif bir hareketle eline aldı ki, şapka elinden uçup verandanın dışına düştü.

Bayan Raffodil Bayan McCallister’ı “bunu kaçırma” der gibi kaburgalarından dürttü. Duffy amcama şöyle dedi, “Ya sevgili dostumuz Whiskers bu gece nasıl?”

Duffy amcam bütün asaletini topladı. Yüzünü Bayan Raffodil’in büyük hasır şapkasına döndürdü. “Bayan Raffodil” dedi, “o uzun burnunuzu benim arkadaşlarımdan uzak tutarsanız size minnettar kalacağım.”

O gece saat bir buçukta hepimiz arka kapıdan gelen gümbürtüyle uyandık. Yatağımdan fırladım.

“Bayan Sears! Bayan Sears!”

Bu Bay McCallister’in sesiydi. Annemin belli belirsiz cevap verdiğini duydum, “Evet?”

“Kalkın. Yangını durduramıyorlar. Şafak sökmeden yangın kasabaya sıçrayacak. Herkesin hemen kasabayı boşaltması gerekiyor. Hemen!”

Bay McCallister verandadan inmeden ben ayakkabılarımı ve pantolonumu giymiştim. Annem panik içindeydi. Evin içinde dönerek koşuşturmaya başladı. Kız kardeşlerimi uyandırdım ve sonra Duffy amcamın kapısına gittim. Orada değildi. Annem salona inmişti ama üstünde hâlâ geceliği vardı. Evin içinde “Acele edin! Acele edin!” diye bağırarak koşuyordu.

Yatak odasının penceresinden dışarıya bir tek bakış bizi yangının kasabaya yaklaştığına ikna etmeye yetiyordu.

Gökyüzü artık kor kırmızı değildi. Kırmızıbiber rengiydi ve uzaktaki alevlerin hareketleri görülebiliyordu. Havada boğucu bir sıcaklık vardı ve duman neredeyse odaların içine kadar girmişti. Gözlerimiz acıyor ve herkes gözlerini ovuşturuyordu.

“Bunu hak etmek için ne yaptık?” diye bağırdı annem.

“Belki de kötü ruhluyuz,” dedi Ella sevinçle, “ve bunun için cezalandırılıyoruzdur.” Yolculuk için kilere erzak almaya inerken yukarıya anneme seslendi, “Sakin giderken geri dönüp kasabaya bakma, yoksa bir çuval tuza dönüşürsün.”

Kasabayı boşaltma planları uzun zaman önceden yapılmıştı. Herkese değerli eşyalarını evlerinin önündeki kaldırımlara koymaları söylendi. Araba ve kamyonlar mümkün olduğu kadar çok miktarda eşyayı kurtarmaya çalışacaktı. O akşam anladım ki, acil bir durumda yanıma kendi tenim hariç hiçbir şey almam gerekmiyordu. Annem günlerdir eğer gerekirse hangi eşyaları kurtarması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sonunda bir şeyde karar kıldı, Montgomery Bölgesi’nden aldığı yeni divan ve sandalye. Hepimize harekete geçmemizi emretti. O ve Marie divanın bir ucundan, ben ve Francis de divanın öteki ucundan tuttuk. Divanı yerden kaldırdığımızda Duffy amcamı, arkasında gözleri yağda kırılmış iki yumurta gibi korkuyla açılmış yatıyor bulduk.

“Sizi aptallar!” diye bağırdı. “Şunu yere koyun. Whiskers’dan saklandığımı görmüyor musunuz?”

Annem yıkıldı. Divana oturup ağlamaya başladı. Duffy amcamı azarlayacaktım, ama halinin bir ucunu üzerine örttüğünü gördüm. Annem çılgına döndü.

“Artık dayanamayacağım,” diye inledi. “dayanacak gücüm kalmadı.” Kapının çalınması annemi bitirdi. “İşte yangın,” diye hıçkırdı, “hepimizi öldürmeye geldi!”

Gelen Bay McCallister’dı. Sabah ışıklarıyla yüzü bizim kömür sobamızın ızgarasına benziyordu, kirli gri ve

sanki içinde biraz alev kalmış gibi. Gözleri küllerin içine gömülmüş iki kırmızı delik gibiydi.

“Artık telaşlanma, Ethel,” dedi. “Rüzgar yine yön değiştirdi ve yağmur yağmaya başladı.”

“Şükürler olsun!”

Annem tekrar tekrar bunu söyledi.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 9**9. Meşhur Yangın ve Rezil Baba**

Fergus Şelalesi'ne beyzbol oynamaya gidenleri getiren ve babamın da içinde bulunduğu otobüs beş dakika kadar sonra geldi ve otobüsteki beyzbol oyuncularının hepsi bizim evin önünde indiler. Babam hızla merdivenleri çıktı. Çok telaşlıydı.

“Selam, Jim,” dedi Bay McCallister’a. “Herşey yolunda mı?”

Bay McCallister cevap vermedi. Beyzbol oyunuyla, hem de orman yangınları sırasında oynanmış olan bir beyzbol oyunuyla lafa başlamak istemiyordu. Babama soğuk soğuk baktı, Kraliçe Victoria'nın bir fareye baktığı gibi. Annem divanda oturmuş inliyordu. Ella da onun yanında daha yüksek bir tonla ağlıyordu ve ikisi de birbirine sarılmış bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“Artık telaşlanmayın” dedi babam güler yüzle. “Her şey yolunda. Geri döndüm. Bana hiçbir şey olmadı.”

Annemin iniltisi feryada dönüştü. Babama doğru yürüdü, döndü ve babamın yanına fena bir tokat patlattı. Sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. Babama duygusuz bir hayvan, kirli ve eski bir beyzbol topu, bira suratlı bir İrlandalı olduğunu söyledi ve öldürürcesine sıkı bir şekilde sarıldı.

Babam tehlikenin bize ne kadar fazla yaklaştığını duyunca çok üzüldü. Duffy amcamı yukarı yatağına götürerek Whiskers'dan kaçmasına yardım etti. Annem o gece Whiskers'a kızgınlığını net ve kararlı bir şekilde belirtti. Ya Whiskers sonsuza dek bu evden giderdi, ya da o.

Bizi merak eden dedem ertesi gün bizi ziyarete geldi. Yangının ne kadar yakınımıza geldiğini göstermek için Demir Meydanı'na doğru giderken dedeme yangınla ilgili her şeyi anlattım. Duffy amcamı ve Whiskers'ı anlattım. Bir kez bile gülmedi.

“Duffy amcanla alay etmemelisin,” dedi bana. “Onu sevmelisin. Artık her yere uyum sağlayamıyor. O artık savaşa giden amcan değil ve burası da giderken bıraktığı o kasaba değil. Burada herkes her zamanki gibi kendi günlük olağan işiyle ilgileniyor. Duffy amcan bunu kabullenemiyor. Çünkü o savaşa giderek harika bir şey yaptığını düşünüyordu, ama daha sonra kimsenin buna pek önem vermediğini anladı. Çünkü onlar bu olayı mümkün olabildiğince çabuk unutmak istiyorlardı. Duffy amcan da bunları hiç düşünmemeye çalışıyor ve çok acı çekiyor.”

“Tanrı neden insanların acı çekmesine ve birbirlerini öldürmelerine izin veriyor? Eğer her şeyi biliyorsa, neden bunu durdurmuyor?”

“Bunu yapan Tanrı değil, evlat. Bunu yapan insanlar. Dünyanın çobanları koyunların kendisinden daha çok onların yünleriyle ilgileniyorlar. Tanrı ilerde neler olacağını biliyor ve aslında olmasına engel oluyor. Dikkatsizlik, ihmal, ilgisizlik ve O’nun kanunlarının yanlış anlaşılması bütün bu felaketlerin ve acıların tek sebebidir.”

“Tanrı neden bütün insanları iyi yapmıyor? Böylece o eski savaşlar hiç bir zaman olmamış olurdu.”

Dedem içini çekti. “Sanırım yaptığımız şeyleri bize yaptıran Tanrı değil, evlat. Her insan kendi yanlışını ve doğrusunu seçebilmek için bir ruh ve hür iradeyle doğmuştur. Elbette bu hür irade kesin şekilde programlanmış değildir. Kendisinin yapabilecekleri de vardır. Hür irade anneannenin bir kazak örmesi gibidir. Tanrı şiş ve yünleri sana verir, bunları seçme hakkın yoktur. Ama modeline, desenine ve rengine sen karar verirsin. Onu istediğin kadar güzel yada istediğin kadar kötü yapabilirsin.”

Yine de şaşkındım. “Ama dede, neden hep iyi insanlar incinir, bir yangında yanar yada bir savaşta ölür? Ben bundan hoşlanmıyorum.”

Dedem faytonun üstünde oturup yanmış tahta ve kalıntılara bakıyordu. Uzun bir süre hiç bir şey söylemedi. Sonrada atları kasabaya geri sürdü.

“Bu yaşlı dünya bir kibritten bile daha hızlı yanıyor, evlat. Shakespeare adında bir adam hayatın “bir”e kadar saymak olduğunu söylemiş. Addison adında başka bir adam da dostlarına bu dünyayı hiç bitmeyecekmiş, bir sonrakini de hiç başlamayacakmış gibi düşünün demiş. Eğer zamanımızı bizim değil Tanrı'nın ne istediğini anlamaya çalışmakla geçirseydik, burada bu kadar bela olmazdı. Eğer insanlar çürümesi kaçınılmaz olan dış varlıklarını değil de, sonsuza dek yaşayacak olan iç varlıklarını düşünselerdi, öbür dünyaya gittiklerinde daha iyi durumda olurlardı.”

“Öldüklerinde mi demek istiyorsun?”

Dedem kıkırdadı. “Bazıları ölmek der. Ben değil. Ve benim de gitme zamanım geldiğinde unutma, benden geri kalanı çam ağacından yapılmış sade bir tabuta koyup tabutu da toprağa göm. Hiç süs istemiyorum. Asıl önemli olan bölüm zaten gitmiş olacak. Şişesi kırıldığında uçan parfüm gibi, uçup gitmiş olacak. Bir de tabutun kapağını kapatıp çivile. Benim onlara bakabilmem mümkün değilken, insanların bana bakmalarını istemiyorum. Bu yaşlı cesedi terk ettikten sonra artık kesinlikle buralarda dolanmayacağım.”

Dedem beni yanına çekti ve yine sakallarını yüzüme sürdü. “Dedenin neden bahsettiğini anlıyor musun?”

“Hayır” dedim. “Ama emin ol sen çok iyi bir konuşmacısın. Büyüdüğüm zaman, hakkındaki her şeyi öğreneceğim, sonra da bütün dünyayı dolaşıp bütün insanlara anlatacağım, böylece bir daha birbirlerine kötülük yapmayacaklar.”

“Bunu yapacağına eminim.”

“Dede, neden seninle Tanrı hakkında konuşmak bu kadar eğlenceli? Ben küçük bir çocuğum sen ise yaşlı bir adam. İkimiz de bu konuyu konuşmayı seviyoruz, ama

bizden başka hiç kimse bu konuyu konuşmak istemiyor gibi.”

“Belki de sebebi benim *yaşlı* senin ise *genç* olmandır. Sen Tanrı’ya bir uçtan yakınsın, ben ise diğer uçtan. Ortadakiler bu konuyla pek ilgilenmiyor.” Faytonla bizim avluya girince dedem elime hafifçe vurdu. “Amcam Duffy’ye karşı iyi davran” dedi.

Denedim, annem de denedi, ama Amcam Duffy soğuklar yaklaştıkça daha da esrarengiz olmaya başladı. Yeni bir yöntem geliştirdi. Kabuslar görmeye başladı. Hâlâ Fransa’da askerlerinin başında olduğunu zannediyordu. Birden bire yatakta oturur pozisyonu geçiyor ve en yüksek sesiyle askerlerine emirler yağdırıyordu. Bağırmağa başladığı ilk gece, babam ve annem onun askerleri ile değil de kendileriyle konuştuğunu sandılar.

“Tamam sizi kaba herifler” diye bağırırdı. “Hemen oradan çıkın! İkişer sıra olun!”

Ne olduğunu anlayamadan annemle babam kalkıp giyinmeye başladılar. Hepimiz amcamın odasına girdik ve Duffy amcamı yatakta dikilmiş savaş alanına kumanda ederken bulduk. Çok korkak ve bitkin görünüyordu.

“Neyin var, Duffy?” dedi babam.

“Neyim mi var?” diye gürlledi. “Sen kendin bak, Albay. Yaylım ateşi altındayız, makineli tüfeklerden kurşun yağıyor. Birinin gidip şunları susturması gerekiyor.”

Babamın o kış kaç tane siper ve makineli tüfek yuvasını ortadan kaldırmak zorunda kaldığını bilemiyorum. Hatta bir gece Duffy amcam uzun menzilli silahları yerleştirirken az kalsın hayatını kaybediyordu. O akşam yatak odası tam Duffy amcamın odasının penceresinin karşısında olan Bay McCallister penceresini açıp Duffy amcama sesini kesmesini söylemişti. Duffy amcam da anında camın önünde belirip, Bay McCallister’a sinsice bir bakış attı.

“Seni pis casus,” diye fısıldadı.

Sonra da sol ayakkabısını fırlatarak Bay McCallister'a ateş etti. Duffy amcam ıskaladı. Bay McCallister sağ salim kurtuldu, ama amcam üst pencerenin camını kırmayı başardı. Amcam aynı zamanda Sears ailesiyle McCallister ailesinin arasındaki yedi yıllık dostluğu da yok etmeyi başardı.

Babam amcamı tam pencereden aşağı düşmek üzereyken yakalayıp yatağına götürdü. Yatağına yatırırken amcamın başı başucundaki tahtaya çarptı ve amcam irkilerek uyandı. Babama çok kızmıştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi. “İyi bir gece uykusu bile çekemeyecek miyim?”

Bir gece Duffy amcamın kalkıp giyindiğini duyduk. Yatak odasında bir aşağı bir yukarı gezinip duruyor ve bir alay askeri düzene sokuyordu. Görünüşe göre bir kaç adamıyla başı dertteydi ve onları azarlıyordu. Sonunda yüksek sesle bağırdı, “Tamam sizi pis domuzlar. Marş!”

Amcam bizzat adamlarının önünde odasından çıktı, üst holden yürüyüp benim odamın önünden geçti. Amcam adamlarına yüksek sesle emirler verirken neredeyse ben de onları görebileceğimi zannettim. Odanın önünden geçtiğini gördüm. Çok telaşlı, fakat nereye gideceğini bilemez bir halde görünüyordu. Ona karşı kibar olmak istedim. “Selam Duffy amca” dedim.

Gözleri bir garip bakıyordu. Bana “Pusudaki nişancılara dikkat et. Düşman bölgesindesin.” diye bağırdı.

Adamlarının önünde merdivenleri inene kadar “Bir, ki! Bir, ki! Bir, ki! Bir, ki!” demeye devam etti.

Ordusunu, sonsuza dek geri dönmek üzere verandadan aşağı ve de hayatımızdan dışarı çıkardı. Onu bir daha hiç görmedim.

Dedemin bana onunla ilgili anlattıklarından sonra, küçük dozlarda da olsa Duffy amcamı oldukça sevmeyi öğrenmiştim. Çok fazla ilaç almasını gerektirmeyen biraz iyi olduğu zamanlarda Bay Middleton'un nakliye şirketine

ait bir grup benekli gri perşeronun¹ çektiği at arabasını kullanırdı. Bazen yanına oturup dizginleri almama izin verirdi. Her zaman en büyük atın kuyruğuna sık bir düğüm atardı. Atlar onu severdi, belki de bu yüzden dedem onun hislerini bu kadar iyi anlayabiliyordu. Duffy amcam bir tek benimle doya doya konuşabiliyordu. Bay McCallister'ın camına yaptığı saldırının ertesi günü bana kırmızı uçlu yüksek botlardan almıştı. Aslında ben kırmızı uçlu yüksek botlara pek meraklı değildim, ama Duffy amcam küçükken hep bu botlardan istermiş. Ama şimdi onları giymek için biraz fazla yaşlı olduğu için en azından onların *beni* mutlu etmesini umduğunu söyledi. Ne zaman baksam Duffy amcamın gözleri hep hüznle uzaklara bakardı. Bir keresinde onun “Louise” dediğini duymuştum ve koca bir göz yaşı yanağından yuvarlanmıştı. Sık sık şöyle derdi, “Allah belanı versin dünya.” Bunları, sanki ben orada hiç yokmuşum gibi kendi kendine söylerdi.

O telgrafın geldiği akşam, babam daha zarfı açmadan, telgrafın Duffy amcamla ilgili olduğunu anlamıştım.

“Duffy amcam şimdi nerede?” diye sordum.

“En ufak bir fikrim yok,” dedi babam.

“Whiskers hâlâ onunla mı?” diye sordu Ella.

Annem sanki bir şey söyleyecekmiş gibi başını tabağından kaldırdı, ama babam ona bakıp kaşlarını çattı. Başıma hafifçe vurarak konuyu kapattı.

“Yemeğini ye,” dedi.

O gece kendimi neden o kadar üzgün hissettiğimi bilmiyorum.

¹ Fransa'dan gelme kuvvetli ve iri yapılı bir at cinsi

BÖLÜM 10**10. Şöhrete Doğru Füze uçuşu ya da On iki Yaşında Bir Best Seller**

Bu olaydan çok kısa bir zaman sonra Minnesota'dan Milwaukee, Wisconsin'e taşındık. Babam büyük bir demir çelik şirketinde çelik boyama işi buldu.

Dedemden yaklaşık beş yüz mil uzaktaydık. Vedalaşmadan önce, bir hafta kadar onların evlerinde kaldık. İkimiz de sanki hiç kimse bir yere gitmiyormuş gibi davranıyorduk. Dedem ahırını temizlememe, atları beslememe, faytonu sürmeme ve hatta yaşlı Prens'e eyersiz binmeme bile izin verdi. Tren istasyonuna gitme zamanımız geldiğinde, dedem çok meşgul olduğunu istasyona kadar bizimle gelemeyeceğini söyleyince, ben de veda etmek için aşağı kilere indim. Orada hiçbir şey söylemeden öylece yulaf kutusunun üstünde oturduk. Prens hafifçe kişnedi ve ahırın kapısını çiftledi. Walter amcamın T model Ford marka arabasından babamın beni çağıran kornasını duydum. Birden dedemi büyük ve korkunç bir ayıyı kucaklar gibi kucakladım. Yanağıma sakallarını sürerken şöyle dedi, "Gideceğin yer çok büyük bir şehir, evlat. Adımına dikkat et. Taşraya benzemez. Sana söylediğim şeyleri asla unutma. Oraya gidince, devamlı verandada oturma. Dışarı çık ve bir şeyler yap. Dünyanın bir yerinde seni bekleyen harika bir şey var. Aramaya devam et. Dualarını ve dedeni unutma."

Dedem beni yine sıktı ve sonra avucuma bir şey koyup parmaklarımı onun üstüne kapattı. Baktım. Bu, onun ilçe panayırında al donlu atı Dakar'la üst üste kazandığı iki yarışın sonunda verilen birincilik madalyasıydı.

"Burada böylece durup zaman kaybedemem," dedi ve Beauty'nin yanına giderek onu tımarlamaya başladı. Gitmeden önce bütün atları teker teker okşadım, ama dedem bir daha benim bulunduğum tarafa bakmadı. O Beauty'yle konuşmayı sürdürdü. "Hoo, kızım. Hoo." Cebime bir avuç yulaf koydum ve yalaktan geçerken su

tulumbasının kolunu bir kaç kere pompaladım ve yüzüme bir kaç avuç su çarptım. Dedemin yüksek sesle şarkı söylediğini duyuyordum.

*“Biz ölünce gökyüzünde bir pasta olacak,
Gökyüzünde bir pasta olacak biz ölünce.”*

* * * *

Milwaukee’de kasabanın içinde yanıp sönen bir sürü ışık vardı. Okul bandosundaki çocukların hepsi aynı renk üniforma giyiyorlardı ve şehrin bir ucundan bir ucuna gitmek insanın bütün gününü alıyordu. Dedem haklıydı. Şehirde her şey farklıydı. O kadar çok yeni ve heyecanlı şeylerle doluydu ki, bir yıl içinde dedemin bana söylediği her şeyi unuttum. Gördüğüm o rüya artık çok seyrek aklıma geliyordu.

Yazarlığa ilkokuldan mezun olmadan önceki yaz başlamıştım. Her şey bir Cumartesi sabahı berber sandalyesinde otururken başladı. Bay Pinky saçımı keserken ben de bir dergide bir şiir okuyordum. Bay Pinky yan koltukta tıraş olan bir adamla konuşuyordu. “Eski güzel günler”den konuşuyorlardı. Onların sözlerini dinlerken, okuduğum şiirden çok daha güzelini yazabileceğimi fark ettim. Kendi kendime şöyle dedim, “William Sears, geçen Haziran’da St. Paul’le yapılacak maç için Bayan Nelson’dan izin isterken yazdığın dilekçe bundan çok daha iyiydi. Doğru, bu dilekçeyi yazdığım için çok fazla eziyet görmüştün, ama çok dokunaklı idi.”

Kendimi çok başarılı bir yazar olarak hayal etmeye başladım. Milyonların hayatını etkileyebilecek bir kitap yazabilirdim. Belki de böylece İnsanlara Tanrı’dan bahsetmek için bütün dünyayı dolaşmam gerekmezdi. Belki Tanrı da bundan daha çok hoşlanırdı ve ayrıca bu bana filmlere gitmek için daha çok zaman kazandırırdı. Ayrıca

eğer başarılı ve zengin olursam, daha çok insan beni dinler ve dediklerime inanırdı. Evet yapmam gereken buydu.

Berber sandalyesine iyice yerleşip iyice havaya girerek, yanımdaki adamın yaptığı gibi soğukkanlılıkla Bay Pinky'ye şöyle dedim, "Bay Pinky yumurtalı şampuanla yıkarmısınız?"

"Şampuanla yıkayacak kadar saçın kalmadı" dedi Bay Pinky asker tıraşı saçımı okşayarak. "Ayrıca yarım dolardan fazla paran varsa, dünya tersine döndü demektir."

"Peki" dedim. "Tartışmayacağım. O zaman ayakkabılarımı parlatın."

"Çıplak ayaklarını mı?"

"Boş ver," dedim, cebimdeki elli senti verdim ve Wisconsin caddesinden geçip halk kütüphanesine doğru ilerledim. Schroeder Otel'inin tepesini görebiliyordum.

O gece gizlice mutfığa gittim, kendime altı tane fıstık ezmeli sandviç yaptım ve üç sivri uçlu kurşun kalem ve annemin kırtasiye malzemeleriyle odama döndüm. Başyapıtımı bitirdiğimde saat neredeyse üç olmuştu. El yazısıyla yazıp, altına imzamı attım, Billy Sears. Yazdığım isim asaletli gelmemişti. Ben de Bill Sears diye imzaladım. Daha iyiydi, gerçek ismim olan William Sears ise çok cılız kalıyordu. En sonunda bütün adımları yazdım: VII. William Bernhard Patrick Michael Terence Sears. Neredeyse yazdığım şiir kadar uzun olmuştu.

Şiirin adı *Bir Berber Dükkanındaki Anılar* dı. Sözlükte bu kelimeleri bulmam otuz dakikamı aldı. Sonra şiiri Kaptan Billy Robbinsdale'in Minnesota'daki *Whiz Bang Dergisi*'ne postalamak için gizlice dışarı çıktım.

Posta kutusuna giderken ve dönerken şiiri sessizce kendi kendime tekrar ettim.

Berber Dükkanındaki Anılar, yazan VII: William Bernhard Patrick Michael Terence Sears:

Sevdiğimiz günler geride kaldı,

Kahve, bıçkı tozu ve beş sentlik bira.

Nasıl çabuk geçtiğini hatırlayamadım

Şişeleri ve bardaklarıyla o beyaz önlüklü barmenin.

*Çarpma kapılar artık yok
Bedava öğle yemeklerinin hatırası yok.
Her şey eskisinden ne kadar farklı,
İnsanların insan oldukları günlerin şerefine!*

Bir yazar olmak harika bir şeydi! Acaba biranın tadı çilek sodasına mı benziyor diye merak etmişim, ama sonra aslında o kadar da önemli olmadığını düşünmüştüm.

Ertesi günden itibaren postacının yolunu gözlemeye başladım. Tam bir ay sonra *Whiz Bang* imzalı uzun bir zarf geldi. İçinde bir şeyler vardı. Ne olduğunu bulmak için biraz uğraştım. İlk önce zarfı salladım. Sonra pencereye camındaki güneşe doğru tuttum. Dikkatlice küçük bir köşesini yırtıp, içerisini görmeye çalıştım.

“Galiba içinde bir şey var,” dedim anneme.

“Bir şey olmalı,” dedi annem toz almayı sürdürerek. “Ve eğer hepimiz yeterince uzun yaşarsak içinde ne olduğunu görebiliriz.”

Ella çok pratikti. “Açsana,” dedi, “ve reddedildiğini belirten kağıdı çıkar.” Bana büyük ve solgun bir tiksintiyle baktı. “İnsanların insan olduğu günlerin şerefine! Püff!”

Annem kıkırdadı. Marie ve Frances kafa kafaya vererek berber dükkanı melodisini söylemeye başladılar: “Sen kalbimin çiçeğisin, tatlı Adeline.”

Daha büyük olan Marie, beni gösterdi ve şöyle dedi, “Tabi ki, o eski güzel günleri o görmüştü. Karşımızdaki küçük bir çocuk değil. O John L. Sullivan’la aynı zamanda doğmuş bir cüce.”

Bu dayanabileceğimden fazlaydı. Odama gidip, zarfı yastığımın altına koydum. “Buna daha sonra bakacağım,” dedim. Kendimi yatağa attım ve zarfı hızlı bir hareketle yastığın altından tekrar geri kaptım. “Daha sonra oldu.” Zarfı yırtarak açarken, kısa bir dua okudum.

“Lütfen bu bir ret kağıdı olmasın. Bütün parayı kendim için istemiyorum, ama bütün dünyayı dolaşıp vaaz vereceğim, yeni elbiselere ve bir valize ihtiyacım olacak... ve kız kardeşlerimin de bir çok ihtiyaçları var... ödenmesi gereken kiradan bahsetmeme gerek yok.”

O sırada sustum çünkü mektubu açmıştım ve içinde bir çek gördüm. Hayatınızda görebileceğiniz en mutlu kağıt parçasıydı. Kağıda şöyle bir baktım ve uçarak diğer odaya geçtim ve dehamın meyvelerini muzaffer bir şekilde kız kardeşlerime doğru salladım.

“Bu elmaları nasıl buldunuz?” diye bağırdım. “Yedi yüz elli dolar!”

“Ne?” diye bağırdı annem. Çeki elimden kaptı ve baktı. Birden durgunlaştı. Sabırla açıkladı. “Yediden sonra nokta koyulduğu zaman, bu yedi dolar elli sent demektir.”

Küçük bir çöküş yaşamıştım, o deniz motorunu çok fazla da istemiyordum zaten. Sonuçta bir şeyler başarmıştım ve kız kardeşlerim sırnaşmaya başladılar. Ella çekin çok yetersiz olduğunu, ama nedense Gimbels'daki o şirin küçük lacivert kazağı kendine almama yetecek kadar fazla olduğunu söyledi; tabi bu sadece bir öneri, dedi.

“Sahtekârlar!” dedim.

Annem yaklaşmakta olan kira için hiç telaşlanmayıp, parayla ne istersem yapabileceğimi, kirayı ancak Tanrı'nın bileceği bir yerlerden bulup buluşturabileceklerini söyledi.

Çeki cebime koydum. “Hiç kimseye hiç bir şey vermeyeceğim,” dedim ciddi ciddi. “Bunu kariyerim için kullanacağım. Okulu bırakıp yazı yazmaya karar verdim. Şimdi, lütfen biraz kafamı dinleyebilir miyim? İçimde başka bir şiirin ilhamını hissediyorum.”

“Bir başka yedi buçuk dolar mı?” diye sordu Ella. Daha fazla hakaret etmesine fırsat kalmadan, telefon çaldı. Ella kaptı telefonu. Arayan Lois Murray'di, arkadaşı. “Şu anda konuşmam, Lois” dedi Ella arkadaşına. “Hep birlikte erkek kardeşimin geleceğini tartışıyoruz. Bir aile için bir

dahi ile uğraşmak epey zordur. Bir dahi ile,” diye de tekrar etti. “Kesinlikle William’dan bahsediyorum. Tek erkek kardeşim o. Dergide büyük bir başarı kazandı. Olağanüstü. Biraz önce postadan onun için bir çek geldi ve mektubu açtığı zaman: “Yedi yüz elli dolar!” diye bağırdı.”

Annem Ella’ya uyarıcı bir bakış attı. Ella, dilini telefona yani Lois’e doğru uzattı. “Ne dedin, Lois? Bir dakika, sorayım.” Ella eliyle ahizeyi kapattı. Bana dönüp, “Lois yarınki partisine gelip gelmeyeceğini soruyor” dedi.

“Beni davet etmemişti ki.”

Annem teşhisi koydu. “Sanırım o senin yedi yüz elli dolarını davet ediyor.”

Ella “Lois? Çok üzgün, ama yazıları her dakikasını alıyor. Bu başarıyı kazandığından beri telefon deli gibi çalışıyor.” dedi.

Annem kızdı. “Ella! Çabuk kes şunu.”

Ella iyicene uçtu. “Evet” dedi, “Yazdığı.... yazdığı şey hakkında bir film yapmak isteyenler peşini bırakmıyorlar. Gerçekten. Hollywood. Ne? Sanırım özel öğretmenlere ihtiyacı olacak. Okulun bu işe burnunu sokmasına izin veremeyiz,” dedi ve ekledi, “Bu arada Lois, senin erkek kardeşin Wallace bu sıralar neler yapıyor? Hâlâ Yeşil’in İlaç Dükkanı’nda soda tezgahında mı çalışıyor? Efendim? William. Başarısı hangi dergide mi yayınlanacak? Şey.... sana imzalı bir kopyasını gönderirim. Şimdi gitmeliyim, Lois. Sanırım fotoğrafçılar geldi. Hoşçakal.” Ella telefonu kapadı.

“Yaptığından utanmalısın,” dedi annem.

“Bana ne,” diye alay etti Ella. “Ona gıcık oluyorum. Tek bildiği laf kardeşim Wallace şöyle, kardeşim Wallace böyle. Eğer Wallace yarınki partiye beni davet etmesi için son dakikaya kadar onu bekleyeceğimi düşünüyorsa, yanılıyor. Canıma değsin.” Sonra Ella zalimce bana döndü “Asıl utanması gereken William’dır, ben değil. Şiirini neden *Cumartesi Akşamı Postası*’na yollayıp da, yedi yüz elli dolar almadığını merak ediyorum. Kaptan Billy’nin

Whiz Bang’iymiş! Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım!” dedi. Odadan hışım la çıktı. Arkasından bağırdım, “Yaşadığım için beni affet!” Annem beni teselli etti. Benimle gurur duyduğunu söyledi.

“Şiirin Kaptan Billy’nin *Zip Bang*’inde olsa bile.”

“*Whiz Bang!*”

Anneme arkadaşlarına yollamak için bir kaç kopyayı imzalamamı isteyip istemediğini sordum. Sanırım hayır, dedi. Bir dahaki seferi bekleyeceğini söyledi.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 11**11. Babamla Büyük Tartışma**

O akşam saat altı buçukta çok önemli bir karar vermiştim. Geleceğimi belirledim. Toplumdan uzaklaşip hayatımı kalemimle kazanmaya adayacaktım, tabi şimdilik kurşun kaleme, belki daha sonra tükenmez kalem alacak kadar param olurdu. Dünyanın bir yerinde benim onu bulmamı bekleyen bir şey olduğunu biliyordum. Onu bulduğum zaman, ateşli bir kalemle onu anlatan bir yazı yazacaktım.

Babam akşam yemeğinde şiirimi okudu.

“Fena değil” dedi. “Hiç fena değil.” Sonra bana göz kırptı. “Babanın iki torba Bull Durham tütününü alması için fazla bir çeyrekliğin yoktur herhalde.”

“Aslında” dedim, “Yok. Yedi buçuk dolarımın hepsi bitti.”

Herkes dehşete düşmüştü. Annem inanmadı.

“Ama onu alalı sadece üç saat oldu William” dedi, “ve evden hiç çıkmadın.”

“Evet çıktım,” dedim. “Komşumuz olan Myer ailesine gittim ve tavan aralarını bir yıllığına altı dolara kiraladım. Sonra Yeşil’in İlaç Dükkanı’na gidip elli sent değerinde kağıt ve kalem aldım. Toplumdan uzaklaşmaya karar verdim.”

Babam çorba tabağını ileri itti. Başını ellerinin arasına aldı. “Şimdi de masadan uzaklaş,” dedi.

Annem rakamları hesaplayarak, “Ama bu sadece altı buçuk dolar eder. Peki ya diğer bir dolar?”

Onu da açıkladım. “Tavan arası için biraz ekmek ve peynir aldım.”

Ella “Acı çekmek istiyor,” diye açıkladı. “Böylece daha iyi yazılar yazacak.”

Babam “William, birden bire tatsız gelmeye başlayan bu çorbayı bitireceğim ve eğer bitirdiğimde hâlâ

masada olursan, gerçekten acı çekmeye başlayacaksın. Anlatabildim mi?”

Her gün öğleden sonralarımı yazmaya harcıyordum, okul başladıktan sonra bile. İlkokuldan mezun olma zamanım geldiğinde neredeyse üç defter dolusu şiir yazmışım. Ölümsüz bir şeyler yazmak istiyordum. Sadece iki hafta sonra mezun oluyordum ve tecrübeli bir yazar olarak tören için yeni bir takım elbise almam gerektiğini düşündüm. Neredeyse Kolej’de birinci sınıf okuyan bir öğrenci kadar iyiydim. Arkadaşlarımın bir çoğu takım elbiselerini almış, onlarla övünüp duruyorlardı. Şu anda elimde bir tek sarımtırak fitilli kadifeden bir pantolon ve kahverengi bir kazak vardı ve zaten onlar da üstümdeydi. O dönem, Sears ailesi için mali açıdan çok sıkıntılı bir dönemdi.

O sırada babam demir çelik işinden ayrılmış, serbest boyacı olarak çalışıyordu. İşleri yazın hep iyi, kışın ise berbattı. Eğer babama hayatını neyle kazandığı sorulursa babam şöyle diyordu, “Boya ve duvar kağıdı yapıyorum.” Ama Ella’ya sorarsanız o, “Babam bir iç dekoratör, sadece beğendiği planlarla ilgilenir.” İşleri o kadar kötüydü ki, babam herkesin planlarını beğeniyordu, bir zarfın arkasını yazılmış olsalar bile. Bir dış kapı boyama işinin ücretini hesaplarken, kapıya bakıp şöyle derdi, “Kapının ön çıkıntısı William’ın ayakkabılarını, arka çıkıntısı Marie’nin elbisesini, kuzey tarafı da kömür faturası ve kasap borcunu ödemeye yeter.” Babam bir eve bakarak alacağı paranın havagazı ve elektriği mi yoksa bir aylık bakkal faturasını mı ödemeye yeteceğini anında söyleyebilirdi.

Babam gençken büyük bir aktör olmayı istiyormuş. Bunun için her şeyini feda edebilirmiş. Herkes cesaretini kırmış, ama o içinde bir yerlerde bunun dünyada yapmak istediği tek şey olduğunu hissettiğini söylüyordu. Bu yüzden, ona rüyamın ne anlama geldiğini bulduğumda bütün dünyayı dolaşıp insanlara rüyamı anlatacağımı söylediğimde, asla benim cesaretimi kırmaya çalışmamıştı.

Bu babamı huzursuz ederdi ve bunun hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı, ama hiç bir zaman bunun çok aptalca olduğunu söylemezdi. Hep kendi içinde yanan o isteği hatırlardı. Ama bir keresinde onun sabrını iyice taşırmıştım.

“Dünyanın her yerinde” dedi “Tanrı’yı araştıran ve O’nun hakkında düşünen bir çok akıllı insan var. Neden onların sana söyledikleriyle yetinmiyorsun?”

“Ama onlar benim rüyamı görmedi.”

“Sen daha sinemada tam ücret ödeyecek kadar bile büyümedin,” dedi, “ama bütün bilgilerden bile daha çok şey biliyorsun.”

“Bir yerde bir şey var” diyerek inat ettim. “Bunu dedem de biliyor.”

“O zaman yeteri kadar büyüdüğünde, okuyup bir peder olmana izin veririz, o zaman onu bulabilirsin.”

“Ben peder olmak istemiyorum. Ben sıradan bir insan olarak onu bulmak istiyorum.”

Babam pes etti. “Peder Cline’a gidip bu konuyu onunla konuşmalısın. Sıra kiramı düzenli olarak ödüyorum. Paranın karşılığını almalıyım.”

Tabii ki babam hiç bir zaman ünlü bir aktör olamamış. Onun yerine annemle tanışmış. Tam ikisi beraber sahneye çıkacakları sırada Marie doğmuş. Babam hâlâ Frances doğana kadar sahneye çıkma şansı olduğuna inanıyormuş. Babam o sıralarda çok çalıştığını ve “rol”ünü okumaya bile zamanı olmayacağını söylüyordu, tabi eğer bir “rol”ü olsaydı. Ella’nın gelmesiyle ise babam tamamen pes etmiş.

“Şu anda yapabileceğim tek şey” demiş anneme, “sadece başımı suyun üzerinde tutmayı öğrenmek.”

Ben geldiğimdeyse, su altında yüzmeyi öğrenmiş.

Benim fikrimi sorarsanız babam hâlâ büyük bir aktördü, sadece karakter rollerinin bir çoğunu evde oynuyordu. Babamın sene sonu karnemi getirdiğimde gösterdiği performanstan daha iyisini Üçüncü Cadde’deki

Davidson Tiyatrosu'nda bile görmemiştim. Takdirle mezun olmamıştım; tamamen şans eseri ve biraz da Bayan Nelson'un merhametiyle mezun olmuşum. Sanırım o da şiirlerimden dolayı beni güçbela geçirmişti. Şiirlerimden bazılarının gerçekten umut verici olduğunu söyledi. Mezuniyet töreninde sınıfın alt yarısını temsilen şiirlerimden bir kaçını okumamı rica etti. Aslında gerçekten de sınıfın alt yarısını temsil edecektim, ama bunu babama söylemedim, ama sanırım karneme bakınca bunu anlamıştır. Yeni yazdığım iki şiiri göstererek onu yumuşatmaya çalıştım, ama onlara bakmayı reddetti. O sırada karnemi analiz etmekle meşguldü.

Bunu bir oyun haline getirmeyi ve babama da kötü adam rolünü vermeyi düşündüm. Sahne bizim oturma odamız olacaktı. Karakterlerse, cani bir baba ve hassas bir oğul. Perde kalktığı sırada oğlan düşmana karnesini teslim edecekti.

Babam karneyi elimden alırken yüzüme aynen, Fredericksburg'un düştüğü haberi getirildiği sırada Lincoln'un attığı gibi bir bakış attı. Babamın bir gözü karnede bir gözü de bendeydi. Bu bakış beni duvara çiviliyor, kapiya ve özgürlüğüme doğru ilerlememe engel oluyordu. Babamın kederli haberleri incelerkenki sabrı sınırsızdı. Karnede mutsuzca sırayla Tarih, İngilizce, Fen, Matematik ve Davranış notlarına baktıkça, yüzü gittikçe daha üzgün bir hal alıyordu. Yüzü tepsinin kenarından yavaşça akan ekmek hamuru gibiydi. İlk önce karneye baktı, sonra bana, sonra yine karneye baktı ve bana, "Tabi ki bu korkunç bir hata ve bana yanlışlıkla bir geri zekâlının karnesini getirildi." Sonra babam dikkatle karneyi dosyasının içine koydu, bir an duraksayıp Büyük Ether'e kendisini ayakta tutması için yalvardı ve sonra aynı Cliff amcamın arabasının lastiklerinden çıkan havanın çıkardığı ses gibi derin bir off çekti.

Babam yavaşça ayaklarımdan başlayarak yukarı doğru beni süzdü. O sırada Tanrı'ya babamın gözleri

gözlerime gelmeden telefonun çalması ya da gaz sobasının patlaması için yalvardım. En sonunda gözlerimin içine sert sert baktı. Kendime sordum “Bunu babama nasıl yapabildim?”

Babam “Bunu bana nasıl yapabildin?” dedi.

Kendime “Babam bunları hak etmek için ne yaptı?” dedim.

Babam “Ben bütün bunları hak etmek için ne yaptım?” dedi.

Gözlerimi yere indirdim, tekrar kaldırdım, ama tekrar indirdim çünkü gözleri hâlâ aynı yerdeydi. Gözlerimi komşumuz Myer’ların çitine, sonra bizim çite dikip içimden *Yıldızlarla Süslü Bayrak* şiirinin ikinci kıtasını okudum, bir daha baktım, hâlâ gözleri aynı yerde.

Babam sadece bir kelime söyledi. “Eeee?”

Sonumun geldiğini anlamıştım. Eğer babam “Matematik notu biraz düşük gibi, değil mi evlat?” deseydi, ben de “Evet, ama gittikçe iyiye gidiyorum” derdim. O da “İyi,” derdi, “o zaman belki bir dahaki dönem notunu ekşi D’ye yükseltirsin.” Ama babam sadece “Eeee?” dediği zaman, cevap vermem mümkün olmuyordu. “Eeee?” sorusuna ne cevap verebilirsiniz ki? Terliklerinin parmak uçlarını kesecek kadar büyüdüğümünden beri, bu ilk mahvolma nedenimdi. Neden benim eski moda kibar bir babam yoktu? “Karnedeki bu berbat coğrafya notu senin mi?” “Evet.” Şırrak! Ve her şey biterdi. Ama sadece “Eeee?” dedikleri zaman, orada öylece perişan bir şekilde durursunuz.

Babamın en güzel sahnelerinden birisi de, annem üç ay boyunca gaz faturasını ödemeyi unuttuğu zaman babamın yeni fırçalar almak için sakladığı on doların da havagazı şirketine gittiği zamandaki haliydi. Babam on dolarlık faturayı cüzdanından çıkarıp boş cüzdana, sanki gözlerimizin önünde kanayarak ölmesine neden olacak büyük bir yaraya bakarmışçasına bakmıştı.

“Git ve gaz faturasını öde,” dedi anneme. “İleride saçımı kurutmak için fırına ihtiyacım olacak.”

Kız kardeşlerim hep saçlarını kurutmak için fırını kullanırlardı. Bu yüzden faturalar bu kadar yüksek gelirdi.

Babam onları mutfakta yerlere eğilmiş ve kafaları fırının içindeyken bulduğu zaman anneme seslenirdi, “Sen neden başını yıkamıyorsun, Ethel? Kalabalığın içinde bir odunluk daha yer var.”

Sonra da homurdanarak yanlarından geçirdi, “Beni o nehirden neden kurtardılar ki?” Aslında babam hiç bir zaman nehre düşmemişti, bu sadece onun kullandığı bir deyimdi. Ona göre o bu deymi insan, eti kuru ve çürük bir lastik bant gibi koptuğu zaman söylüyormuş. Babamın en sevdiğim deyimlerinden biri de, “Seni neden yetiştirdim?” Bu sorunun bir cevabı yoktu. Büyük ya da küçük acil durumlarda en çok kullandığı deyim ise: “Ey Tanrım! Bunlar ne zaman bitecek?” Bunu kimse bilmezdi.

Babamı, karnemi şiddet uygulamadan kabullenmeye razı ettikten bir sonraki problemim mezuniyet için bir takım elbise bulmaktı.

O kadar insanın önünde şiirlerimi fitilli kadife pantolonum ve kazağımla okuyamazdım. Takım elbisenin parasını ancak kendi kalemimle kazanabileceğime karar verdim. Şiirlerimden elli tanesini hemen Kaptan Billy'nin *Whiz Bang*'ine yolladım. Gönderdiklerimi *Cumartesi Akşamı Postası* geri yollamıştı, *Colliers*, *Bayanların Ev Gazetesi*, *Ülke Beyefendileri* ve daha bir kaç düzine gazete de aynı şeyi yapmıştı. Kaptan Billy'nin *Whiz Bang*'inden cevap mektubu geldi. İçinde hiç bir şey yoktu. Sadece şiirlerim! Mektupta bu sefer o kadar şanslı olmadığım yazıyordu. Babam silahımı doldurmam gerektiğini söyledi. Mektup kibar sayılırdı, ama onur kırıcıydı. Mektupta daha fazla çeşide ihtiyacım olduğu yazılıydı. Ella'ya göre ise mektubun gerçekten söylemek istediği, “Sen dalga mı geçiyorsun?”du.

Ümitsizliğim beni berbat bir hale sokmuştu.

BÖLÜM 12**12. Sam, Pantolonun Paçaları Çok Kısa Oldu**

Okuldan mezun olmama sadece beş gün kala bir şiir daha sattım, ama sadece bir dolar aldım. Şiiri kardeşim Marie'ye sattım. Adını da, “*Şu Çocuğa Para Ver*” koydum ve bunu ona bir sabah daha babam kahvaltı için aşığı inmeden okudum.

*Kim dışarı çıkıp, eğlenirdi
Ve bir buçuğa kadar dönmezdi?
Kim onları eve sızarken yakalar
Ve parlak mavi bluzlerinden onları tanırđı?
Ve erkek kardeşine parasını ödemezse
Kim gidip bunu babasına yetiştirirdi?*

Marie bunun şantaj olduğunu söyledi, ama bir doları da verdi; on hafta boyunca her hafta on sent. Bu da yetmezmiş gibi, Bay Myers beni tavan arasından iki ay erken attı. Bana orayı yazmak için kiraladığımı ve kiralarken içeride beyzbol oynayacağımı belirtmediğimi söyledi. Bana bir çeyrekliğimi geri verip, kira sözleşmesini iptal etti. Yediğim bu darbeyi unutmak için Yeşil'in İlaç Dükkanı'na gidip iki tane çikolatalı gazoz içtim. Gazozları Lois Murray'in kardeşi Wallace hazırladı.

“Kahve, bıçkı tozu ve beş sentlik bira'nın film çekimleri için ne zaman Hollywood'a gidiyorsun?” diye sordu. “Ha ha ha!”

Ben de son kalan beş sentimi başka bir yerde harcamaya karar verdim.

Mezuniyete üç gün kala artık bana bir takım elbise vermesi için Tanrı'ya dua etmekten başka çarem kalmadığına karar verdim. Aslında bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordum, çünkü dedem hep, “Bu dua etmek değil, dilenmek olur. Tanrı'ya elinde teneke bir kapla gidip, O'ndan bunu doldurmasını isteyemezsin. Bunu hak etmek için bir şey yapmalısın” derdi. Ben de ilk önce dua edip, sonra da anneme ev işlerinde yardım etmeye karar verdim. Belki de Tanrı benimle bir anlaşma yapmaya razı olurdu.

Babam beni baş başa konuşmaya davet ettiği zaman her şey yeniden mahvoldu. Bu oturulardan hiç hoşlanmazdım, çünkü babamın “dobra dobra” mı, “baba oğul” mu, “karşı karşıya” mı yoksa “erkek erkeğe” mi konuşacağından emin olamazdım. Ama babam beni şaşırttı; bu iyi haberdirdi.

“Bu hafta evde çok sıkı çalıştım” dedi. “Dahası, ciddi bir yazar olmak için çok uğraştım. Bunun için çalıştım, bir sürü yazı okudun ve yazdın. Okul durumun çok parlak değildi, ama en azından denedin.” Sonra bana kendisinin güzel kahverengi takım elbisesini uzattı. “Henüz benim kadar olgun değilsin” dedi, “ama mezuniyetinde benim takım elbisemi giyebilecek kadar büyüdün.”

Boyum neredeyse babam kadardı ve eğer pantolon askıyla biraz yukarı doğru çekilirse, hiç de fena olmazdı. Ceketin içinde bir sarkaç gibi sağa sola kayabilirdim, ama en azından bu bir takım elbiseydi.

“Sağol, baba” dedim.

“Hemen terziye götürüp, temizletip, ütülendir. Bu benim en iyi takım elbisem, o yüzden temiz kullanıp lekelememeğe çalış. Ve çitlerden uzak dur.”

Beş dakika sonra terzideydim ve terziye onu temizleyip ütülmesini söyledim. Ama bir sonraki cümleyi nasıl olup da söylediğimi bilemiyorum. Bana bir şeyler oldu. Başka bir yerden gelen bir yankı, benim sesimin şekline girerek, “Hazır ben buradayken, biraz da belini daraltın, ceketini daraltın ve kollarını kısaltın” dedi.

Ancak eve geldiğimde kendime gelip ne yaptığımı farkına vardım. Mantığım bana geri dönüp verdiğim direktifleri geri almamı söylüyordu. Kalbim ise, “Eğer pantolonun yerlere sürünmezse, Betty Miller seni daha çekici bulacaktır” diyordu.

Ella’ya beni zapt eden “şeytan ruhu”ndan bahsettim. İkimiz de babam yerine “şeytan” tarafından zapt edilmenin çok daha iyi olacağına karar verdik, aslında ben sonuçta ikisi tarafından da zapt edilecektim.

Okuldan babamın takım elbisesiyle mezun olduğumu söylemeye gerek yok. Hatta Wallace Murray'ın Betty Miller'ın önünde üzerimdeki elbise hakkında yaptığı iğnelemeyi bile görmezden geldim.

“Hey, Sears!” Diye seslendi Wallace Murray “Üstündeki, yaşlı adamın takımını değil mi?”

“Öyleydi” dedim, “ama artık bana oluyor. Erkek olduktan sonra, o çocuk kıyafetlerini giymek çok anlamsız.” Betty Miller bana o kocaman gözleriyle baktı, tabi ben de iyice kasıldım. Pek öyle göstermiyordum, ama kendimi öyle hissettim ve devam ettim: “ama ne yazık ki çok çabuk geliyorum, yakında üstüme olmayacak.”

Bir sonraki Pazar sabahı saat dokuzda, Hickeyin yerinin karşısındaki boş arsada dört arkadaşımınla “yaşlı bir kedi” oyununu oynarken, arkadan gelen bir ses duydum. Ses o kadar yüksekti ki, eğer o sırada yolun sonundaki Juneau Park'ta bile olsaydım, bu sesi yine duyabilirdim.

“William!”

Babam açık kahverengi takımını giymiş, daha doğrusu giyememiş bir şekilde ön balkonda duruyordu. Ella daha sonra babamın Rumpelstintskin'in pijamalarını giymiş Peder Tuck'a benzediğini söyledi.

“Beni mi çağırdın, Baba?” dedim, balkon basamaklarını çıkarak ve yüzünün kıpkırmızı ve damarlarının dışarı fırlamış olmasının sebebinin havanın sıcaklığı olmasını umarak.

“Bir tuhafılık görebiliyor musun?” diye fısıldadı babam.

“Allah Allah! Takımını yağmurda mı bıraktın yoksa koyduğun yer nemli falan mıydı?”

Babam parmağıyla odamı gösterdi.

“Yukarı!” dedi.

BÖLÜM 13**13. Üç Ödüllü Oyun, Ama Sigara Almak İçin Kuruş Bile Yok**

Bir kaç yıl sonra kendime ait takım elbisemle liseden de mezun oldum. Wisconsin Üniversitesi'nde birinci sınıf amigoluğuna yükselmeye yetecek kadar uzun bir süre okudum ve hafta sonlarında eve Milwaukee'ye giderken otostop yapmama çok yardımcı olan kırmızı beyaz renkleri olan bir kazak satın aldım. Lisede forvet oyuncusu olarak altın bir basketbol topu kazandım ve kolejin yıldızı oldum, ama koçumuz Doc Meanwell ve 6.7 fit uzunluğunda sekiz çocuk benim bu şevkimi söndürdüler. Kendime yemek yapıyor, bulaşıklarımı yıkıyor, odamın kaloriferinin kömürünü kendim atıyordum. Para kazanmak için bir süre Capitol Tiyatrosu'nda seyircilere yer gösterme işinde çalıştım. Bu çok zor ve özverili bir hayattı, ama dürüstçe söyleyebilirim ki, hiç bir işten bu kadar nefret etmemiştim. Çok kısa zaman içerisinde Milwaukee'ye geri döndüm.

“Büyük ekonomik kriz” başlamıştı. Evdeki herkes işsizdi; hiç bir gelirimiz, kıyıda köşede nakit paramız ve yiyeceğimiz yoktu. Bu yüzden ailemin geçimine katkıda bulunmak için üniversiteden eve geri döndüm.

Babamın ayakkabılarını giyip iş aramaya başladım ve lisedeyken öğrendiğim daktilo ve stenografi sayesinde bir yağ şirketinde iş buldum. Ben işe başladıktan üç hafta sonra şirket iflas etti (üstelik benim bunda hiç bir hatam yoktu). Her şey gittikçe kötüleşiyordu, ta ki 1933 yılına kadar. O yıl kısa bir yolculuk yaptım.

Bir gece yatakta, başıma gelen bütün bu zorlukların sebebini bulabilmek için şimdiye kadar yapmış olduğum iyi ve kötü şeylerin muhasebesini yaptım. Ve bunu tıpkı bir irketin bilançosu gibi kağıda döktüm. Kağıdın tam ortasına dikey bir çizgi çektim ve çirkin gerçekleri şu sırayla yazdım:

Yapılan Kötü Şeyler

Yapılan İyi Şeyler

1.)Son sınıftayken yan sıradaki çocuğun pergeline almıştım. Burada da bir şeyler olmalı.

Ben daha geri vermeden, o pergelinin kaybolduğunun

farkına vardı. Ve beni şafakta öldürmekle tehdit etti.

2.)Ekonomik Krizin ilk ve en kötü yılında Babamın apse yapan

iki dişini çektirmek için Lise müdür yardımcısı Bay Wise'dan

5 dolar borç almıştım. Geriye 75 sent kaldı; onu da çarçur

ettim. Hâlâ ödemedim.

3.)Arkadaşım Lee Godfrey'den 7.5 dolar borç aldım. Yoksa

3.5 muydu? Belki de yarım dolardı. Sanırım onu da bir kız

için harcamıştım. Yoksa kendim için miydi?

Tekrar İncil'i okumaya başladım. Ama bu defa çok daha değişik bir sebep için okuyordum. Çünkü; param Frank Merriwell'in bir hikaye kitabını ya da bir Sherlock Holmes romanını almaya yetmiyordu. Aslında, Milwaukee Gazetesi'nin yeşil sayfasını tercih ederdim, ama boşa verecek bir sentimiz bile yoktu. Ama bir İncil'imiz vardı.

Jonah'tan hoşlanmaya başlamıştım. Onu bir erkek kardeş gibi görmeye başladım. Artık rüyamın anlamını bulmak istediğimden de emin değildim. Jonah Tanrı'nın "Ninova'ya¹ git!" diyen sesini devamlı duyuyordu. Ben de devamlı beni büyük ve güzel bir şey bulmak için araştırmaya iten o rüyayı düşünüyordum. Jonah'ın bulunduğu bahaneleri göstermeye başladım. Sanırım her insanın kendine ait bir Ninova'sı ve gitmesi gereken yere gitmemek için kendine ait bazı nedenleri vardı.

"Şu anda çok meşgulüm."

¹ *Asur Krallığının baş kenti.*

“Sonra yaparım, biraz bekle. Plan yapmakla meşgulüm.”

“Neden Jonathan’ı yollamıyorsun? O benden çok daha dürüst ve mübarek görünüşlü ve uzun saçları var, insanlar onun sözünü daha iyi dinler.”

“Göreceksiniz. Çok para kazanıp zengin olduğum zaman, gidip bütün kasabayı satın alacağım.”

O sıralar ekonomik krizin en diplerindeydik. Çünkü Washington’dakiler üç yıldır böyle söylüyordu. Radyoda sürekli bir banker ya da bir iş adamının kendisini bir binanın on beşinci katından atarak intihar ettiğini dinliyorduk. Babam aslında aynı şeyi kendisinin de yapabileceğini, ama açlıktan tepesinden atlayınca ölecek kadar yüksek bir binaya tırmanmaya gücünün olmadığını söylüyordu.

İki yıl boyunca, cebime nakit olarak yirmi beş sentten fazla para girmedim. Hiç sinemaya gitmedim, hiç arabaya ya da otobüse binmedim, bir külah dondurma yemedim ve hiç gazoz içmedim.

1932’deki Şükran günü yemeğinde, sofrada üç sosis, iki dilim çavdar ekmeği ve annemin yaptığı zencefilli çörekler vardı. Yemek yapacak malzemeyi komşulardan babam, Ella ve ben sırayla ödünç aldık. Sofranın flaş konusu kek oldu, çünkü hiç birimiz onun gerçekten fırında olduğuna inanmıyor ve devamlı fırının içine bakıp kekin hâlâ orada olup olmadığını kontrol edip, neşeli bir şekilde dirseklerimizle birbirimizi dürtüyorduk. Babam bilgiç bilgiç, eğer bir ülke becerebiliyorsa, bir kekin de krize girmesinin çok doğal olduğunu söylüyordu.

“Ama” diyordu, “çırpılmış kremayla da çok güzel gider.”

Annem gülmeye başladı. Gerçekten öyleydi. Babam konsantre süt tenekesindeki son bir kaç damla sütü sulandırmıştı ve ben de çay yapmak için tenekeyi yıkamak zorunda kalmıştım. Babam et bıçağını biledikten sonra, sosislerin birinden, bir hindinin göğüs, kanat ve buduna

benzer şekilde parçalar kesti. Butları dikine olarak yerleştirdi.

“Aşçımız François’yı uyarmalıyız. Bir daha hindiyi pişirirken üzerine tereyağı sürmezse onu hendeğe atmak zorunda kalacağım. Siz ne diyorsunuz, kraliçe Ethel?”

“Şu sosislerden birini uzatır mısınız?” dedi annem.

Babam kırılmıştı. “Hiç ruhun yok, kadın. Senin sosis dediğin şey kalemizin duvarlarının arkasında güneş batarken alaca karanlıkta vurulmuş yuvarlak boyunlu bir sülünün göğüs etidir.”

Sears ailesinin bir odalık kale duvarlarının arkasında, iki boş çöp tenekesi; sağ arka tekerleği patlak bir yük vagonu; eski Chevy marka bir arabanın lastikleri ve motoru olmayan gövdesi; bir paten ve bütün yayları dışarı fırlamış ve parçalanmış bir koltuk vardı.

Yemek bittikten sonra babam ağzını şapırdatıp, “Haydi, şimdi hepimiz intihar edelim.” dedi.

Dedeme bir mektup yazdım ve mektupta memleketinde onun için her şeyin çok daha iyi olduğunu ümit ettiğimi belirttim. Mektubum ona çok acıklı gelmiş olmalı ki, bir kaç gün sonra mektubumun tonunun hiç beğenilmediğini belirten bir mektup aldım. Beni samanları yemliğe doldururken, onu da yulaf kutusunun üzerinde oturup, Beauty’nin koşum takımıyla uğraşırken düşünüyordum. Mektuptan yükselen sesini duyuyordum.

“Önemli olan, masada *ne* olduğu değil, masada *kimin* oturduğudur, evlat. Hiç kimse mesleği, parası ve güzel elbiseleri olan William Sears’ı sevmez. Hiç kimse. Ne annen, ne baban, ne arkadaşların, ne de yaşlı deden. Onlar senin sahip olduğun nitelikleri severler. Kibarlık, nezaket, adalet, cesaret, dürüstlüktür asıl sevdikleri. Ve bu şeyler senin içinde büyüdükçe, onların da sana olan sevgileri artar. Ve eğer bu özellikleri kaybetmeye başlarsan, onların sevgileri de solup yok olur. Her şey yolunda giderken herkes mutlu olabilir, asalet işler zorlaştığı zaman mutlu olabilmektedir.”

“Ekonomik kriz hakkında telaşlanmayı bırak. Onu yazıya dökmeyi dene. Ortaya şu ‘kahve, talaş tozu ve beş sentlik bira’ şiirinden çok daha güzel bir şiir çıkacaktır. Bu arada, Wallace Murray hâlâ Yeşil’in İlaç Dükkan’ında çalışıyor. Yöneticiliğe yükseldi.”

“Eğer hâlâ ne demek istediğimi anlamadıysan, iki tane elli sentlik bozuk para al ve her birini gözlerinden birinin üzerine koy. Ne görüyorsun? Hiçbir şey. Eğer ona çok bağlanırsan, bu gümüş para insanın içini de aynen bu hale getirir.”

“Elli sentlik bozukluk sözü şakaydı, evlat. Sen beş sent dene. İşler burada da sıkıntılı. Aslında anneannen artık kendi sebzelerini yetiştiriyor. Artık yeşil bir başparmağı var. Ama ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.”

“Tropical’i, Dakar’ı ve gri takım atlarımı sattım. Ahırda sadece üçümüz kaldık.... Beauty, Prens ve yaşlı deden.”

Dedemin mektuptaki bu sözlerini iki kelimeyle özetleyebiliyordum: “Kes sesini.”

Sözünü dinledim, ekonomik krizi yazıya döktüm. Şiir yerine, ilk oyunumu yazdım. Bir gecede bitirdim ve şafaktan önce, son on beş kağıdımızı, yırtarak açtığım yedi kese kağıdımızı ve on iki zarfımızı kullandım. Tek perdelikti. Adını *Babam Paraya Dönüştü* koydum. Hikaye bizim tek odalı evimiz hakkındaydı.

Ertesi akşam yemekten sonra, aileme okudum. Hepsi beğendi, fakat her biri onların özelliklerini olduğu gibi yansıtmadığımı düşündü, ailenin her bir üyesi kendisiyle ilgili bölümlerin biraz yumuşaması ve uzamasından yanaydı. O akşam bütün oyunu sertleştirip kısaltarak baştan yazdım; sonra da bu hikayeyi üniversitedeki bir profesöre gönderdim.

Bir kaç gün sonra bir mektup ve paket aldım. Mektupta, profesörün yazdığım oyunu bir drama yazma yarışmasına gönderdiği ve yarışmanın birincilik ödülünü kazandığım yazılıydı: bu altın plakalı bir plaketti.

Babam plaketi duvara astı. “Bu çok güzel bir şey, evlat. “Ama ne yazık ki, onu yiyememem”

Altı hafta sonra, bu oyunu Madison’daki Wisconsin Üniversitesi’nin düzenlediği prodüksiyon yarışmasına göndermemin mümkün olup olmadığını soran bir mektup aldım. Arkadaşım Eddie Mandick’in bir arabası vardı ve ben de ona eğer bizi yarışma akşamı Madison’a götürürse, ona dedektif rolünü vereceğimi söyledim. Babam babayı, annem anneyi, kız kardeşim kız kardeşimi, onun erkek arkadaşı erkek arkadaşını, ev sahibimiz ev sahibini ve ben de oğul rolünü oynadık.

Oyunumuz yarışmayı kazandı ve babam İrlandalı baba karakteriyle üstün oyunculuk ödülünü aldı. Babam daha sonra bu rolde çok da zorlanmadığını, zaten kırk beş yıldır İrlandalı baba rolünü oynadığını söyledi.

Drama Yayımcılık Şirketi’nden Bay George oyunu izlemiş. Bu oyun için bana yüz dolar teklif etti. Böylece, artık iş aramama gerek kalmamıştı. Bir yazar olmuştum. Eddie Mandick, *Gazete*’nin geri dönüşüm bölümünden bir kaç top yeni gazete kağıdı getirdi ve işe başladım. Artık aile hikayeleri yazmıyordum. Sessiz olunması için sadece olimpik bir hareketle kolumu kaldırıyor, anlamlı anlamlı yazı yazdığım kağıt destesini gösterip, başımı sallıyordum. “Lütfen...” Bu yazdığım hikaye ödül kazanacak üç hikayeden birincisiydi.

Babam yeni oyunumun dedemle ilgili olduğunu duyunca biraz üzüldü.

“Birincisi,” dedi anneme, “Dede Wagner’ın dede Wagner’ı, anneanne Wagner’ın anneanne Wagner’ı oynamasını isteyecektir. Ve onlar yolculuk yapmak için çok yaşlılar. Şapkam nerede?”

Babam annemi yanağından öptü ve kapıda durup bana döndü: “Eğer biri beni sorarsa, onlara beni puro dükkanının arkasındaki kirli sokaklarda dolaşır plaj çöpçülüğü yaparken bulabileceklerini söyleyin. Geçen Cuma orada dört boş gazoz şişesi buldum ve eğer bugün de

bulabilirsem akşama tatlı olarak şışe kekleri yiyebiliriz.
Tanrım! Bütün bunlar ne zaman sona erecek?" dedi.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 14**14. Radyo Yazarı, ya da Senaryoyu Güzel mi İstersiniz, Yoksa Perşembe Günü mü?**

Sonraki bir kaç yıl içinde dokuz tane bir perdelik oyun yazıp yayımladım. Evlendim ve iki oğlum oldu, Sekizinci William Bernard Patrick Michael Terence ve Michael Thomas. Eşim Kathleen, çok tatlı, kibar ve cesaretli bir kadındı. Michael doğduktan sonra, ciddi bir şekilde hastalandı ve bebekle ikisi aylarca hastanede kaldılar.

Kara Hasat adlı oyunumu yazdığım sıralar, çok sıkıcı bir döneme giriyorduk. Bu, o günlerde ülkedeki her insan gibi beni de etkileyen bir durumdu. O sıralar hepimizin üzerine kendine asla acımamak gibi zalimce bir görev yüklenmişti.

Bana verdiği sözü yerine getirme fırsatını asla bulamayan çok yetenekli bir müzisyen arkadaşım, “Zarlar bu nesil için çok saçma oynuyor.” dedi Birinci Dünya Savaşı’nın ilk gecesi doğmuş, ilk okulu savaş ve ardından gelen ekonomik kriz sırasında okumuş, gürleyen yirmili yıllarda liseye gitmiş, ticari çöküş ve büyük ekonomik kriz sırasında kariyer kazanmış ve tam kendilerini kabul ettirmişken İkinci Dünya Savaşı sırasında her şeyden vazgeçmek zorunda kalmış olan bu nesil, kendilerini hiç de tarihin gıpta edilen abideleri gibi hissetmiyorlardı. Onlar kendilerini daha çok yarıştaki atlar gibi hissediyorlardı. Düşünün ki, başka bir koşucunun attığı ayakkabı iki bin metre hızla koşan Left Bank adlı kestane rengi bir tayın kafasına geldiği için at virajda kayıyor, düz yolda tökezliyor, jokeyi kamçısını düşürüyor ve koşum takımı yerinden kayıyor. Bütün bu şartlar altında bu yarışı bitirebilmek için çok iyi bir at gerekir.

Ekonomik olarak aileyi tekrar bir araya getirebilmemi sağlayacağını düşündüğüm mesleğe başladığım zaman, eşim Kathleen öldü ve oğlum Michael

da bir sanatoryuma gönderildi. Doktorlara göre orada bir kaç yıl kalması gerekiyordu.

Günde on iki, on sekiz saat yazıyordum, ama yine de kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum. Oyunlarımdan bir tanesi olan *Gillis Öldü*, çok büyük bir ödül kazandı ama elime çok az para geçti. Bir başkası da *Yılın En İyi Oyunları* listesine girdi. Dedeme bunun bir kopyasını yolladım. Çok kısa bir zaman sonra bir telgraf geldi. Ben “Yaşlı adam kim bilir benle ne kadar gurur duymuştur,” diye düşündüm. Aslında o anda *ben* kendimle gurur duyuyordum.

Telgrafta: “Dikkat et! Feneri elinden düşürme.” yazıyordu.

Dedem haklıydı. Ama yanlış zaman kullanmıştı; ben feneri zaten düşürmüştüm. Herkesle beraber karanlıklar vadisinde kaybolmuştum. Gün be gün rüyamdan daha da uzaklaşıyor ve insan ruhuyla hiç ilgisi olmayan bir dünyaya yaklaşıyordum. Yazmadığım zamanlarda Bradford Plajında oturup, birbiri ile yarışan ve sonra da kıyıda secde eden köpüklü dalgaları izliyordum.

Keşke ayak uçlarıma biraz akıl bırakabilselerdi. Sık sık gözlerimi kapayıp, rüyamdaki adamı tekrar çağırmaya çalışıyordum. Uzun zaman önce benimle konuşan o tatlı sesi tekrar duymak istiyordum.

Bir akşam arkadaşımın evinde kart oynarken, telefon çaldı. Manitowoc WOMT radyo istasyonunda çalışan Godfrey adında genç bir adam bana bir iş teklif etti. Kendisi bir radyo spikeriydi. Ve şimdi ben de onun bu alicenaplığı sayesinde aynı işi yapacaktım.

Manitowoc’a gitmek için yola çıkmadan bir gece önce, ılık bir banyo yaptım, bedenimi iyice temizledim, temiz pijamalarımı giydim ve o rüyayı tekrar görebilmeyi ümit ederek beyaz çarşafların içine girdim. Ertesi sabah hiç rüyasız bir uykudan, trenime yetişmek için tam zamanında uyandım. Kuzey batı yolcu minibüsüne binip, Michigan Gölü’nün kıyısından, Prospect Caddesi’nin altındaki

tünelden, Whitefish Koyu'nu geçtim. Geçerken de artık rüyamın tamamen yok olduğunu düşündüm. Tekerleklerin raylarda çıkardığı tıkırtılar sanki: Devamlı bir şekilde “Veda öpücüğü ver! Veda öpücüğü ver! Veda öpücüğü ver!” der gibiydi.

Hemen ertesi gün WOMT radyosundaki kariyerime başladım. Baş spikerden gelen ilk tebrik, öğütle karışık: “Radyo spikerlerinin bini bir para. Bir haftalık ömrün olabilir, bu işi sökebilirsin. Sesini yükseltirsen her şey yolunda gider.”

WOMT bu gün için iyi, modern ve başarılı bir istasyon, ama o günlerde daha çabalayan bir çocuktur. Stüdyolar bir kasap dükkanının üstüneydi ve radyo vericisi de üst kattaki Mikado Tiyatrosu'nun arkasındaydı.

Aşağıdaki kasap dükkanında sosis tütsüledikleri zaman, sosisin dumanı yerdeki tahtalardan sızıp, ayakkabılarımızın içine girer, yavaş yavaş bacağınızdan yukarı doğru süzülürdü. Eğer öğlene kadar çalışırsanız, dizlerinize kadar, akşama kadar çalışırsanız göğsünüze kadar koku sinerdi. Ben sabah erken saatlerden, gece yarısına kadar her saat başı haberleri sunardım, bu yüzden de baştan aşağı, bir braunschweiger'in poposu gibi kokardım. Eve doğru yürürken, köpekler evlerden çıkıp, umutla ayakkabılarımı koklardı.

Spikerler kıyafetlerini, o günkü özel sosun kokusundan tanırlardı. Alüminyum İşçileri Pikniği gibi önemli aktivitelerden önce herkes birbirine, “Ne giyeceksin, Bill? Salamlıyı mı, yoksa yaz sucuğu aromalı gabardinini mi?” diye sorardı.

Bir akşam belediye başkanı ile röportaj yaparken, başkan kendisine uzatılan mikrofonu koklayarak ters bir ifade ile, mikrofonu kastederek “Sen iki çavdar ekmeği diliminin arasında olmalıydın.” Dedi.

Bir kaç yıl ve bir daire içinde , Manitowoc'taki WOMT, Sheboygan'daki WHBL, Dubuque'daki WKBB, Salt Lake civarındaki KUTA, KSL ve KDYL,

Sacramento'daki KFBK, San Francisco'daki KPO, Philadelphia'daki WPEN ve WCAU radyolarında ve son olarak da WCAU-Televizyonu ve CBS-Televizyonunda çalıştım.

Millet Meclisi'nde Bugün adlı günlük programlarımdan birinde, meclise girer girmez, Sokrat'ın şu sözüyle ne anlatmak istediğini anladım, “Ey Atina halkı! Eğer siyaseti seçseydim, bundan çok uzun zaman önce ölmüş olurdu ve ne sizin ne de benim gözümde hiç bir değerim olmazdı.” Batı Lisesindeki Vatandaşlık öğretmenimin dişlerini gıcırdatıp şöyle dediğini hâlâ duyabiliyordum, “Politika, şerefli bir baba olan Dürüst Devlet Adamlığı'nın dejenere olmuş oğludur.”

Geçen yıllardan birinde, bir önceki su işleri müdürü su deposuna yağ karıştırmakla suçlanınca, yeni Su İşleri Müdürü seçimleri için zalimce bir siyasi kampanya başladı. Bir hafta boyunca hiç kimse stüdyo musluğundan su içmedi. Eğer spikerlerden biri yanlışlıkla bir yudum içerse, yerdeki keçeleşmiş halının üzerine çökerek, dizlerinin üzerine kalkıp, şöyle inlerdi, “Su İşleri Müdürü'nü çağırın!”

Bir sabah spor eleştirmeni bana geldi ve sordu, “Spor spikeri olmak ister misin?”

“Tabii ki.”

“Bu gece başla. Bir bar açmaya karar verdim. Burada bir yılda kazanacağım parayı, orada konyak satarak bir ayda kazanabilirim.” Aslında, haklıydı da, yalnız bu bir ay değil sadece bir hafta da gerçekleşmişti.

Böylece, bu konuda uzmanlığım yoktu. Sadece spikerlik yeteneği ile o akşam kendimi hayatımın ilk beyzbol maçını sunarken buldum. Amerikan Alayı turnuvasının şampiyonluk maçıydı, bizim milli takıma karşı Kuzey Wisconsin'den gelen Polonyalı bir takım oynuyordu. Takımın başlangıç atıcısının adı Borczykowski'ydi, ama diğer isimler çok zordu. Menejerden, isimleri doğru telaffuz edebilmek için bana bir

yardımcı göndermesini istedim. Gelen “kılavuzum”a, tam yanıma oturur oturmaz, birden bir faul topu isabet etti. Onu götürdüler ve ben de yine Borczykowski’yle baş başa kaldım.

Nedeni, niçini açıklanmasa da, şov dünyasında her zaman bana “şov devam etmeli” denilmiştir. Oyun başlamak üzereydi, ben de sporcuların soldan sağa sırayla isimlerini saymak zorunda olduğum için, bütün akrabalarımın isimlerini kullandım. Üçüncüye kayın biraderim Johnie Kriofske’un adını verdim. Yakıştı. Dayım Cliff Wagner orta sahada, kuzenim Art Sears ikinciydi, amcam Duffy sağda ve dahası... Ne yazık ki, seksen beş yaşındaki dedemin yaptığı atışın önü kesildi!

Yine de radyo istasyonunun yöneticisi kibar davrandı. Beni değirmene atıp un ufak öğütmedi. Basitçe, sıcak bir gülüşle, “Kovuldun!” dedi.

Bir ay sonra sarılık teşhisiyle hastaneye yattım, gözlerim bir çift yumurta sarısı gibiydi. Dedem bana moral vermek için, eğlenceli bir mektup yolladı. Naklen yayını yaptığım maçta kazanan takımının atıcısı olduğunu öğrenince çok sevinmişti. “Herhalde kendimi o yüzden yorgun hissediyorum,” diyordu.

Dedem hastalıklarla ilgili çok şey bilirdi. Sol kalçasını iki, sağ kalçasını da bir kere kırmıştı. Birçok at karnını, omuzlarını, inciklerini, dizlerini ve kafasını birçok kez çiftlemiştir. Bel fitiği, göğüs hastalığı ve bronşit zatürree geçirmişti. Anneannem, her bahar ilk ardıç kuşunu gördüğünde dedemin zatürreesinin tekrar başlayacağından korktuğunu söylerdi.

Yaşlı adam, kimin olduğuna aldırmadan, hep başkasından arta kalan ilaçları kullanırdı. Çok fazla pahalı olduğunu ve bu parayı böyle ziyan etmenin utanç verici olacağını söylerdi. Ona hiç zararı olmazdı, sadece bir keresinde otuz yedi saat boyunca uyumuştı. Ona göre bu uykuya ihtiyacı varmış. Bir keresinde yanlışlıkla kedinin

pire ilacını içip, üç gün boyunca kustuğu olayda dersini aldığını düşünmüştüm.

“Allah aşkına, dede” demiştim, “bu da mı seni tedavi etmedi ?”

“Bende pire yok ki,” demişti.

Babam her zaman, dedem hakkında; hayatı boyunca devamlı hasta olmasaydı hiç kimsenin ona katlanamayacağını; hastalıklarının adeta toplumun ondan korunmasını sağladığını söylerdi.

Bu mektup sayesinde, hızla sarılıktan kurtuldum. Rüyamdan bahsetmediği için biraz üzülmüştüm. Ailedeki hiç kimse artık bundan bahsetmiyordu. Annem bunu reddetse bile, belki de kendisinin hatalı olduğunu ve belki de benim o rüyayı ilk gördüğümde sandıkları kadar küçük olmadığını söylüyordu. Babam artık onunla konuştuğum zaman tedirgin olmuyordu, çünkü artık hiç Tanrı’dan bahsetmiyordum. Genelde, maaş gününe kadar iki dolar borç istiyordum. Sanırım, babam bende olduğuna inandığı garip şeylerin yavaş yavaş yok olmasına seviniyordu.

Bir gün onu anneme, “Tanrı’ya şükür, artık vazgeçti,” derken duydum.

Ama bana kalırsa, daha çok, yazık oldu gibime geliyordu. En zor ve karanlık yıllarımı ışıtan manevi pırıltıyı kaybetmişim. Artık kendimi Kutsal Kâse’yi arayan bir Yuvarlak Masa Şövalyesi gibi hissetmiyordum. Ben de herkes gibi ortalama, mutsuz ve kendindeki potansiyeli kullanamayan bir insandım; uyan, işe git, yat, öl.

Bir sabah güneşin gökyüzünü güzel ve kırmızı bir tuvale çevirişini seyrederken, kendi kendime, “Bir Tanrı olsun ya da olmasın. Eğer yoksa, bunların hiçbiri önemli değil; bizler sadece güneş doğduğunda bir kaç saatliğine toprağın üstüne çıkıp sonra ölen solucanlarız. Ama eğer Tanrı varsa ve bizim de ruhlarımız varsa, önem verdiğimiz her şey yanlıştır demektir.”

Bir gün Larry Jannis'le bilardo oynarken, her şeyi ona anlattım. Bir süre düşündü ve "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Konuyu açtım.

"Bak, Larry. Durum şöyle. Mineraller, bitkiler ve hayvanlar alemi var, ama hepsi bilinçsiz. Onlar hayatın amacı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Biz insanlar biliyoruz, düşünüyoruz ve bilinçliyiz. Her gün sadece vücudumuz için yaşayarak mutlu olamayız, aklımızı kullanmalıyız. Ayrıca biz bilinçsiz canlılardan farklı kurallar ve değerlerle yaşıyoruz. Alçak gönüllülük, sabır, başkaları için fedakârlık ve kibarlık gibi şeyler hayvan niteliklerinden çok daha üstündürler, ama hayat onları geliştirmemize engel oluyor. Bu özelliklerle yirminci yüzyılda hiçbir yere gelemiyoruz. Ama, eğer bu özelliklere sahip değilseniz, bu hayata tahammül etmek için elimizde ne kalıyor? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sıra sende," dedi. "Şu sekizinci topa vurmaya dene."

Iskaladım ve acaba düşüncelerim de ıskaladı mı diye düşündüm. Ama eğer ben haklıysam, biz insanların hayata bakış açıları tamamen yanlış. Evrimsel olarak manevi değerleri kavrayabilme noktasını geçtiğimize göre, artık tabiatımızın manevi taraflarını geliştirmeye başlamalıydık. Yoksa, insani değerlerle değil de hayvani güdülenmeler ile maddi değerlere yapışıp kalırdık.

Ben insanoğlunun yarattığı bütün mucizelere karşı çıkmıyordum, sadece vurgu yanlış yerdeydi. Binlerce insan süt içmekten mahrumken biz likör içmek için milyonlar harcıyorduk. Binlerce insanın başını sokacak bir evi yokken, sonsuz sayıda arabalar montaj hattından hızla geçmeye devam ediyordu. Biz huzur yaratan bir toplum yerine, kâr yapan bir toplumdük. İki türlü de olmak varken, neden bir tanesini seçiyorduk?

Sadece kalkmak, işe gitmek, yatmak ve ölmek yeterli değildi. Artık ufuk çizgisini kovalamaktan

yorulmuştum, çünkü ben ona doğru ne kadar hızlı koşarsam, o da benden aynı hızla kaçıyordu. Bir şekilde, bir yerde, peşinden koştuğum her şeyden çok daha önemli bir şey olduğuna ve benim onu atladığıma emindim.

İşte tam o sırada Marguerite'yle tanıştım.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 15**15. Aşk Pencereden İçeri girdi ve Çıktı**

Ona olan ilgimi ilk olarak Joe Mulligan fark etti. Joe, Aile Programları Spikerliği konusunda çok yetenekli idi. Bazı insanların baş parmakları mordur, Joe'nun ise mor bir yüzü vardı. Her gece *Gümüş Terlik* adlı gece kulübünde şarkı söylerdi. Sesi Duffy amcamdan daha güzeldi, ama yine de harika değildi. Bu yaptığı iş için hiç para da almazdı, ama istediği marka içkiyi bedava içebilirdi. Tabi, bir gecede Joe'nun bütün istediği içki çeşitlerinden içmesi mümkün değildi, ama o bunu başarmayı her seferinde denerdi.

Oturduğu kiralık odadan kovulmuştu, bu yüzden, kıyafetlerini stüdyodaki mikrofonların üstüne dikkatsizce asar ve stüdyoda yerde uyurdu. Bu durum, temizlik görevlisi kadınla sık sık kavgaya neden olurdu, çünkü görevli kadın temizlik yaparken elektrik süpürgesiyle onun etrafında dolaşmak istemiyordu. Bir sabah benim *Şafak Devriyesi* programım sırasında çok şiddetli bir kavgaya tutuştular. Mulligan, görevliyi bir tek yırttığı bile olmayan sapa sağlam siyah çoraplarını elektrikli süpürge ile emmekle suçladı. Temizlik görevlisi kadın konuyu yöneticiye götürerek şikayet etti ve Mulligan'a bir daha stüdyoda yerde uyuması yasaklandı. Bu olaydan sonra ona çok acıdım, çünkü piyanonun üzerinde uyurken çok rahatsız görünüyordu.

Mulligan cesaret ve korkunun tuhaf bir karışımıydı. Kadınlar konusunda çok cesaretliydi, ama züğürtlüğün bu cesareti elinden almasından çok korkuyordu. Joe'nun kadınlara olan ilgisinin asla azalmaması beni her zaman şaşırtmıştır. Aslında iyi bir spikerdi, fakat meslek olarak eczacılığı seçseydi daha başarılı olabilirdi.

Ona arkadaşlar arsında evhamlı Joe derdik. Tam bir hastalık hastasından daha da hastalık hastasıydı. Dolma kaleminin içinde bir termometre taşır ve her saat başı ateşini ölçerdi. Bu arada Batı Cadısından daha fazla büyü

bildiğini de belirtmeliyim. Mulligan'ın her acil durum için, hapları, gargaraları, damar büzücü ilacı, bandajları, merhemleri, yağları ve iksirleri hazırды. Her türlü hayâli hastalık için ilacı bulunurdu. Mulligan'ın her türlü hastalığıyla Baş Mühendis ilgilenirdi. Joe'ya gazetelerdeki tıpla ilgili haberleri okur ve onu karmaşık durumlar ve nadir görülen hastalıklara karşı uyarırdı. Akşama doğru, Joe okuduğu bütün belirtileri kendisinde hissetmeye başladı.

Gün boyunca stüdyoyu o kadar temiz tutardı ki, yerler bile pırıl pırıldı. Ama akşam olup da, *Gümüş Terlik'e* girer girmez, Mulligan ıslak bir yosun gibi gevşer ve şapşallaşırdı. Yani gündüz Jekyll,¹ gece de Hyde² olurdu.

Sabah ayılır ayılmaz, koltuk minderlerini havalandırır, pencerelerin hepsini açar, antiseptikle telefon ahizesinin ağız kısmını temizler ve işlerini bitirdikten sonra ellerini yıkardı. Baş Mühendis, eğer Mulligan'ın bu halini görseydi, Lady Macbath'ın asla “Bu eller hiç bir zaman temiz olmayacak mı?” sözlerini söyleyemeyeceğini düşünürdü.

Mulligan'a gün boyunca sağlığını ve mutsuzluğunu unutturabilecek tek şey güzel bir kız olabilirdi. Eğer kız sadece çekiciyse pek etkili olmazdı; ama eğer kız gerçekten çok güzelse o zaman bu onun için mucizevi bir tedavi olurdu. Onu dışarı öğle yemeğine götürmek için Shelley ve Keats'ten alıntılar yapardı.

Bu yüzden o sabah Baş Mühendis'in okuduğu tıbbi haberlerdeki hastalık belirtilerinin neden olduğu sarı humma krizini atlatıp yanına geldiğinde hiç şaşırmaşım. “A stüdyosuna giren o güzellik abidesini gördün mü?” diye sordu.

Baktım. Gördüğüm genç kadın, kendi kız arkadaşınızı kıskandırmak istediğinizde yanınıza alacağınız tipten bir kadındı. Olgun buğday rengindeki saçları, küçük mavi gözleri, inci gibi dişleri, baş döndürücü endamı ve nihayet o gülüşü, ona karşı alakasız kalmanızı imkansız

kılıyordu. Ona bakarken, bütün ışıkları yakılmış ışıllı ışıllı bir Noel ağacını seyrederken hissettiğiniz aydınlığı hissediyordunuz.

Yapılan ropörtaj esnasında, beşimiz de büyük stüdyonun penceresinden onu seyrediyorduk. Ropörtaj bitince, hepimiz umutla Mulligan'a baktık. Onu bu işlerde hepimizden daha tecrübeli olarak görüyorduk ve yapacağı açıklamayı bekledik.

Beyaz altından yapılmış sigara kutusunu (Kolleksiyon Acentesi'nin geçen gün hakkında araştırma yaptığı kutu) çıkardı, kutu boştu, benden bir paket sigara ödünç aldı ve kutusunu doldurdu, sonra da yapacağı açıklama için ne kadar ince bir şiir dili gerektiğini anlattı.

"Bazı kızlar vardır," dedi düşünceli bir şekilde "onlara deli gibi âşık olursunuz. Bazıları vardır, onlarla çok iyi arkadaş olursunuz." Benden ödünç aldığı sigaradan bir duman savurarak. "Bir de üstüne titrediklerimiz, taptıklarımız ve evlendiklerimiz var. İşte " dedi "Bu kadın bunların hepsi."

Sonra Mulligan sigarasının küllerini ayakkabımın üstüne silkelerken benim fikrimi sordu. Ve küçümseyerek, benim de kadınlara yaklaşımımın çok taze ve modern olduğunu sözlerine ekledi.

Devam ederek, uzun süredir kullanılmayan güneş görmemiş birkaç mısra sıraladı. "Gözleri gök yüzünden çalınmış gibi; dudakları mavi kuşların sevdikleri kirazlar gibi."

Mulligan bahis kaybetmeye alıştı. Yanıma yaklaştı ve elimi yukarı kaldırarak "şampiyon!" dedi. Sonra ekledi, "Maalesef, sol elinde büyük bir elmas nişan yüzüğü var, bu yüzden onu bugün öğlen yemeğine götürme konusunda sizinle gireceğim bahis bire bir değil ancak üçe bir olabilir. Tabi ki, yemek parası için Bill'den almam gereken beş doları söylememe gerek yok."

"Beş dolar mı?" diye bağırdım. "Onu nereye götüreceksin, Chicago'ya mı?"

“Şarapsız bir yemek düşünemeyiz herhalde öyle değil mi?” diye açıkladı sabırla. “Ve yemeğin sonunda da kiraz konyağı veya likörü olmalı.”

Cüzdanına baktım. “Bütün param beş dolar.”

Yavaşa parayı aldı.

“Bir zanaatkârı iş başında izlemek için hiç bir fiyat yüksek değildir.”

Tam o sırada kadın stüdyodan dışarı çıktı ve sanki birden bire odanın içi aydınlandı. Mulligan hemen hücum eden bir donanma destroyeri gibi ileri atıldı.

“Bebek” dedi, koluna girerek, “sen ve ben yeni bir mucizeler dünyasına sürükleneceğiz.”

Birden o küçük kuş gözler soğuk kartal gözlerine dönüştü.

“Bence asansöre gideceğiz” dedi, “ama sadece birimiz aşağı ineceğiz.”

Baş Mühendise fısıldayarak, “bire yedi kadından yana bahse girerim,” dedim.

Mulligan bu soğuk patlamayı fark etmedi bile. Bana elini salladı ve havalı havalı, “Bill, benim bir sonraki iki yayınımı devral. Bu tanrıça ve ben birlikte cennetin kapılarında öğle yemeği yiyeceğiz.” Büyük bir beceriyle onu asansöre kadar götürdü. “Biz lobiye inmeden önce” dedi, “hayatınızın aslında bugün başladığını kanıtlayacak bütün nedenleri sayacağım.”

Mulligan’a sadece bir nedenle itimat ediyordum, çok cesur bir çapkındı. Amacına ulaşmış gibi görünüyordu, çünkü kadın tatlı tatlı gülümsedi.

“Size, bence çok daha eğlenceli olacağına inandığım bir şey söyleyebilir miyim?”

Başını çevirerek bize görev tamamlandı manâsında göz kırptı. “Siz söyleyin, güzel saçlı bayan ve ben yapayım.”

“Siz onun programlarını devralın” dedi beni göstererek, “ve biz de size Honolulu’dan güzel bir telgraf yollayalım.”

Asansörün kapıları kapanırken, Mulligan'ın gözlerindeki yaralı bakışı görebiliyordum, bu bakış sanki, "Bu kadın şarap varken, birayı tercih ediyor," diyordu. Oysa ben bu güzel kadının, beni sadece Mulligan'ın havasını söndürmek için kullandığını biliyordum, ama eğer beş dolarımı geri alabilseydim, ona öğle yemeği teklifinde bulunabilirdim. Joe'nun adına özür diledim.

"Karbüratöründe çok karışık maddeler vardır," dedim, "ama eğer içini açıp bakabilirsiniz çok güzel özellikleri vardır."

Güldü. "Aç mısınız?"

"Doğruyu söylemem gerekirse" dedim, "açım, ama sana ordövrlerin üzerindeki kürdanları bile satın alamam."

"Biz de Alman usulü yaparız."

Benim de içimde küçük bir Mulligan vardı, sırtıttım, "Selam Alman."

Hayatımda yediğim en güzel öğle yemeğiydi. Yemek hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum, ama onun sesi Pablo Casal'ın çellosu gibiydi.

Adı Margeurite'di. Louis Armstrong'un trompetini, Yeşil Koy Paketleri'ni ve Chili John'un et sosunu seviyordu.

Tesadüfen, gelecek Cumartesi Louis Armstrong bir geceliğine bir kulüpte konser verecekti ve naklen yayını ben üstlenmiştim. Benimle konsere gelmeyi kabul etti. Yıllardır dans etmediğimi ve gelecek üç gece boyunca yemek yiyip dans alıştırmaları yapıp Cumartesi'ye hazırlanmamızın çok iyi olacağını söyledim.

Aklımdan geçenleri anlatan gözlerine baktım: Neler mi gördüm o gözlerde? Kuzey Atlantik, Napoli körfezi, ardıkuşu yumurtaları! Tuhaf bir hoşlukla içimi çektim ve kahvemi bitirdim.

Stüdyoya geri döndüğümde herkes beni bekliyordu. Mulligan onları bir fiyasko hikayesi dinlemek üzere şartlandırmıştı.

"Eee?" dedi.

Gülümsedim.

“Yüzündeki o aptal gülümsemeyi sil” dedi Joe, “ve bize neler olduğunu anlat.”

Guy Lombardo şekerlerini tanıtırken kullandığım ses tonunu kullandım: “Bazı kadınlar vardır onlara deli gibi âşık olursun. Bazı kadınlar vardır...”

“Onu boş ver” diyerek sözümü kesti Mulligan. “Öğle yemeğini nasıl ödedin?”

“O ödedi” dedim, sigaramın külünü Mulligan’ın ayakkabısına serpererek. Beş dolarımı geri vermesini istedim ve *O Bir Jigolo* adlı spor programını sunmaya gittim, *pislik herif* diye söylenerek.

Cumartesi akşamı Marguerite ile buluştum ve onu görür görmez elmas nişan yüzüğünü çıkardığını fark ettim. Yayından sonra dans ederken, Satchmo’nun trompetiyle, söylediği o melodili sözlerin ne kadar yerinde olduğunu fark ettim:

Margie! Hep seni düşünüyorum Margie!

Üç gün üç gecedir bu kelimeler benim için geçerliydi.

Dünyaya seni sevdiğimi söyleyeceğim.

Bana verdiğin sözü unutma.

Bir ev, bir yüzük ve her şeyi satın aldım....

Hey! Lothario, diye uyardım kendimi. Sen üç ve beş yaşında iki çocuğun babasısin. Fildişi kule hayalleri kurman o kadar da kötü değil, ama sakın onların içinde yaşamaya başlama.

Son vals yaparken, “Sana söylemek istediğim bir şey var. Bu seni şaşırtabilir,” dedi.

Şaşırtabilir mi? Benim aile efradıyla ilgili haberleri bir bilse. Söyleyebileceği hiçbir şey bunu geçemezdi.

Bana gülümsedi. “Dine ilgi duyar mısın?”

Neredeyse düşünüyordum. Beni şaşırtmıştı.

“Şu anda hayır” dedim dürüstçe.

“Duyduğun zaman ilgileneceksin,” dedi neşeyle.

Ben şüpheliydim.

“Stüdyo penceresinden bana baktığında, ikimizin arasında önemli bir şeyler olacağını anlamıştım. Başından beri sana bunu söylemek istiyordum. Arabayla biraz dolaşıp bunun hakkında konuşalım.”

Plaja doğru gittik. Sanki birisi sahneyi mükemmel bir uyumlulukla hazırlamıştı: dolunay, yumuşak kumlar ve büyük fakat kibar dalgalar. Araba radyosunu açık bıraktık. Drake Oteli’ndeki Hal Kemp çalıyordu. Margeurite’nin elini elime aldım ve ilgisizce “Elmas yüzüğüne ne oldu?” diye sordum.

“Ah o mu?” dedi küçük bir gülücükle. Ve o konu hakkında bugüne kadar bundan başka bir şey söylemedi.

Sık sık bu kişinin kim olduğunu ve eline aldığı bana benzeyen bir bez bebeğe hırsla iğneler batırıp batırmadığını merak ediyordum. Hiç de dürüst olmadığımı karar verdim ve benim hakkımda doğruyu bilirse belki de bu yüzüğü tekrar takmak isteyebileceğini düşünüp, “İki oğlum var” dedim.

Vezüv yanardağının lav fişkirtmesini bekler gibiydim. Her hangi bir püskürme olmadı, ama etrafta bariz bir soğuma oldu.

“Ama karım yok,” diye ekledim.

“Oğlanlar güzeldir” dedi. “Ben hep beş tane oğlum olsun istemişim.”

Onun istediği beş oğlanın benim iki oğlumu da kapsayıp kapsamadığını merak ediyordum. Çok güzel bir düşüneydi. Sonunda rahatladım ve ona dedem, Minnesota ve rüyam hakkında her şeyi anlattım. Biraz heyecanlandı.

“Ne kadar ilginç!” dedi. “Tam O’nun Minneapolis’te olduğu sıralar.”

“Kimin?”

“Abdülbaha.”

“Kim?”

“Bahauallah’ın oğlu.”

“Oh!” dedim, şaşırılmış bir şekilde, “anladım, hiçbir şey doğru bir cevap kadar insanları aydınlatamaz.”

“Özür dilerim,” dedi gülerek. “Bahauallah, Bahai dinin kurucusudur.”

“İsim kulağa doğulu ismi gibi geliyor.”

Gülümsedi. “Tabi ki. Romalılar’a İsa isminin ne gibi geldiğini sanıyorsun? John Smith gibi mi?”

Beş dakika önce konuyu aşk ve evliliğe doğru yönlendirirken; şimdi birden kendimi Yeni Ahit’in ortasında bulmuştum. Kendi kendime, “Yavaş ol. Bu Delilah¹ saçını kesmeye başlayabilir.”

Bu konuşmayı elini tutup onu kumdan kaldırarak kestim.

“Eve gitsem iyi olacak,” dedim nezaketsizce. “Yarın erkenden yayında olmam gerekiyor.”

“Tabii.” Dedi. Gözleri hâlâ dostça bakıyordu ama kırgındı.

Göl kıyısından ilerlerken arabada sessizlik hakimdi. Onun duygularını incitmeden, bu günlerde en son ilgi duyduğum şeyin din konusu olduğunu ona nasıl anlatabilirdim. Yıllarca, hevesle ve şevkle herkese dinden bahsetmişim, karşılığında ise, gittikçe daha soğuk karşılanmışım ve en sonunda yıllar önce dedemle beraber olabilmek için zorla kabul ettiğimiz anlaşmayı uygulamanın en iyisi olacağı kânaatine varmışım: “Tanrı’dan bahsedebilirsin, ama kiliseleri bunun dışında tut.”

Sabırla doğuda ve batıda bulabildiğim bütün dinleri, mezhepleri, kültürleri ve inançları incelemişim. Aslında, beni rüyamdaki o insana götürecek ya da en azından ne anlama geldiğini anlatacak bir şeyler bulmayı ümit etmişim. Gittikçe azalan bir hevesle boşuna arayıp durmuşum, ta ki “burama gelene ” kadar. Ve vazgeçmişim.

Üç yıldır rüyamdaki hiç kimseye bahsetmemişim. Bu gece ilk defa Margeurite’e söylemişim ve bunu ona

¹ Mitolojide Somson’un saçını keserek gücünü yok eden kadın kahraman

evlenme teklif etmeden önce hakkımdaki her şeyi bilmesi gerektiği için yapmışım.

Gece sanki benim duygularımı yansıtıyordu. Ay uzaklaşıp, bulutların arkasına saklanmıştı. Kısa bir süre sonra yağmur başladı. Silecekleri açtım. Tek düze bir şekilde bir ileri bir geri gıcırdayıp duruyorlardı ve sileceklerin her hareketinde ben de içimden, “Kahretsin!” diyordum.

Bir sigara yaktım. Hiç alakası yokken aniden, ilk defa bir doktorun beni muayene etmeğe geldiğinde dedemin bana söylediği şeyler aklıma geldi. Arkadaşım Jimmy Middleton kabakulak hastalığı geçiriyor olmasına rağmen, onunla oyun oynamakta ısrar etmişim. Dedem “Hayır” diyordu. Ben de Middletonlar’ın evlerinin arka kapısından gizlice girdim ama orada da dışarı çıkmam emredildi. Bu sefer evin duvarına bir merdiven dayayıp, Jimmy’nin odasına pencereden girdim. Üç tur dama oynadık. Onu oyunda yendim ama daha sonra da benim kaybettiğimi anladım. Yanaklarım kısa süre sonra bir kalyonun ana yelkeni gibi şişmişti. Dedem doktoru benim odama getirdiği zaman, “Sizi inatçı torunumla tanıştırmak isterim” demişti.

Acaba şimdi de inatçılık mı yapıyordum? Buna engel olamıyordum. Arabayı Margeurite’in evinin garaj kapısında bıraktım.

“Üzgünüm” dedim.

“Önemli değil. Yarına kadar araba sende kalabilir.”

“Hayır teşekkürler,” dedim. “Yağmurda yürümeyi severim.”

“Sana bir yağmurluk getireyim.”

“Boş ver.”

“Burada bekle” diye ısrar etti. “Lütfen.” Hızla merdivenleri çıktı. Geri döndüğünde elinde bir yağmurluk yoktu, ama elime bir kitap tutuşturdu. “Bunu oku,” dedi. “Sanırım içinde seni çok şaşırtan bir şey bulacaksın.”

Benim ilgisizliğime rağmen, o sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Gözleri derin bir mutlulukla parlıyordu. O kadar çekici duruyordu ki, birden duygularımı unutup onu öpmek için eğildim.

“Bu gece değil,” dedi. “Kitabı okuyacak olman beni çok heyecanlandırıyor.” Sonra kendisi eğilip beni öptü ve merdivenlere doğru koştu.

Hak etmediğim bu öpücük eve gidene kadar beni sıcak tuttu, ama ıslanmama engel olamadı. Şaşkınlığım, sırlıslıklam olduğumu fark ettiğimde sözlerime yansıdı. Kapıda birden durdum ve “Yüce Scott! Bana verdiği yağmurluğu ne yaptım?” diye mırıldandım.

Kitabı yatağımın üzerine koydum ve pijamalarımı giydim. Kendime dereotlu salatalık turşulu fransız sandvici ve bir bardak koyu kahve yaptım. Yatağa girerken kitap yere düştü. Onu tamamen unutmuştum. Elime aldım ve okumaya başladım.

Bu yazılar, Birinci Dünya Savaşı’ndan önce Hz.Abdülbaha’nın Kutsal Topraklar’dan Amerika’ya ziyareti sırasında halka yaptığı konuşmaların kayıtlarıydı.

Kitabın en başındaki boş yaprakta Leo Tolstoy’un Hz.Bahaullah hakkında yazdığı şu yazı vardı: “Bütün dünya sorunlarına çözümler arıyor. Akka’da Hz.Bahaullah adında bir mahkûm var, anahtar ondadır.”

“Tamam” dedim kendi kendime şüpheli bir şekilde, “göreceğiz.”

Okumaya başladım. Saat iki gibi, neden çocukluk rüyamı anlattığımda Margeurite’in bu kadar heyecanlandığını anladım. Sayfalardan birini çevirip yazılı olan tarihi görünce, hançer saplanmışa döndüm: 20 Eylül 1912.

Bu benim rüyayı gördüğüm ilk günün tarihiydi!

Hz. Abdulbaha, o gün Minneapolis, Minnesota’da bir konuşma yapmıştı. Benim yaşadığım ve rüyayı gördüğüm küçük kasabanın çok yakınlarında bir yerde konuşmuştu. Konuşmasının sözlerini dikkatlice okudum.

Bu sözler bana belli belirsiz tanıdık geliyordu. O insanlara gerçeği kendileri için araştırmalarını ve her şeyi körü körüne kabullenen diğer insanların ayak izlerini takip etmemelerini söylüyordu.

Gözlerimi kapadım ve gözümün önüne yeşil kadife perdeli, kurumuş duvar kağıtlı ve yıpranmış kanepeli oturma odamızı getirdim. Babam gazetesini bıraktı, beni kucağına aldı ve beni ata binermiş gibi dizine oturttu. Ben bir oyuncak attım ve babam beni Banbury Caddesi'ne doğru sürüyordu.

“O adam dün gece geldi” dedim.

Babam güldü. “Kim geldi?”

“Adam.”

“Ne adamı?”

“Rüyamdaki.”

Banbury Caddesi'ne gelmeden indim. Babam üzgündü. “Ethel!” dedi. “Yine başladı.”

Annem koşarak geldi. “Ne oldu?”

Babam paltosunu giymişti bile. “Rüyasında o ışıklı adamı yine görmüş.”

Annem beni şefkâtle eline aldı ve öptü. “Tabii ki, görmüştür.” Beni sıktı. “Hepimiz kötü rüyalar görürüz.”

“Bu güzel bir rüyaydı,” dedim.

“Adam neye benziyordu?”

“Bilmiyorum.”

“Ne dedi?”

“Bana: ‘Onların ayak izlerini takip etme.’ dedi.”

Annem beni yere bıraktı. Babam kapıya yöneldi.

“Tanrı’ya şükür bir yeraltı madeninde çalışıyorum ve karanlık olana kadar dışarı çıkmak zorunda kalmıyorum.”

Ertesi sabah babam tıraş olurken banyoya girdim.

“Benim adım ne?” dedim.

Bu oyunu hep oynardık. “Senin adın” dedi “William Bernard Patrick Michael Terence Sears.”

“Peki o bana neden Peter dedi?”

“Kim?”

“Adam.”

“Hangi adam?”

“Rüyama gelen adam.”

Babam birden çenesini tutarak. “Ethel!”

Annem birden ortaya çıktı. O çok daha sabırlıydı.

“Sana Peter dediğine emin misin, tatlım?”

Başımı salladım. “ ‘Peter gibi balık tut’ dedi.”

Babam o gün işe yüzünün yarısı tıraş olmuş olarak gitti. Anneme o eve dönmeden beni bir doktora götürmesini söyledi.

Margeurite’in kitabını yere koydum, kalktım ve bir bardak daha kahve yaptım. Sonra bir kere daha okudum. Aynı gün Hz.Abdulbaha tam nehrin karşısındaki St.Paul’de konuşmuştu. İnsanlara inançlarında “balıkçı Peter” gibi sarsılmaz ve büyük bir gayretle balık tutmalarını söylüyordu.

Peter gibi olun!

Kitabı yere koydum. Birden, uyanmışım.

BÖLÜM 16**16. Namuslu Cimriler, Cömert Dedikoducular ve Cana Yakın Hırsızlar!**

Sabah ilk işim Margeurite’i aramak oldu, ama cevap vermedi. Onun her sabah benim programımı dinlediğini biliyordum, bu yüzden de müzik aracılığıyla ona bir kaç mesaj yollamaya çalıştım.

1. *Margie.*
2. *Herkes benim Margeurite’imi sever.*
3. *Margeurita, benim Margeuritam.*
4. *Beni affet.*
5. *Seni ağlattığım için üzgünüm.*

Parçalarını çaldım.

Aslında onu ağlatmamıştım, onu güldürmüştüm, ama eğer dinlerse özür dilemeye çalıştığımı anlayacaktı. Saat on gibi bir telgraf aldım:

HER ŞEY AFFEDİLDİ. UMARIM KİTABI BEĞENMİŞSİNDİR. SEVGİLER. M.

Onu hemen aradım. Cevap yok. Öğlen evine gittim. Başka bir kitap daha almak ve yüzüne karşı özür dilemek istiyordum. Kapıyı oda arkadaşı açtı.

“Margeurite burada değil” dedi.

“Nerede peki?”

“Bahai okuluna gitti.”

“Okul nerede?”

“Hangisi?”

“Tanrı aşkına, kaç tane var ki?”

“Maine’de bir tane, Michigan’da bir tane, Colorado’da bir tane ve bir tane de Kaliforniya’da var.”

“O hangisine gitti?”

“Bilmiyorum.”

Kesinlikle biliyordu, ama beni oyalamak için kesin talimat aldığı belliydi. Bunu hak ediyordum, bu yüzden üzerinde durmadım. Beni bir bardak çay içmeye davet etti ve Margeurite’in bir ay sonra geleceğini söyledi. Yarım saatlik beraberliğimiz Bahai Dini konusunda tam bir

aydınlanma olmuştu. Bir ay önce Bikini Atol'ündeki ilk sualtı atom bombası patlamasını inceleyen bir grup bilim adamı için bir Üniversite'nin düzenlediği ziyafette Protokol Görevlisiydim. Birisini benim izafiyetle ilgili sorumu cevaplamıştı.

“Masanın sonunda oturan kel kafalı doktoru görüyor musun?”

“Evet.”

“Sen olsan ona çok az saç var derdin değil mi?”

“Aslında bayağı az.”

“Ama bu çorbanın içinde o saçlardan beş tane bulsaydım, ‘Bu çorbanın içinde bir sürü saç var.’ derdin. Değil mi? İşte bu izafiyettir.”

Yirmi dört saat önce Bahai dininden haberim yoktu. Ama şimdi her ülkede ve her adada Bahailer'in ve her yerde Bahai Okulları'nın olduğunu öğrendim.

Margeurite'in arkadaşı bana başka bir kitap verdi. Yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. “Margeurite sana bunu bıraktı. Bunu isteyebileceğini söyledi.”

Küçük şeytan!

“Benim doğru kişi olduğumu nereden biliyorsun?” dedim.

Arkadaşı gülümsedi. “Onun tarif ettiği gibi uzun, esmer ve yakışıklı değilsin, ama çok iyisin.”

Beni geçirmek için kapıyı açtığı anda, “Kitap mı yoksa mavi gözler mi seni etkiledi?”

Yüzüm kızardı. Güldü. “Sanırım gözler” dedi.

Ben de “Başlangıçta yüzde yüz gözlerdi, ama şimdi yarı yarıya,” dedim dürüstçe.

O akşam o kitabı da bitirdim. Ertesi gün öğle yemeğinde bunu Mulligan'la tartıştım:

“Lütfen! Yemek yerken sırası değil.” Dedi.

Arkadaşlarımdan hiç biri bu konuda bana cesaret vermedi.

“Senin artık dinle ilgilenmediğini sanıyordum.”

“Dinle değil” dedim, “dine neler yapıldığıyla ilgileniyorum.”

“Bana bir rapor yaz, ama acele etme. Buraya dinin esaslarını duymaya değil golf oynamaya geldim. Bana dokuz numaralı maden uçlu sopayı ver.”

Ona yedi numaralıyı verdim ve deliği tutturamadı. Oh olsun!

En yakın arkadaşlarımdan birisi, “Kendi iyiliğin için” dedi, “Boş ver. İyi bir işin ve bir çift çocuğun var. Daha ne istiyorsun? Neden böyle şeylerle kafanı karıştırıyorsun? Bunun sana ne yararı olacak, Bill? Bana hiç mantıklı gelmiyor.”

Bu konuda en yetkili ağza gitmeye karar verdim. Kiliseden bir görevliyi akşam yemeğine davet ettim. Puroları içtikten sonra ondan Bahai dini hakkında neler bildiğini bana dürüstçe anlatmasını istedim. Bu konu hakkında o kadar az şey biliyordu ki, bildiklerini bir zarfa koyup Singapur’a gönderirsem sadece iki sent öderdim, ama tavırları içtiğimiz şarap kadar soğuktu. Anlatırken sadece küçümsemekle kalmadı, bana yüksek bir acıma duygusu ile baktı ve tavan arasındaki eski eşyaları kimin getirdiğini merak etti.

Birden tekrar küçük bir çocuk oldum ve Dedemin ahırına doğru zıplayarak ve yola dinazor izleri yaparak ilerliyordum. Maaş aldığım gün uçağa atlayıp bu konuyu onunla konuşmaya karar verdim.

Ahırın içine doğru yürüdüm ve yulaf kutusunun üzerine oturdum. Dedem yaşlı ve şişman Prens’e yem veriyordu. Beni gördü, ama hiçbir şey söylemedi. Sanki ben hiç evi terk etmemiştim. Sonunda etrafına bakındı.

“Puro dükkanının önünde oturan kızıl derililer gibi oturma öyle,” dedi, “beslenmesi gereken bir sürü at var.”

Avucumu arpayla doldurup, Beauty’nin bölmesine koydum. Beni tanıdı ve burnunu okşamama izin verdi. Atları besledikten, suladıktan ve uykuya bıraktıktan sonra

yulaf kutusunun üzerine oturduk. Bir süre hiç konuşmadan oturduk ve dedem Beauty'nin yularına bir delik açtı.

“Anlat bakalım” dedi.

Bütün hikayeyi anlattım. Kilisede çalışan arkadaşım ile ilgili bölümü anlatmayı bitirince dedem kıkırdamaya başladı.

“Asla Nemrud¹a İbrahim²den bahsetmemelisin, dedi, “Firavun’a³ Musa’dan,⁴ Ferisiler’e⁵ İsa⁶dan ve Cubs’lara White Sox³lardan söz etmemelisin.”

Hız.Bahauallah dedemin bayağı ilgisini çekmişti. O’nun hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Bildiğim pek az şeyi onunla da paylaştım: Bahai Dini 1844’te İran’da açıklanmıştı ve Hız.Bahauallah da büyük bir ihtimalle Doğuluydu.

Dedem gözlüklerini aşağı indirdi ve bana tuhaf tuhaf baktı.

“Sende batılı kendini beğenmişliğini seziyorum?” dedi. “İsa’yı nereli zannediyordun, Kızılderili mi?”

Dedem ve Margeurite’in ortak bir çok yönleri vardı.

“İran Müslüman bir ülkedir” dedim. “Sanırım bundan bahsettiğimde herkes bu yüzden çekingen davrandı. Bu dini İslam’ın bir mezhebi zannettiler.”

“Bütün vücudum korkuyla titriyor” dedi dedem, yulardaki delikle uğraşarak. Yuları Bauty’nin üzerine yerleştirirken bir yandan da benimle konuştu.

“Buda bir Hint Prensiydi. Ama Hindistan’da doğup büyüdüğü için yüzyıllarca herkes onun dininin Hinduizm’in bir mezhebi olduğunu zannetti. İsa bir Musevi’ydi ve insanlar hâlâ onun dininin Musevilik’in bir kolu olduğunu zannediyor.” Yulaf kutusuna geri döndü.

¹ Hz.İbrahime eziyet eden hükümdar

² Hz.İbrahim

³ Hz.Musa ile mücadele eden Mısır hükümdarı.

⁴ Hz.Musa

⁵ Hristiyanlığın başlangıcında türeyen bir yahudi tarikatı

⁶ Hz.İsa

“Hıristiyan Kilisesinin ilk on beş piskoposunun sünnetli birer Musevi olduğunu biliyor muydun?”

“Çok fazla okuyorsun,” dedim.

“Bu benim, çok yeni bir isim hakkında tuhaf düşüncelere kapılmamı engelliyor,” dedi.

Bazen insanı çileden çıkarırdı, ama bunun bana birçok yararları olurdu. Dedem “kibir balonları” dediği insanlara ara sıra iğne batırmaya bayılırdı.

“Tacitus adında bir adam varmış” dedi, “bana dediklerine göre iyi bir tarihçiymiş. Museviliğin Nazarene mezhebini işaret eden İmparator Nero’nun bu davranışını onaylamış. Romalılar Marcus, Lucius ya da Caius adında bir peygamberi hiç şüphesiz kabul ederlerdi, ama ya Nasıralı İsa’yı? Doğulu saçmalığı!”

“Hz. Bahauallah’ın doğru yol olduğunu mu kastediyorsun?”

“Nereden bilebilirim ki?” dedi dedem. “Hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Ama sana tek bir şey söyleyeyim, sadece arkadaşlarım öyle söyledi diye araştırmaktan vazgeçmezdim.” Tekrar kıkırdadı ve böyle olunca hep arkasından bir hikaye gelirdi. “Bir zamanlar bir arkadaşım vardı” diye başladı, “Iova’de yaşardı. Bir gazete çıkarmak istiyordu. Problem herkesin bir diğer gazete olan *Kürsü* gazetesini okuma alışkanlığını edinmiş olmasıydı. Bu yıllardır böyleydi. Yine de bu işe başladı. Gazetesine *Gerçek* adını verdi. Gazetenin ilk yayınlandığı gün gazeteci çocuklara çok sıkı talimatlar verdi. Birisi akşam gazetesini sorduğunda, şöyle diyeceklerdi: “Hangisi? *Gerçek* mi, *Kürsü* mü?” İnsanın gerçeğin ne olduğunu anlayabilmesinin tek yolu okumaktır. Sanırım sen de aynısını yapmalısın.”

“Popüler olmasa bile mi?”

“Hangisi *Gerçek* mi *Kürsü* mü?”

“Ben şov dünyasında iş yapan biriyim.”

Dedem homurdandı. “Bu gece şurada gördüğün çoban yıldızının ışığı aslında yirmi altı milyon ışık yılı önce yola çıkmıştı. Sen ne kadar zamandır şov dünyasındasın?”

“Tamam” dedim. “Beni rahat bırak.”

Gerçekten sinirlenmişti. “Dünyayı popüler olmayanlar kurmuştur. Schubert hayatı boyunca yaptığı bestelerden toplam altı yüz dolar aldı, çünkü herkes onun “çingirdayan küçük melodiler” bestelediğini söylüyordu. Harvey, insan vücudunda kanı içerideki borulara pompalayan bir pompa olduğunu söyleyince, insanlar ona karşı çıkıp, hekimliğini elinden almışlardı. Pasteur, mikroskobunun altında insanların ölümüne yol açan “hayvancıklar”ı gördüğünü söyleme cesaretini gösterdiğinde, neredeyse Fransa’dan kovuluyordu. Edison ışığı bir şişenin içine hapsedebildiğini söylediğinde herkes ona sersem kafalı demişti. Lincoln Ford Tiyatrosunda hiç bir ulusun yarı köle ya da yarı özgür olamayacağını söylediğinde vurulmuştu. Giordino Bruno ise.....”

“Tamam!” diye bağırdım. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Atlar huzursuzlandı. Beauty yeri eşleyip yüksek sesle kişnedi. Dedem kalktı ve eve doğru yürüdü.

“Bu konuyu bir de Beauty’yle konuşmanız için seni yalnız bırakıyorum” dedi. “Belki sana atlara özgü bir kaç at sezgisini öğretebilir.”

Dedem gittikten sonra, kalktım ve Beauty’nin kalçasına vurdum.

“Kendi kendini yetiştirmiş bir dede çok tehlikelidir, Beauty” dedim. Tekrar yeri eşeledi. “Gözleri gözlüklerinin arkasından yulaf kutusuna bakmıyorsa, mutlaka Plutarch’da yüzyıllar öncesine gömülmüşlerdir.”

Beauty bana katıldı. Ya da yulaf kutusundan bahsettiğim bölüme katıldı. Tekrar kişnedi, ben de kuralları çiğneyip ona bir avuç arpa daha verdim.

Yemekten sonra dedem oyun kartlarını çıkardı. Biz oynamaya başlamadan önce kafasını kurcalayan bir şey hakkında konuşmak istediği belliydi.

“Anlat bakalım,” dedim.

“Ahırda o kadar gururlu olmak istememiştim,” dedi. “Ama gerçek şu ki, evlat, senin gördüğün şu rüyaya gerçekten çok güveniyorum. Sanki o rüyayı ben de görmüşüm gibi. Sanırım yaşılanıyorum ve kendimi genç tutmak için bir şeyler arıyorum. Kan dolaşımım siyasi adaletten daha yavaş ilerliyor.” Sağ elini açıp kapadı. “Taft Yönetiminden beri bu kolda gerçek kan dolaşmıyor.”

Eğildi ve sakallarını yanağıma sürttü.

“Sorun senin dedende,” dedi, “bütün kuşların güneye uçtuğunu görüp o da uçmak istiyor, ama yapamıyor. Bunun için kanatları yok. Çitin üstünde oturup, diğerlerini uçarken seyreden bir horoz gibiyim. Onlara katılmaya çalışıyorum, ama kanatlarımı ne kadar hızlı sallarsam sallayayım, anında yere düşüyorum. Ben de kanatlarımın yokluğunu sesimle örtmeye çalışıyorum. Kartları kes.”

Üç saat sonra, “On beş iki, on beş dört, on beş altı, bir dizi sekizli on dört eder, onun ucu on beş oluyor ve bu beni sinir ediyor,” dedi.

İçimi çektim. “Senin gibi yüksek idealleri olan bir adam, böyle basit bir kart oyununda küçük hileler yapabilir.”

Güldü. “Taraf tutmaya hiç gerek yok,” dedi. “Hepimiz iyi ve kötünün tuhaf bir karışımıyız, evlat. Cömert dedikoducular, namuslu cimriler, cana yakın hırsızlarız.”

“Ve hilebaz filozoflarız,” diye ekledim.

Konuyu değiştirdi. “O fena halde tutulduğun, küçük tatlı kızı hatırlıyor musun? Margie Kelly.”

Başımı salladım.

“Geçen hafta seni sordu.”

“Şimdi neye benziyor?”

“Altın gibi bir kalbi var, ama o kalp koca bir et dağının altında saklı. Beauty’nin arka kısmından daha büyük ve yeni doğmuş bir buzağı kadar çirkin, ama anladığım kadarıyla çok iyi bir aşçı.”

“Şu anda başka şeylerle ilgileniyorum.”

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi ve topallayarak yatağa girdi. Kendi kendine: “*Margie! Hep seni düşünüyorum, Margie*” şarkısını söylüyordu.

Haberler çabuk yayılıyor.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 17**17. Bir Düzine Kırmızı Gül Goncasına karşı Bütün Çıkarlar**

Bir ay geçmiş ve Margeurite beni hala aramamıştı. Kalbim, onun benim ajanlarımdan bile önce döndüğünü söylüyordu. İkimizde birimizin diğerimizden telefon beklediğini biliyorduk. “Soğuk savaş” gibi romantizm devirlerinde bu işler böyle yürürdü. Bu bol miktarda ay ışığı ve müziğin israfı demektir, ama her şey kurallara uygun olmalı. İki kişi de telefonun başında oturup ilk teslimin işaretini bekler. İkisi de ahizeyi kaldırıp numarayı çevirmekle yetinip, bağlantı yapılmadan hemen önce telefonu kapatırlar. Akıllıca uygulanırsa çok etkili bir tekniktir, ama çok fazla abartılırsa, Pazar gazetesinde kız arkadaşımızın başka biriyle nişanlandığını okuyabilirsiniz

Gerçekten, Margeurite’i görmek istediğim kadar, Bahai Dini hakkında da o kadar çok şey öğrenmek istiyordum. Belki de onun benimle birlikte olmak istediğini, ama Bahai Dini konusunda beni çok zorlamak istemediğini hissediyordum. Bir gün öğle yemeğinde bunları düşünürken, oda arkadaşımın hayâl ettiği kadar uzun, esmer ve yakışıklı genç bir adamla Luigi’nin yerine girdi.

Onu böyle yabancılarla birlikte görmekten nefret ediyordum ve tam onlara katılmak için yerimden kalktığımda, Margeurite’in o elmas nişan yüzüğünü yine takmış olduğunu gördüm. İşte prens buydu. Bu mesafeden bile üstündeki gri takım elbisenin iki yüz elli dolarlık olduğu belli oluyordu ve elmas yüzük Santa Fé Chief’in farları gibi parlıyordu. Bunun kolay olmayacağını anlamıştım, ama diğer taraftan mücadelenin beni çağıran sesini de duyuyordum. İstilacıları geri püskürtmüş olan İrlandalı atalarım (yoksa onlara teslim mi olmuşlardı?) bana İrlanda’nın tundralıklarından sesleniyorlardı.

Margeurite etrafına baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. Sadece bir saniye bana baktılar ve sonra bakışlarımız ayrıldı. Sanki benim yüzüm bir mazgaldı ve

onun gözleri de o mazgalın arasından Biscayne Körfezine bakıyordu. Neredeyse Mulligan'ın "bire on iki karşı taraf için bahse girerim" dediğini duyuyordum.

Şimdi bu romantik savaşı parayla ya da hayâl gücüyle sürdürmenin tercihini yapmak zorundaydım. Aslında ikisine de sahip olmayı tercih ederim, ama o zamanlar yalnızca "bir demet nergis" olduğum için çok akıllı bir taktik kullanmalıydım. On bir gün boyunca her gün Margeurite'e bir tane kırmızı gül goncası gönderdim. Bir düzine gülden çok daha az tutuyordu, ama yaptığı etki bir orkide tarlasınıninkiyle aynıydı. On bir günün sonunda, mesaj anlam kazandı: "GELECEK--CUMA--ÖĞLEDEN SONRA--LUIGI'NIN--YERİNDE—BULUŞALIM."

Mulligan'ın pantolonunu, Bertram'ın spor ceketini, Len Lewis'in Carson-Pirie-Scott'tan aldığı ipek kravatını ödünç aldım, ama kendi ayakkabılarımı giydim ve masrafları da ben üstlendim.

Mulligan buluşma yerine yarım saat geç gidip karizmatik davranmamı önerdi, ama ben onun gelmemesinden korktuğum için, mutfakta bekledim. Luigi gözünü köşedeki iki kişilik masadan ayırmıyordu. Mutfağa geldi, bir karides kokteyli tepsisi aldı ve sanki birisi sallanan sandalyenin uzun ayağını yanlamasına onun ağzına koymuş gibi bir gülümsemeyle bana gülümsedi.

"O burada!" diye fısıldadı.

Margeurite'in karşısındaki sandalyeye oturdum ve kırmızı bir gül uzattım.

"Bununla beraber bir düzine oluyor" dedi.

Gülü tabağının yanına koydu. "Seni özlemiştin."

"İki hafta önce burada seni gördüm."

Noel ağacına benzeyen gülüşüyle güldü. "Ben de seni gördüm."

Elmas yüzüğü takmadığımı fark ettim.

"Yüzüğün, takıp çıkarmanın yarattığı sürtünmeden eskimiyor mu?"

“O gün öğlen yemeğinde onu geri verdim. Kasabaya bu yüzden gelmişti.”

Biz yerken, beni uzun süre aramadığını, çünkü tekrar buluşup kaldığımız yerden devam etmeden önce bütün yükümlülüklerinden sıyrılmak istediğini söyledi. Elini uzatıp benim elimi tuttu.

“O gün kasten seni görmemiş gibi davrandım, çünkü onun önünde seni sergilemenin adil olmayacağını düşündüm.”

Melekler kelimelere ne güzel anlamlar katıyorlardı. “Sergi” kelimesi bana hep sıradan bir kelime gibi gelmiştir. Artık bu kelime Çaykovski’nin beşinci korno konçertosunun hassaslığıyla bir güzellik kazanmıştı. Sigarayı iki kez yere düşürdükten sonra yakabildim ve Luigi’ye kayıtsızca, “Bana dana etini getir” dedim.

“Şimdi yediğin o idi.” dedi.

O gün Batı Birliği’nden bir kurye kiraladım ve kişisel bir mesaj göndermesi için ona bir dolar fazla verdim. *Margie! Hep seni düşünüyorum, Margie.* Şarkısını söyleyecek ve arkasından ‘imza: Bill’ diyecekti.

İşten eve geldiğimde posta kutumda bir paket vardı. Bu bir kitaptı: *Bahaullah ve Yeni Devir*. Yemekten sonra okumaya başladım ve sütçü kahve kremamı getirene kadar da bitiremedim.

Tam işe gitmek için evden çıkarken, Margeurite’e gönderdiğim Batı Birliği kuryesi kapıya geldi. Benim önümde durdu.

“Sears?”

“Evet.”

Tarihin gelmiş geçmiş “dördüncü tenoru” olarak adlandırmak zorunda kalacağım, çok tiz ve berbat bir şekilde şu şarkıyı söylemeye başladı.

“Oh, Johnnie! Oh Johnnie!

Nasıl sevebilirsin.

Oh Johnnie! Oh Johnnie!

Gökteki Cenneti...”

Ve sonuna kadar okudu. Ev sahibim camını hızla açıp, dışarı baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama sanki kuryeye şöyle bir soru soracak gibi bakıyordu, “Bu adam sana bir kötülük mü yaptı?”

“Bunun anlamı ne?” dedim.

“İmza: Margeurite” dedi. “Şurayı imzalayın lütfen.”

İşe gidince onu aradım. “Telgrafları şarkıyla söylemenin anlamı ne?” dedim.

“Sadece senin yönteminle cevap vermek istedim.”

Telefonu yüzüme kapattı.

Sonradan öğrendim ki kurye *Margie* şarkısının ne tonunu ne kelimelerini biliyormuş, bu yüzden de: *Her Küçük Meltem Louise Diyor Sanki* şarkısını söylemiş. Spor bölümüne geri dönerken içimden mırıldandım, “Altyazılarımızda değil, ama kendi içimizde hepimiz birer yıldızız.”

Cuma günü izinliydim, Margeurite’i aradım. Oda arkadaşı cevap verdi.

“Margeurite’le görüşebilir miyim?”

“Tabii” dedi, “ama bu sana beş dolara patlar.”

“Neden?”

“Şu anda Maine’deki yaz okulunda ders veriyor.”

“Bu bana sadece iki dolara patlar,” dedim.

“Eğer ikinizi de iyi tanıyorsam, bu mümkün değil.”

“Ne zaman geri döner?”

“Bir ay sonra.”

“Dün sabah konuştuğumuzda bana gideceğini söylememişti.”

“Eve dönüp o müzikli serenadı dinledikten sonra toplanmaya başladı. Telgraf yolladığın insanları karıştırmamalıyım, yeteri kadar uzun, esmer ve yakışıklı olmayan adam.”

“Bir yanlışlık olmuş.”

“Bunu söylemen gereken kişi ben olduğumu sanmıyorum. Güle güle Louise!”

Gerçek aşk her zaman pürüzsüz değildi. Bir ay bekledim ve Margeurite'in kasabaya döndüğü ilk gece onu Luigi'nin yerinde yemeğe davet ettim. Mavimsi yeşil ve sarı bir elbise ve üstüne ona uyan bir palto giymişti. Paha Biçilmez Mink hanedanından bir parça gibi görünüyordu. Masamızda oturan çilli çocuğu ona tanıttım.

"Bu Red Phillips," dedim.

Red ayağa kalktı ve: *Margie* diye söylemeye başladı.

"Hiç müzik kulağı yoktur," dedim, "ve bu şarkıyı ona öğretmem üç günümü aldı."

Red özür diledi. "Özür dilerim bayan, ama *Margie* şarkısını bilmiyordum, bu yüzden *Louise* şarkısını söyledim. Eğer şarkıyı bilseydim..."

"Önemli değil," dedi.

"Defol!" dedim Red'e. "İliğimi kurutmuş olmasaydın, şimdi sana bir dolar verirdim."

Margeurite ona üç dolar verdi. İkimiz adına birer dolar ve bir dolar da şarkıcılık kariyerini bırakmaya söz verdiği için.

Margeurite'in göğsüne bir çiçek taktım. Bu bana yemekten daha pahalıya patladı. Yemekten sonra Gözlem Tepesi'ne gittik. Orada bütün gölü gören tek bir nokta var, bu noktaya genç aşıklar "Dönüşü Olmayan Nokta" derler. Eğer kız arkadaşınızı bu noktaya kadar getirirseniz, artık sonuna kadar gitmeliydiniz. İkimiz de bunu biliyorduk.

Göğe, yıldızlara ve aya bakıp, "Bu bir yalan!" dediğiniz gecelerden biriydi. Ay, çok yakın, yuvarlak, portakal rengi, şişman ve mutluydu. Yine de, konuya girmem iki saatimi aldı. Genelde konuşma tonumuz sessiz iç çekmeler şeklindeydi. Ben aya benziyordum. Ne kadar çok beklersem o kadar arkadaş canlısı oluyordum. Bunun arkasından ne geleceğini kesinlikle anlamıştı. Her kadının bünyesinde bir radar vardır ve bu radar en ufak bir ilgiyi sezer ve sakıncalı olanları eler. Ümit veren bir güzelliği vardı, ama kırmızı yüzü ön camdan parlayan Mars kadar da

uzaktı. Her seferinde gemiyi suya indirmek üzereyken, birden ayakkabılardan, eteklerden, kazaklardan, eldivenlerden, geceliklerden, şapkalardan ve çantalardan bahsetmeye başlıyordu. Birden hazırladığım konuşmayı boş verip, radyoyu kapattım.

“Seni şok edebilecek bir şey söyleyeceğim,” dedim.

Margeurite yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. “Evet, tatlım,” dedi. Yıllar bana bu gülümsemenin: “Seni zavallı şey, konuyu hiç açmayacağını zannediyordum,” demek olduğunu öğretmişti.

“Salt Lake City’de bir iş teklif ettiler. Ben oraya gidip seni burada vahşi kurtların arasında bırakmak istemiyorum, bu yüzden nikah yüzüğü için yeteri kadar para biriktirince senden benimle evlenmeni isteyeceğim. Tabi ki sonradan bir nişan yüzüğü de alacağım. Belki uzun, esmer, yakışıklının aldığı fener kulesi gibi olmaz, ama güzel bir şey, ona benzeyen bir şey.” Oturdum, pipomu doldurdum ve yaktım. “Bu arada,” diye ekledim, evlenme konusuna girmişken, “Sanırım seni çok seviyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Çok mütevaziydi. Daha sonrası ise daha da berbattı. Margeurite cüzdanından bir şey çıkardı ve parmağına taktı. Bu basit ama çok güzel bir yüzüktü.

“Ben kendime bir tane aldım,” dedi, “geçen hafta Boston’dan.”

Bir sigara yaktı, sonra da ekledi, “Bu arada, sanırım ben de seni çok seviyorum.”

Bu daha sonraki hayatımızın da şeklini oluşturdu. Bu insanı sarhoş eden bir karışımdı. Biz hep aynı anda gülüp aynı anda seviyorduk.

* * * * *

Daha balayından döndüğümüz gece, parlak bir rüya gördüm. İrkilerek uyandım ve Margeurite’in başucumda durduğunu gördüm.

“Neyin var?” dedi.

“Hiç.”

“Rüyada konuştuğun kimdi?”

Ona anlattım. “Minnesota’da küçük bir çocukken rüyama gelen harika insan tekrar geldi. Onu hiçbir zaman unutamam.”

Margeurite yatağın kenarına oturdu.

“Bir kayanın üzerinde otuyordum,” dedim.

“Bütün kırlar sanki aniden kış mevsimine girdi. Solumdaki dağın tepesine baktım ve o güzel parlak insan dağın tepesinden aşağı bana doğru koşuyordu. Ayağında kayaklar vardı. Beyaz bıyığı rüzgardan sallanıyordu. Bana doğru uzandı, bir kar bulutuyla beni serinletti. Sonra parmağıyla beni çağırdı.

“Benimle gel”, dedi.

“Birden ben de kayağa bindim ve ikimiz dağın tepesinden aşağı doğru beraber kaymaya başladık. Bir dereyi, geniş bir platoyu geçtik ve durup aşağıdaki vadiyi seyrettik. Bir anda kış gitmiş, hava ısınmış ve ortalık güllerin kokusuyla dolmuştu. Aşağıdaki vadide ışıklı bir şehir vardı. Bu şehir titreşimli ve sihirli ışıkların şehriydi. Sağda, büyük ve gümüş renkli bir göle ay ışığının yansıdığını görebiliyordum.

“Muhteşem refakatçim şehri gösterdi. Gülümsedi ve, ‘İşte bu şehir’ dedi. Sonra birden yok oldu ve uyandım ve başucumda seni gördüm.”

“Şehir neredeydi?” diye sordu Margeurite.

“Tanıyabildin mi?”

“Hayır. Daha önce hiç görmemiştim. Ama bir daha görürsem mutlaka tanırım.”

Bildiğim tek şey vardı: şehir nerede olursa olsun, onu bulana kadar arayacaktım. Rüyamın anlamını o şehirde bulacağımdan ve başıma çok güzel şeyler geleceğinden emindim. İçimde bir sıcaklık hissettim.

“Yüzün iki yüz vatlık bir ampul gibi parlıyor,” dedi Margeurite.

“Paralel akım mı, doğru akım mı?” dedim.
“Dokunmadan bunu söyleyemem,” Dedi.
Ve bu çok mutlu adamı öptü.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 18**18. “Oooff! Oooff! Usulü Alışveriş”, ya da Nasıl Milyoner Olunur?**

Bir sabah Margeurite “Seninle evlendiğimden beri en çok özlediğim şey,” “alışveriş.” Dedi.

“Yemek diyeceğini zannediyordum,” dedim tarçın çöreklerinin sonuncusunu yerken.

Evlendiğimizde Margeurite benim karısının parasını harcamak istemeyen eski moda erkeklerden olduğumu ama yine de benim bu konuda çok geleneksel olmayacağımı umduğunu söylemişti. Ben de ona dediği gibi olmamaya çalışacağımı söylemişim.

“Çok param yok” dedi, “ama icra memurlarının haczinden kurtulmaya yetecek kadar var.”

Ona kibarca benim maaşımın mutlu olmaya çalıştığı için teşekkür ettim.

“Mutlu olmaya çalışmıyorum,” dedi. “Üzgün olmamaya çalışıyorum.”

Güldüm. İşte o zaman beni “Oooff! Oooff! usulü alışveriş”le tanıştırmıştı. İyi bir “Oooff! Oooff!” müşterisi, alışverişe kasabadaki bütün mağazalar kapandıktan sonra çıkar. Bütün vitrinlerin ışıkları yanar ve vitrinlerdeki güzel şeylere bakar ve iç çekersin, “Oooff! Oooff!”, ama çok şükür ki içeri girip onları satın alamazsın. Margeurite “çok hoş” bir bluz görür ve iç çekerdi, “Oooff! Oooff!”, ama bunun maliyeti sıfırdı. Düzenli olarak “Oooff! Oooff” usulü Alışveriş’e gittiğimiz sürece Margeurite asla şikayet etmezdi.

Hafta içi günlerden birinde alışverişe çıktık. “Çocuklara bir kaç hediye almak istiyorum,” dedim. Onlardan ayrılıp batıya gitmeden önce, onlara bir kaç hediye vermek istiyorum.”

“Ayrılmak mı?”

“Evet, Michael’i hastanede ziyaret etmek istiyorum ve Billy’nin de iyi olup olmadığına bakacağım.”

“Onlar bizimle gelecekler,” dedi Margeurite.

“Kesin mi?”

Başını salladı.

“Bak” dedim, “doktorlar Michael’in hastaneden çıkmasına izin vermeyeceklerdir ve Billy çok yaramaz bir çocuktur.”

Margeurite kararlıydı. “Bir aile olarak gideceğiz. Çok kısa süre önce iki çocuğun annesi oldum ve hiç kimse onları benden kolay kolay uzaklaştıramaz. Oğullarımdan yeteri kadar uzak kaldın zaten.”

Onu kucakladım. “Çok iyisin” dedim.

Bana tuhaf tuhaf baktı. “Ne bekliyordun? Kötü bir üvey anne mi?”

“Hayır” dedim dürüstçe, “ama bir Sindrella da beklemiyordum. Her şey bir yana bu romantik bir yolculuk.”

“Onlar çok küçük,” dedi. “Lütfen. Fazla yer kaplamayacaklarına eminim.”

Milwaukee’ye vardığımızda Margeurite gerçekten çok huzursuzdu. Çocukların onu sevmeyeceklerinden korkuyordu. Billy beş buçuk yaşındaydı, olgun zeytin yeşili gözleri ve halı tüyleri kadar kısa koyu kahverengi saçları vardı.

Küçüklüğünden onu çok fazla ziyaret edememiştim. Annesi öldüğünde benim anne ve babamla kalmaya başlamıştı. Benim annem öldüğü zaman da dedesiyle beraber kız kardeşim Ella’nın evine yerleşmişlerdi. Babam ve Billy çok iyi dostlardı. Ben onun için bir yabancı gibiydim. Bir yıllık bir aradan sonra ilk defa onu görmeye gittiğimde, esaslı bir şekilde benimle el sıkışmıştı.

Ona “İşte bu senin baban,” denilmişti.

“Nasılsınız efendim?” dedi.

O gece ağladım. Kendime bundan sonra bunun için borç almam gerekse bile eve daha sık geleceğime söz verdim. Ama artık onunla çok daha iyi anlaşıyoruz. Apartmanın merdivenlerini çıkarken, Margeurite elimi sıktı.

“Benim içi dua et,” dedi.

Billy beni neşeyle kucakladı, getirdiğimiz bütün hediyelere baktı ve bana fısıldadı.

“Bu hoş bayan kim?”

“O senin yeni annen,” dedim.

Margeurite’e çok dikkatlice ve alıcı bir gözle bir daha baktı. Sonra gülümsedi ve, “Peki,” dedi.

Üçümüz beraber Michael’i ziyaret etmek için Wauwatosa’daki hastaneye gittik. Neredeyse dört yaşına gelmişti. Uzun, dalgalı sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Birçok muayeneden sonra doktorlar yine de onun hastaneden ayrılmasına izin vermiyorlardı.

“Gerekli bakımı evde sağlayamazsınız,” diyorlardı.

Margeurite de onun kalmaması konusunda bir o kadar kararlıydı. “Onun sevgiye de ihtiyacı var fakat onu bu hastanede bulamaz,” diye ısrar etti. Küçük bir kavgaya yaşandı. Onun cesaretini kırmaya çalıştım, ama o son derece kararlıydı. En sonunda cüzdanını aldı, kalktı ve yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” dedim.

“Bir ev kiralamaya,” dedi. “Billy ve ben burada Michael’le beraber kalacağız ve sen Tuz Gölü Şehri’ne yalnız gidiyorsun.”

“Saçmalama.”

“Anne ve babası iki bin mil uzaktayken onu burada yalnız bırakmayacağım. Bir eve ve güven duygusuna ilaçlardan çok daha fazla ihtiyacı var.” Kapıya gelince durakladı. “Onlar sadece doktor,” dedi. “Sen babasısın. Eğer sen hastaneden çıkacak dersin, onlar seni durduramaz.”

Doktorlara baktım, sonra Margeurite’e, sonra sıkı sıkı onun elini tutan Billy’ye baktım. İçimi çektim.

“Gidiyor,” dedim.

Sorumluluğu doktorların üzerinden kaldıran yasal kağıtları imzaladım. Bu arada baş hekim bu kararı hiç

onaylamayan bir tavırla dişlerini gıcırdatıyor ve beni oğlumu ölüme mahkum ettiğime ikna etmeye çalışıyordu.

Michael Margeurite'le arabada tanıştı. Onun kim olduğunu söyledim.

“Hiç annem olmamıştı,” dedi araba kornasını çalıp gülerek. Kornayı bir kez daha çalmadan Margeurite'e daha dikkatlice baktı.

Margeurite ona sıkı sıkı sarıldı. “Evet olmuştu,” dedi. “Harika bir annen vardı. Sadece hatırlayamayacak kadar küçüktün. Ben de, en azından onun yarısı kadar iyi olmaya çalışacağım.”

Michael tatmin olmuş gibi görünüyordu. “Hastanedeki bazı çocukların şişman anneleri var,” dedi.

Margeurite güldü. “Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Hayır,” dedi. İşaret etti. “Saçın aynı benimki gibi.” Margeurite başını salladı. “Senin gözlerin de mavi. Tıpkı benimkiler gibi.” Michael memnun görünüyordu. Birden ona dilini çıkardı. Margeurite de ona dil çıkardı. Michael bana döndü ve gizlice fısıldadı, “Sanırım çok iyi biri.”

Sonra çok daha önemli bir konunun farkına vardı. Heyecanla bağırdı, “Bakın! Bir inek! Kitapların dışındaki bir inek! Gerçek bir inek!”

Hayatımda hiç bir ineği Wauwatos'a'daki şehirler arası yolun kenarında tembel tembel otlayan bu inek kadar takdir ettiğimi hatırlamıyorum.

Dördümüz Margeurite'in V-8 Ford'unda Minnesota'ya doğru yola çıktık. Margeurite Salt Lake City'e giderken yolda dedemi de ziyaret etmemiz gerektiğine karar verdi.

“Minnesota'dan, Güney Dakota'dan, Montana'dan ve Wyoming'den geçeceğiz,” dedi çocuklara. “Ayrıca Yellowstone Park'ındaki yaşlı ve sadık gayzeri de görebilirsiniz.”

“Onun yerine dedemi görmeyi tercih ederim,” dedi Billy.

Michael itiraz etti. “Ben gayzeri görmeyi tercih ederim.”

Onların arasına girerek ayırmak zorunda kaldık.

Billy ve Michael Minnesota’da iyice kudurdular. Dedeleri onları her yere götürdü. Margeurite ve dedem iki dost gibi çok iyi anlaştılar.

Dedem beni görmezlikten gelerek “Şu benim torunumda ne buluyorsun?” dedi Margeurite’e.

O da “Senin pek çok özelliğini” diye cevapladı.

Faytonla her yeri gezdiler. Onun yularları tutmasına izin verdi ve hatta onu Beauty’ye bindireceğine söz verdi.

Minnesota’dan ayrılmadan önce dedemle uzun uzun konuştuk. Aynı yulaf kutusunun üzerinde oturduk. Tekrar sakallarını yüzüme sürdü ama bu sefer onun değil benim eğilmem gerekti.

“Mektuplarının arası açıldı ve kırsaldılar,” dedi.

Özür diledim.

“Şikayet etmiyorum,” dedi. “Sadece sayfayı doldurabilmek için büyük harflerle yazmaya başladığımı fark ettim. Söyleyecek bir şeyin olmadığı sürece yazma, evlat. Bu aramızda bir görev değil, sadece sevginin bir ürünü. Bunu yapay olarak elde edemezsin.”

“Nasıl olduğunu bilirsin,” dedim. “kendimi işlerime çok kaptırdım.”

“Doğru olabilir,” dedi. “Son mektuplarında Tanrı’dan fazla bahsetmemişsin. O ve sen bir aralar iyi dostunuz.”

“Radyoda O’ndan çok fazla bahsedilmiyor,” dedim.

“Eminim.”

“Ama hâlâ rüyama bir cevap arıyorum.”

“Bizim rüyamız,” diye hatırlattı. “Buna hakkım var, sana Tanrı’dan ilk bahseden ve bu ilgiyi sana aşıl原因 bendim.” Öyleydi. Kaburgalarımaya yavaşça vurdu. “Vazgeçme.”

“Bazen her şey imkansız gözükmeye başlıyor, o zamanlar tam vazgeçmek üzereyken birden bir şey oluyor ve rüyama bir adım daha yaklaşıyorum.”

Dedem biraz üzüldü. “İmkansız mı?” dedi.

Dedemin saçları geçen defa gördüğümde daha beyaz görünüyordu. Bazen çok uzaklarda bir yerde imiş gibi görünüyordu, sanki bu evin içinde yaşamıyormuş gibi. Düşüncelerimi okudu.

“Evet” dedi, etrafına bakarak, “eski ahır bayağı kötü görünüyor. Çatı sızdırıyor ve pencerelerden kar ve yağmur giriyor. Her an buradan ayrılmak zorunda kalabilirim. Sanırım her şeyin sonsuza dek sürmesini bekleyemeyiz.”

“Sen sonsuza dek süreceksin,” dedim.

“Olmamasını ümit ederim,” dedi. “uzun süredir gelip beni almalarını bekliyorum. Yukarıdaki kayıtlarda akli karışmış olanlar için ayrı bir cehennem olmalı. Tanıdığım herkes uzun zaman önce oraya gitti, hatta bazılarının çocukları bile. Belediye Binası’ndan daha yaşlı olduğum halde neden ben gitmeyeyim.?”

“Sen benim kendimi genç hissetmemi sağlıyorsun, dede,” dedim.

“Tabii ki, ama sen her zaman endişelisin. Senin yanında kendimi çocuk bakıcısı gibi hissediyorum.” Elini uzatıp benim elimi tuttu. Elleri çok küçük ve kırışıklarla doluydu. “Bunun hakkında çok konuşmadık, ama evlat, sen de ben de biliyoruz ki, bu yulaf kutusunun üzerinde son defa birlikte oturuyoruz.”

Elimi çok sıkı tutuyordu. Margeurite kırbacını botlarına vurarak içeri girdi. İkimize gülümsedi.

“Bu yulaf kutusu hakkında çok fazla şey duydum,” dedi.

Dedem koşum takımını Beauty’nin üzerine koymasına yardım etti. Bu zarif kısağı ahırdan dışarı çıkarırken, dedem, “Beauty’nin üzerindeyken o kamçıya ihtiyacın olmayacak,” dedi.

Kamçıyı dedeme attı. “Senin ona ihtiyacın olabilir, Bill için.”

Yavaşça koşum takımının üzerine atladı. Çocuklar da kocaman gözlerle onu izliyorlardı. Onların gözünde anneleri artık Vahşi Batı’nın kadın şerifi olmuştu. Onlara geri dönüp her biriyle birer tur atacağına söz verdi. Bize el salladı ve uzaklaştı.

Dedem onu gülen gözlerle izledi. Bana tekrar baktığı zaman, şöyle dedi, “Aslında senin için çok telaşlanıyordum, ama artık telaşlandığımı zannetmiyorum. Sanırım kendimize yeni bir ortak bulduk.”

“Bir şey görmek ister misin?” dedim.

Başını salladı. Cüzdanımı açtım ve panayırda Dakar’ı sürerek kazandığı at yarışlarında verilen birincilik madalyasını çıkardım. Onu parlayana kadar cilalamıştım. Çok sevindi. Ona bakarken bir hatıralar seli etrafımızı kuşattı. Sonra onu bana geri verdi.

“Hep dik dur, evlat,” dedi. “Dünyanın seni köşeye sıkıştırmasına izin verme.”

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 19**19. Vahşi Kadın Yeniden Sahnede!**

Bir bahar Göçmen Gediği'nden geçip Büyük Tuz Vadi'sine geldik. Depomuzun yarısı ucuz benzin doluydu, iki kirlenmiş oğlumuz, iki alman köpeğimiz, bir spanyel köpeği, üç dolar yetmiş sent paramız vardı, ama bir yedek lastiğimiz yoktu.

Her taraf güllerle kaplıydı: *Paul Kırmızısı, Hollanda Yıldızı, Bayan Baltimore, Sutter Altını* ve bol miktarda diğer yabancı çeşitlerden. Wasatch Dağlarının sivri uçlu dişlere benzeyen dorukları hâlâ karlarla kaplıydı ve öğlen saatlerinin puslu mavisinde, sanki tutup yukarı çekmek isteyen beyaz bir el gibi, dağın doruklarını avcuna almış gibi gözüküyordu.

Margeurite bana dönüp gülümsedi.

“İşte bu muhteşem dağların eteklerinde küçücük harika bir ev bizi bekliyor,” dedi.

Tam ona cevap vereceksen Michael bir manzarayı bana göstermek için heyecanla elindeki sandviçi kullanınca gözümü kollamak zorunda kaldım.

Üç gün sonra Margeurite ev aramaya başladı. Dediğine göre üç adam, üç köpek ve kendisi için küçük, mütevazı, rahat ve sıcak bir ev arıyordu. Bir saat içinde geri döndü.

“Nasıl gitti?”

Kafasını salladı. “Sadece bir yere baktım. Yanından geçerken içim gitti.”

“O kadar kötü müydü?”

“Harika bir evdi,” diye içini çekti. “Ama kiralık değil satılıktı.”

“Eee?”

“Ee'si bakmaktan vazgeçtim. O küçük evi gördükten sonra, hayallerimizdeki evin bu olduğunu anladım.”

“İyi” dedim. Şimdi yapmamız gereken tek şey Sihirbaz Merlin’i bulup, kaparoyu onun uzun siyah cübbesinin cebinden almak.”

Margeurite emlakçıyı aradı ve ona evi ayırmasını söyledi ve beş gün içinde oraya geleceğimizi söyledi. Sanki bir şapka ismarlıyormuş gibi. O andan itibaren ev ona aitti. Aklından başka hiç bir olasılık geçmiyordu. Yeni eşyaları nereye koyacağımızı gösteren krokiler bile çizmeye başladı. En sonunda son teslim tarihine on iki saat ve bizim de eve yatırım yapmak için tam doksan sentimiz kalmıştı.

“Telaşlanma,” dedi Margeurite. “İçimde o tuhaf duygulardan biri var. Kesin bir şeyler olacak.”

Gerçekten oldu. Ertesi sabah on birde yani “iş işten geçmeye” bir saat kala, Margeurite annesinden sigorta poliçesinin hazır olduğunu, isterse parayı alabileceğini söyleyen bir mektup aldı. Margeurite mektubun geleceğinden haberi olmadığı halde, olması gereken her ne ise olacağı beklentisi ile hazırlanmış ve çoktan giyinmişti.

Hâlâ zaman zaman bu tür önsezileri vardır. Ben ve çocuklar da önsezisi ya da tahmini doğru çıktığında, telefona ve kapıya cevap vermemek için tavan arasına saklanırsınız.

“Bu tam olarak bir önsezi değil,” dedi, “bu doğal bir olay, ama henüz açıklanamıyor.”

İnancı ve güveni o kadar güçlüydü ki, onun yanındayken kendinizi yakındaki bir elektrik santralinden aydınlatılan iki yüz wattlık bir ampulün yanında duruyormuşsunuz gibi hissedersiniz. Para gelmeden önce, bana eşyaları nereye koyacağını gösteren planlarını gösterdi.

“Hayalimde dört ranza, bir kamp ocağı ve elli kutu kuru fasulye konservesi canlandırdım,” dedim ona.

“Bu çok aptalca. Eğer evin kaparosu için bir para bulabiliyorsak, eşya için gereken parayı da onunla birlikte bulmuş oluruz.”

Böyle bir mantığa nasıl karşı çıkılabilirdi ki.?

“Sence bir pikap, şu kanepenin yanında iyi durmaz mıydı?” dedi.

Sadece bir Bing Crosby plağı alacak kadar param vardı, ama bu fikir benim de hoşuma gitmeye başlıyordu. Çizdiklerine dikkatlice baktım. “Otomatik bir pikap mı?” Doğal olarak, otomatik olmayan bir alet ile uğraşmak istemiyordum.

Bir hafta sonra para geldi. Nereden geldiğini hatırlamıyorum, hâlâ evin sersemliğini üzerimden atamamıştım, ama hem kaparoya, hem eşyalara, hem de çocuklara birer takım elbise almaya yetti. Çocukların sigorta poliçelerinin primleri de cabası.

“Nelerinin?” dedim.

Margeurite bunu şöyle açıkladı: “Ben küçüktüm ve annem beni sigortalamıştı, şimdi ben büyüdüm ve bu para benim evi almama yaradı. Şimdi ben de çocukları sigortalıyorum, böylece onların ihtiyacı olduğu zaman ben de onlara bu parayı verebileceğim.”

“Son on saniyede söylediklerini tekrarlar mısınız?” dedim.

“Boş ver,” dedi. “Ben bununla ilgilenirim.”

Bir yıl sonra Michael tamamen iyileşti. Biz dahice hazırlanmasından dolayı yedi ayrı çeşit gibi olan haşlanmış fasulye yemeği yemek zorunda kalsak bile, Margeurite her zaman Michael için yeterli süt ve meyve temin ederdi.

Bir gün eve geldiğimde Michael üstüme atladı. “Karın beni ısırды,” dedi. Bizi sevdiği zaman onun için anne ve babaydık, ama bize kızdığı zaman “karın” ve “kocan” dık.

“Seni neden ısırды?” diye sordum.

“Çünkü önce ben onu ısırдыm.”

“Bu adil bir ısırmaca gibi görünüyor.”

Michael durakladı. “Sanırım evet,” diye katıldı.

Bir daha hiç kimseyi ısırmadı. Bir köpeği bir kere kuyruğundan ısırmasının dışında. Köpek de onu ısırınca, bunu doğanın bir kanunu olarak kabul edip pes etti.

O yıl hayatımızın en güzel Noel'ini yaşadık. Margeurite'e "Bir Bahai olduğun için Noel'den pek zevk almayacağını düşünmüştüm." dedim.

Kibarca itiraz etti. Çalışma masasından bir kitap aldı, açtı ve okumaya başladı. Çocuklar, köpekler, kediler ve ben etrafına toplandık.

"O (İsa) dünyaya geldiğinde," diyerek başladı, "her şeyin üzerine ihtişamını saçtı. Dünyayı temizleyen kişi O (İsa)'dur. Ne mutlu parlak bir yüzle O'na dönene."

Kitabı yere koydu. "Bunlar Hz.Bahauallah'ın Hz.İsa'yla ilgili sözleri. Ben de senin çocuklarına bu sevgiyi öğretmeyi ümit ediyorum."

Ona sıkı sıkı sarıldım. "Onlar artık senin de oğulların," dedim, "hatta bazı yönlerden benden daha çok seninler."

Dedem o yılbaşında bizi hatırladı. Büyük bir paket ve kalın bir mektup yolladı ve mektupta bir çok haberler verdi.

"Yaşlı Prens nihayet bir akşam uykuya daldı ve bir daha uyanmadı," diye yazmıştı. "Bayan Casey de biraz hasta. Onun için her an bir mum yakabilirim."

Bana Prens'in ekose battaniyesini ve Margeurite'e de kendi yaptığı üzengileri yollamıştı.

"Bir üzenginin olup, atının olmaması, üzenginin olmayıp atının olmasından daha iyidir," diye yazmıştı. "Bunu eğer sorun çıkarırsa torunumun üzerinde kullanmak isteyebilirsiniz."

Çocuklara beşer dolar yollamıştı.

Bu çok mutlu bir Noel'di. Margeurite bana şişman küçük bir kırmızı bir dachshund köpek almıştı.

"Bunu yapmamalıydım," dedim.

Ciddiydim, ama diğer iki dachshund köpeği, cocker (horoz) ve üç kediyi yalnızlıktan kurtarmak istediğini söyledi. Hayvanat bahçemizdeki hayvanların yaş sırasına göre adları: Spook, Lady Windlemere, Someone, Cuckoo Berry, Nocturne and Hey Sen. Yeni yavru köpeğin adını da

Chloe koymuştuk. Çünkü her gece karanlıkta onu dışarıda aramak zorunda kalıyorduk. Bense küçük burnuyla bütün kapıları açabildiği için onun adını Tornavida olarak değiştirmiştım.

Margeurite'e "Vahşi Kadın" adını koyduk. Ne zaman avluda bir yürüyüşe çıksa bütün hayvanlar arkasına yük vagonu gibi dizilirlerdi. Her yerde onu izlerlerdi.

Noel'den bir önceki Cumartesi günü, Anakent Operası'nın *Faust* adlı yayını dinlerken, açık kalan arka kapıdan yolunu şaşırılmış siyah bir kedi girdi. Sıska, kirli ve arsız görünüyordu. Margeurite kediyi sanki aylardır hiç misafiri olmamış bir han sahibi gibi karşıladı. Eline aldı, okşadı, yemek verdi ve, "Onun adını Mephistopheles koyalım, çünkü *Faust*'un tam ortasına dramatik bir giriş yaptı!" dedi.

Ben daha tecrübeli konuştum. "Bence onun geçen haftanın operasında geldiğini farz edip, adını *Lucia di Lammermoor* koyalım. Böylesi ona daha uygun olurdu."

Üç bir yenilgiye uğradım ve adı Mephistopheles kondu. Ancak benim fikrim bir kehanete dönüştü ve iki ay içinde Mephistopheles doğum yaptı, ben de "Bu bebeklerin Lucia'dan olmadığını söyleme," dedim.

Üç yavruyu başkasına verdik. Diğerlerinin adını Hart, Schaeffner ve Marx koyduk, çünkü benim gri paltomun üzerinde doğdular. Bu palto için Margeurite her zaman, "Bir gün bu paltoyu bir yerde unutacaksın ve ben arkandan toplamayacağım," derdi.

Noel gecesi dağlardaki muazzam vadilerin arasında arabayla bir tur yaptık. Salt Lake City Amerika'nın en şirin şehirlerinden biriydi. Wasatch ve Okirrih dağlarının arasındaki Ürdün Nehri'nin kıyısına kurulmuştu. Wasatch dağları yüksek, sivri uçlu, çamlarla kaplı ve doruğu karlı dağlardı. Okirrih dağları ise şişman, yuvarlak ve kibarlardı. Büyük Tuz Gölü Şehri adeta kuzey-batının dev bir aynası gibiydi.

Şehrin içinden yedi tane dağ nehri geçiyordu. Yaz boyunca, şehir ve ana caddelerin kenar oluklarından berrak vadi suyu akardı.

Noel haftası boyunca Tuz Gölü Şehri her zamankinden daha güzel olurdu; bazıları ona "Noel Şehri" derdi. Neredeyse bütün mağazalar, apartmanlar ve müstakil evlerin avlularında ya da tepesinde bir Noel hikayesi, efsanesi veya bir peri masalı anlatan ışıklı panelleri vardı.

Geçerken hepsine baktık ve son turumuzu atarken, Şehir Deresi Vadisine çıktık. Geri dönüş yolunda koyu yeşil ağaçların arasından geniş bir dönüş yapıp kendimizi Gözlem Tepesinde bulduk. Arabayı durdurduk ve şehrin manzarasını görmek için hepimiz dışarı çıktık.

Bir şey beni harekete geçirdi. Sanki bir el omzumdan beni itiyordu. Göreceklerim hakkında içimde tuhaf bir his doğmuştu. Düzlüğe çıktım ve altımda rüyamda çok net bir şekilde gördüğüm o şehrin bulunduğunu gördüm. Bu benim rüyamda esrarengiz ve kutsal kişiyle beraber üzerinde durduğum düzlüktü. Altımda şehrin ışıkları neşeyle parlıyordu ve sağda göle akseden rüyamdakiyle aynı ayı görüyordum. O güzel rüyanın muhteşemliği içinde kaybolmuşum.

"Babam çok komik görünüyor," dediğini duydum Michael'in.

Margeurite'e döndüm. Önemli bir şey olduğunu fark etmişti. Gülümsedim. Aşağıdaki şehri gösterip rüyamdaki kişinin sözlerini tekrarladım.

"İşte bu şehir."

O gece Margeurite rüyam hakkında bana birçok şey sordu. Ben de rüyamın getirdiği o iç huzuru ona tekrar anlattım. Ona ayrıca düzlükte benimle beraber duran ve bir gün bu şehre geleceğime dair bana söz veren kişiyi tarif ettim. Margeurite aşağı indi. Kısa süre sonra elinde çerçevesi bir fotoğrafla geri geldi. Bana verdi.

O akıldan çıkmayan ve şefkatli gözlere baktım. O ipek kadar yumuşak beyaz sakalı, yere sarkan beyaz

entariyi ve o sonsuz lütfun gülümsemesini gördüm. Çok etkilenmişim.

"İşte," dedim, "bu adam."

"O Hz.Abdülbaha'dır." dedi.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 20**20. Gizemli “Tahmin Odası” ve Akıldan Çıkmayan Keman Nameleri**

Bir gece uykum kaçtı. Artık bana olanları görmezden gelemeyeceğimi biliyordum. Gözlerimi kapadım ve babamın beni el feneriyle İncil'i okurken yakaladığı o gece çarşafın altından, babamın bana bakan suratı gözümün önüne geldi.

"Bir gün," demiştim ona, "Tanrı hakkındaki her şeyi öğreneceğim -hiç kimsenin bilmediği bir şeyi. Sonra da bütün dünyayı dolaşıp bulduğum bu şeyi insanlara anlatacağım."

O gün gelmiş miydi? Bunu bilmeliydim.

Ertesi Pazar bir kucak dolusu Bahai kitabı topladım, oturma odasındaki kanepenin yastıklarını düzelttim ve barış dolu bir araştırma gününe başladım. Kapıya da el yazısıyla yazılmış bir ilan astım: "ASKERİ BÖLGE, KAPIYI KİM ÇALARSA SÜRGÜNE GÖNDERİLECEKTİR!"

Aylardır eve misafir gelmeyen ilk Pazar günüydü. Misafir odamız her zaman misafirlerle dolu olurdu. Biz bu odaya "tahmin" odası derdik; her gün işten eve geldiğimde odada bu sefer kimin olduğunu tahmin etmeye çalışırdım. Ziyaretçi Defteri olarak kullanmak için sayfaları çıkarılıp takılabilen büyük bir defter aldık ve ben de her akşam o defteri açıp Margeurite'e "Bugün kimleri kaydettik?" diye soruyordum.

Margeurite evde misafir ağırlamayı çok severdi ve Noel Baba'dan daha çok arkadaşı vardı. Bir sabah kahvaltıya indiğimde güler yüzle misafirimizi karşıladığımı hatırlıyorum.

"Günaydın, Bayan Cleighton."

Gülümsedi. "Ben Bayan Cleighton değilim. O bir saat önce ayrıldı. Ben Bayan Lewis. Biraz önce geldim."

Nasıl, bu Pazar günü bütün ev benimdi. Rasgele bir kitap seçtim ve okumaya başladım:

"Bir Bahai misafirperver olmalıdır. Evinin kapıları arkadaşlarına olduğu kadar yabancılara da açık olmalıdır. Bütün misafirleri güler yüz ve nezaketle karşılamalıdır, böylece her misafire kendini evindeymiş gibi hissetmelidir. Huzur ve barışın sığınağı olmalıdır."

Onaylayarak kıkırdadım. Bu yüzden Margeurite arkadaşlarını çağırarak kapısının menteşelerini sıcak tutuyordu.

Arkamdaki yastıklara dayandım ve gözlerimi kapayıp bu tembel Pazar gününde bu muhteşem kelimeler üzerinde düşünmeye başladım.

Şangırt!

Arkamdaki cam kırılıp omuzlarımin üstüne düştü ve kucağıma da yuvarlak, sert ve at derisinden yapılmış bir beyzbol topu düştü. Az sonra da camdan küçük ve irkilmış bir yüz görüldü. Gözleri iki yağda kızarmış yumurta gibiydi (koyu kahverengi yuvarlaklar) ve kafasında değişik bir açıyla yerleştirilmiş üstünde Tuz Gölü Arıları yazan bir beyzbol şapkası vardı.

"Buraya bir şey girdi mi?" dedi Billy.

Kucağımdaki camı gösterdim.

"Onun dışında," dedi.

Beyzbol topunu gösterdim, kalktım, masanın çekmecesini açtım, beyzbol topunu içine koydum ve çekmeceyi kilitledim. Billy içini çekti. Arkasını döndü ve bağırdı:

"Sanırım oyun bitti çocuklar. Babam dinleniyor."

Cam parçalarını pantolonumdan silkeledim, bu arada iki parmağımı ve bir baş parmağımı kestim. İlk yardımı yaptıktan sonra ılık havada uzun bir yürüyüşe çıktım ve daha kibar bir adam olarak geri döndüm. Evde ölüm sessizliği vardı. Görünüşe göre Margeurite çocuklara rahatsız edilmemem gerektiğini belirten önemli komutlar vermişti. Yatmak için yatak odasına çıktım. Komidinin üstünde bir bardak süt, bir yığın Graham bisküvisi ve bir paket taze kavrulmuş yer fıstığı vardı. Ayrıca Agatha

Christie'nin yazdığı yeni bir cinayet romanı vardı. Kitap başka bir kitabın üstünde duruyordu ve alttaki kitap deri bir örtüyle örtülmüştü. İlk önce diğer kitabı açtım. Adı: *Bahai Delilleri*'ydi.

İlk sayfasına göz attım ve şu kelimeleri okudum: "Gözü olanın görmesine; kulağı olanın duymasına izin verin."

Kitabı hemen kapattım.

Cinayet kitabını aldım. Boş olan ilk sayfada Margeurite'in yazdığı bir not vardı. Şöyle yazıyordu: "Ödle!" Kendi kendime gülererek, cinayet romanını bırakıp, *Deliller Kitabı*'nı geri aldım. Michael kapıdan sarı kafasını çıkardı.

"Karın seni görmek istiyor," dedi.

Hayırdır umarım! Aşağı inerken Michael'a dikkatle baktım. "Burnunun üstündeki ne?" dedim.

"Kan."

"Portakal kanı mı?"

Margeurite beni oturma odasında bekliyordu. Ben odaya girerken Billy'nin yüzündeki ifade şöyle diyordu: "Masum bir çocuğa bakıyorsun."

Birisi boyamakta olduğum peyzaj resminin üstünü portakal lekeleriyle doldurmuştu. Michael hiçbir şey demedi, ama burnundaki portakal oldukça güzeldi. Bir kelime seliyle sessizliğini bozdu. Benim bunun Kalifornia'nın bir resmi olduğunu söylediğimi duymuştu ve annesinin de her zaman Kalifornia'nın portakal ağaçlarıyla dolu olduğunu söylediğini duymuştu ve Erkek erkeğe konuşmak için onu salona götürdüm. Çok üzgün konuştu ve geniş koltukta çok küçük görünüyordu. Çok açık bir pişmanlıkla başını ellerinin arasına aldı. Sessizce yaptığı şey için kendini azarladığını duydum. Onu daha başka nasıl cezalandırabilirdim? Kendini azarlayan kelimeleri duyamıyordum, ama çıkan ses hem acıklı hem de yaşlıydı. Kelimeleri daha iyi duymak için biraz daha eğildim.

Yumuşak ve ritmik bir şekilde fısıldıyordu, "Duman soğuyor! Duman soğuyor! Duman soğuyor!"

Biraz daha çalışmak için yatak odama döndüm. Rasgele başka bir kitap seçtim ve okumaya başladım.

"Hz. Bahau'llah'ın sadık bir inananının en önemli görevi kendi kişiliğini arındırmak, tavırlarını düzeltmek, hareketlerini geliştirmek ve dünya ve onun insanların daha iyi olması için çalışmaktır."

"Bununla başa çıkamam," diye geçirdim içimden.

Margeurite bir tepsinin üstünde kahve ve yumurtalı sandviçlerle içeri girdi.

"Çok uzun çalışma," dedi, "bu senin tatil günün."

"Şimdiye kadar," dedim, "on yedi dakika boyunca hiç bir sarsıntı yaşamadım."

Bir bardak kahve doldurdum ve onu öptüm. "Bu iki kesme şeker yerineydi."

Kitaplardan birini açtım. "Bu gerçekten çok güzel. Bahai Dini'nin Doğuya has olduğu fikrine alışmaya başlıyorum."

Margeurite güldü. "Bence buna Doğuya özgü demek için önce İsa'nın ve Musa'nın dinlerinin de doğudan gelmesi gerekirdi."

"Hz. Bahau'llah İran doğumlu değil mi?"

Başını salladı. Ve ekledi, "Ama sence Hz. İsa nereliydi, Chicago'lumu?"

"Her geçen gün daha çok dedeme benziyorsun."

Margeurite bende merak uyandırdığının farkındaydı. İçimde değişik bir heyecan duygusu belirdi. Daha hevesle okumaya başladım ve kitaba çok ciddi bir şekilde dalmışken, bıçak gibi bir gıcırta, bilincimi delip geçti.

Bir baba olarak bu dünyada yaşamak çok zor. Sabırla içimi çektim ve koridora çıktım. Billy odasının kapısında kemani çenesinin altına yerleştirmiş bir şekilde duruyordu, belli ki ciddi bir şekilde üçüncü dersine çalışmaya başlıyordu.

Francis Bacon'ın çalışırken müzik dinlediğini biliyordum ve John Milton da ilham almak için org dinlerdi, ama sadece üç dersten sonra küçük bir çocuk kemanda LA ve Mİ telleri arasında zıplayıp dururken, önemli bir gerçeği araştırabilir miydiniz?

Billy'ye kendi babamdan öğrendiğim buzlu cam bakışını attım.

"Ben burada seni sesli düşünerek rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Hayır, baba. Sen devam et. Annem eğer Joe DiMaggio gibi beyzbol oynamayı öğrenemiyorsam, Jascha Heifetz gibi keman çalmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor."

"Bugün mü?"

"Bu bir kaç yıl alabilir," dedi, dürüstçe.

Heifetz'in etrafta koşuşturup bir tetikçi ararken parmağıyla Salt Lake City Şehri'ni gösterip: "Şu çocuğu yok edin! Sonra da hesabı, ben, Menuhin ve Alfred Campoli arasında paylaşırım," dediğini duyabiliyordum.

Billy genelde yanlış tele sürterdi ve her notanın adını da tiz bir gıcırtyla söylerdi, bu ses tehlikeli bir şekilde aşağı düşen bir Birinci Dünya Savaş uçağının sesine benziyordu.

"La-çek! Mi-çek! La-çek! Mi-çek!"

Çek söyle; it söyle. Bu savaş başladığında köpekler hep korkarlardı. Kediler ise, belki de Billy'nin çalmakta olduğu alet hakkındaki doğal ve içgüdüsel bilgilerinden ötürü, hızla bodruma koşarlardı. Spook masanın altında karnının üzerine oturur ondan sonra da yuvarlanarak sırt üstü yatar ve patilerini havaya kaldırır. Chloe yatağın ya da divanın üstüne sıçrardı ve yastığın altına saklanırdı. Lady Windermere, diğer köpek, Billy'nin yanına koşar ve yanında dururdu. Billy'nin bacağına dayanır ve o kederli ve dokunaklı parçayı çalarken onunla beraber üzgün ve dokunaklı bir tarzda ulurdu. Bir köpeğin "La-çek! Mi-çek!" dediğini düşünün.

Bundan daha ilginci öğretmen bir saat boyunca bunu dinledikten sonra gülümserdi. Belki de yıllar boyunca küçük adamların La-çek sesini yaparken kara tahtadaki tebeşir gıcirtısını andıran bir ses çıkarmalarına alışmıştı; ya da bir öğrencisinin Wieniawski'nin 2 numaralı Re minör Romanza Konçertosunu kusursuz bir şekilde yorumlayarak takdirle mezun olduğunu görmüştü. Margeurite'nin görüşü ise belki de bu adamın sağır olduğuydu.

İçimi çektim. "Tamam," dedim Billy'ye. "Sen burada kal. Ben aşağı gideceğim."

"Sağol, baba."

Aşağı indim ve Margeurite'le bu konuyu konuştum. "Hz. Bahauallah evimizin bir huzur ve barış sığınağı olması gerektiğini söylüyor," dedim.

"Öyle mi, tatlım?"

"Öyle. Ne dersin? Bugün başlamaya?"

Bir kucak kitabımı alıp arabaya gittim. İçeri girip bütün kapıları kilitledim, sonra arabayı garaja sürdüm.

BÖLÜM 21**21. Berbat Kardan Adam ve Onun Mavi Gözlü Metresi**

Belanın kokusunu alırsınız. Aslında Salı günü herhangi bir gün gibi olağan bir şekilde başlamıştı. Uyuyakaldım, ön kapıdan çıkarken bir bardak kahve kaptım, stüdyoya giderken bir arabanın kaportasını çökerttim, park biletimi aldım ve spor spikerinin sesi kısıldığı için öğleden sonraya yetiştirmek için iki ropörtaj devir aldım.

İki ropörtaj da ertesi gece yapılacak müsabaka için Los Angeles'tan gelen iki güreşçi ile yapılacaktı. Güreşçilerden Muhteşem George henüz gelmemişti.

İyi bir ropörtajın sırrı konuyu istediğin yere getirdikten sonra çeneni kapalı tutmaktır. Kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Çoğu güreşçiler mikrofonun karşı tarafından sizi her an bir "kördüğüm"e çevirecekmiş gibi bakarlar.

İlk güreşçi bir Oxfordlu'ydu, bu ayakkabılarından belliydi. Bir termometreden daha çok derecesi vardı ve Güney Pasifik Adalarından birinin prensesiyle evliydi. Çok ilginç bir aksanı vardı. Bir bürölce tanesinin ortalama yer çekim kuvveti hakkında iki saat boyunca konuşabiliyordu. Aslında ağızından tek çıkan, "Evet, Bob geldiğine sevindim. Nasıl..."dı.

"Muhteşem!" dedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Sence..."

"Kesinlikle!" dedi. "Onu düğümleyeceğim."

"ama.." dedim. "Sence..."

"Dalga mı geçiyorsun? Beş dakika içerisinde onu Kral Lear gibi inim inim inleteceğim." Kıkırdadı. "En son karşılaştığımızda onu ringden dışarı fırlatmıştım. Fırlarken ringin direklerine tutundu ve basından mensuplarının üzerine düştü ve..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyerek lafını kestim, "ama bana kalırsa..."

“Kesinlikle haklısın. Bazen bu serseriye yenmek gerçekten zor olabiliyor, ama onu hep kafamla yeniyorum.”

“Çok iddialı konuşmuyor musun?”

Bunlar yayın bitmeden söylediğim son kelimelerdi. Kendi kaslarıyla Ural Dağları arasındaki benzerlikleri anlatmasını kesebilmek için kafasına çuval geçirmek hariç her şeyi yapmıştım. Beni ikinci ropörtajım için de uyardı.

“Bu serseri çok güçlü fakat bir o kadar da sessizdir,” dedi. “Seninle beraber gelip sana ropörtajda yardımcı olmamı istemediğine emin misin?”

Emindim. Ama yanılmıştım; benimle gelmesine izin vermeliydim. İkinci güreşçiden bir selam almam bile üç dakikamı aldı. Özelliği ringe loş bir ışık, siyah bir pelerin ve bir gitarla girmesi *El Rancho Grande* adlı şarkıyı söylemesiydi. George Letonyalı’ydı, ama Meksika’yı daha çok seviyordu. Eğitilmiş vahşi kedisi ring direklerinden birinde oturur ve hakeme tıslardı. George şarkı söyleyebiliyordu, ama konuşamıyordu. Rakibi hakkında ne düşündüğünü sordum ve bir üç dakika daha sonra tam onun sesini açmak için buzdolabından bir bardak su isterken bekleneni yaptı.

“Sert bir çocuk,” dedi.

Başımı salladım. “Aslında yarın akşamki bu maç bir anlamda Armageddon savaşına benzeyecek, (aklımın nerede olduğunu görüyorsunuz) değil mi?”

Bütün kaynaklarımı zorlayarak, “Hıı?” dedi.

“Diyorum ki, şu dövüşeceğin adam. Hem burada hem bir çok yerde gıpta edilecek dereceler almış.”

“Nerede?”

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye tekrarladım. Bu soru güvenli görünüyordu.

Tırnaklarımı temizledim, kontrol odasına kahveme iki şeker daha atmaları için bir not yazdım, Santa Anita’daki at yarışlarından üçüncüsü için biletten bir at işaretledim ve tam o sırada bana baktı gülümsedi.

“Sert bir çocuk.”

Bu patlamadan sonra, mikrofonu ölçüp biçmeye başladı.

“Yarın ona boyun eğdirebilecek misin, George?”

“Bayağı sert bir adam.”

Yorulmaya başladığını görebiliyordum. “Bugüne kadarki en zorlu rakibin kimdi?”

Bu onun için kolaydı. “Texas,” dedi.

Başımı salladım. “Çok iyi bir çocuk, aynı zamanda büyük de. Kuzey Carolina’nın her yerinde tanınıyor.”

“Sıkı biri.”

George’a stüdyo piyanosunun arkasından veda ettim. Geldiğinde elini sıkımsıtım ve parmaklarım hâlâ şekillendirilmiş balçık gibiydi.

Eve giderken, kendi kendime düşündüm, “Radyo aslında çok iyi. Kablo olmadığı halde, buradan söylenen her şey Londra’dan duyuluyor.”

Eve geldiğimde herkes uyuyordu. Ben de sessizce pijamalarımı giydim, ışıkları söndürdüm ve uykuya daldım. Bir süre sonra bir gıcırtyla uyandım. Sanki birileri damarlarımın içini parçalıyordu. Uzanıp yatağın yanındaki ışığı yaktım. Komidinin üstünde elinde kabuksuz bir yer fıstığı tutan büyük beyaz bir fare duruyordu. Gerçekten büyüktü. Gözleri kıpkırmızıydı. İkimizde aynı anda zıpladık. Benim boşalttığım yatağın orta kısmına atladı ve ben de Margeurite’in kucağına atladım.

Gözlerini açtı ve iki ropörtajımın da çok komik olduğunu söyledi. Cevap vermedim, sadece suçlayıcı bir parmakla yatağımın üzerindeki şarap gözlü canavarı işaret ettim.

“Ah, o mu?” dedi bir gülümsemeyle. “Bu Whitey, Michael’e aldığım şirin fare. Aşağıda oturuyor.”

“Evine gitmesini söyle.”

Fare, benim her zaman yatağın yanındaki masada bir paket kavrulmuş taze fıstık sakladığımı nasıl anlamıştı? Herhalde birisi tüyo vermişti. Margeurite bu konuda daha anlayışlıydı. Benim tarafımı tuttu ve Whitey’yi azarlayıp,

hemen aşığı gitmesini, babasını rahatsız etmemesini söyledi.

Konuyu açıklığı kavuşturdu, “Ben bu farenin babası değilim.”

O andan itibaren ona “Berbat Kardan Adam” adını koydu. Billy kapıdan kafasını uzattı. Bir eliyle süt dolu bir bardak tutuyor, diğeri eliyle de mahmur gözlerini ovuşturuyordu.

“Babam nasıl,” diye Margeurite’e sordu.

Margeurite içini çekti. “Çok sert bir çocuk.”

Margeurite’le tanıştığım ve bana sanki ezelden beri gibi gelen şu kısacık süre zarfında annelik yaptığı hayvanlar şunlardı: Yuvarlak kuyruklu bir maymun, iki Rus kurt köpeğı (her zaman balık kılıçlarını yutarlardı ve ben de çıplak ellerimle onların altı mil uzunluğundaki gırtlaklarından bu kılıçları çıkarmak zorunda kalırdım), yavru bir ayı, iki siyam kedisi, sadece “Harika! Harika!” diyebilen ve bu kelimeyi tekrar tekrar söyleyen uzun dilli bir karga, iki muhabbetkuşu, bir rakun, bir çinçilla tavşanı (tabi ki yalnız, öyle olmasa bize bir yararı olurdu), bir bebek kokarca (bu sadece yedi saniye sürdü, göç etmek için ön kapıyı kullanmaya çalışıyordu), yolunu kaybetmiş bir Saint Bernard köpeğı (biz onun sahibini bulmaya çalışırken Margeurite onu üç hafta boyunca besledi ve benim yatağında yatmasına izin verdi, bu arada sahibinin caddenin karşısında oturduğu ve köpeğın yatak ve kahvaltısını bizim evde garantilemeden önce öğlen ve akşam yemekleri için oraya gittiğı ortaya çıktı), ve envai çeşit tam on iki tane kedi ve köpek (bir çoğı hâlâ bizimle oturuyor) ve şimdi de B.K.A., Berbat Kardan Adam. Kendimi, bir hikayedeki bir ev dolusu kokulu keçiyle yaşayan ve camları neden açmadığı sorulduğunda “Ne? Açayım da bütün güvercinlerim kaçsın mı?” diyen adam gibi hissediyordum.

Margeurite iyice uyanmıştı. Beyaz fare Margeurite'in omzuna çıktı ve ikisi de gözlerini bana diktiler, iki mavi far ve iki arka stop lambası.

Margeurite konuşmak istiyordu. Ben ise uyumak istiyordum. Beni uyanık tutmak için sürekli dirseğiyle dürtüyordu. En sonunda vazgeçti. Bir dakika sonra o derin bir uykuya dalmış beni de fal taşı gibi açık gözlerle bırakmıştı. Işığı söndürdüm ve koyun saymaya başladım. Kendi kendime *Star Spangled Banner* marşının bütün kıtalarını söyledim. Gettysburg'un Adresini tersten okudum. Uyku yok. En sonunda pes ettim, ışığı yaktım ve okumaya başladım.

O geceyi ömrüm boyunca unutamayacağım. Yatağımın yanında en sevdiğim derginin en son sayısı duruyordu.

Bu bana çok garip gelmişti, çünkü çok kısa bir zaman önce bir dergiye abone olmayı karşılayamayacağımız konusunda anlaşmıştık, ama dergi işte orada duruyordu. Sayfaları çevirirken bu uysal fedakarlığın altında bir kurnazlık olabileceğinden şüphelendim.

Manşet haberi Amerika'nın her yerindeki gazetelerden gönderilen manşetlerden oluşuyordu. Derginin yöneticileri Amerikalı gazete yöneticilerinden gazetelerinde yayımlanan en heyecanlı ve dramatik sayılabilecek manşeti yollamalarını istemişlerdi. Onlardan hafızalarını zorlayıp, okuyuculara en cazip gelebilecek hikayeyi anlatan parlak bir ilk sayfa manşetini mümkünse yollamalarını istemişlerdi.

Aralarında beni gerçekten çok şaşırtan bazı haberler vardı. Şunlar gibi:

“KAYIP ATLANTİS ŞEHİRİ SONUNDA BULUNDU!”

“İNSANLAR MARS'TAN DÜNYAYA İNDİ!”

“SHAKESPEARE ARTIK SALAMURA!”

“GERÇEK NUH’UN GEMİSİ GÖRÜLDÜ!”

“KRAL SÜLEYMAN’IN MADENLERİ AÇILDI!”

Gazete yöneticilerinin çoğunluğunun en dramatik olarak seçtiği manşeti okuyana kadar zevkli bir yirmi dakika geçirdim. Yöneticiler, bu manşetin eğer yayınlanırsa okuyucular arasında en büyük şoku yaratacağına karar vermişlerdi. Bu manşet sadece üç sözcükten ibaretti:

“İSA GERİ DÖNDÜ!”

Şimdi Margeurite’in neden bu dergiyi satın aldığını anlamıştım. Bu düşünceyi hemen aklımdan attım ve diğer manşetleri okumaya devam ettim.

“HITLER BUENOS AIRES’DE YAŞIYOR!”

“CONAN DOYLE RUH ALEMİNDEN DÜNYAYLA BAĞLANTI KURDU!”

“IRAK’TAKİ DEPREM ORJİNAL ADEM VE HAVVA BAHÇESİNİ ORTAYA ÇIKARDI!”

Kaçınılmaz olarak, yöneticilerin okurlarına sunmak için en ilginç ve önemli haber olduğuna oy birliğiyle karar verdikleri manşete geri döndüm: “İSA GERİ DÖNDÜ!” Dediklerine göre eğer bu haberi yayınlasalarmış dünya kulak kesilirmiş.

Eğer Hz. İsa gerçekten sokakta görünseydi, New York’ta, Chicago’da, San Fransisco’da ya da Salt Lake City’de neler olabileceğini hayâl etmeye çalıştım.

Böyle bir manşet kim bilir nasıl bir karmaşaya neden olurdu! Kendi kendime güldüm. Bütün Amerika’yı düşünsenize, sabah gazetesini ve sütünü almak için kapının önüne çıkıyor ve bu manşeti görüyor: “İsa burada!”

Ama hangi gazete böyle bir manşeti yayınlardı ki? Ya da böyle bir haber için basın, televizyon veya radyoda ropörtajlar yapar mıydı? Hiç sanmıyorum. Üç yüz yıldan beri O’nu ilk defa görmezden gelmişlerdi.

Eğer haberi yazmaya değer bulsalar, herhalde bu haberi, reklamların arasında kaybolmuş bir kaç satıra sıkıştırırlardı: “Deli bir adam Tanrı’yla bağlantı kurduğunu

iddia etti. Kentin güvenliğini üstlenen kişiler, tanınmayan bu kışkırtıcıyı kentın akıl hastanesine yatırdılar.” Büyük bir ihtimalle böyle olurdu.

Dergiyi tekrar elime aldım ve haberi sonuna kadar okudum. Yeterince alaylı bir ifade ile Amerika’daki bazı gazetelerin daha önceden de İsa’nın dönüşü hakkında haberler yayınladığını yazıyordu. Bu, 1840’larda olmuş. O sıralarda, İsa’nın geri döneceği hakkında doğu Amerika’da, Avrupa’da ve Orta Doğu’da, çok kuvvetli beklentiler varmış.

Haberde aynı günün diğer bir kaç haberinin daha başlıkları yinelenmişti. Bazıları büyük altından gülünerek yazılmıştı, bazıları derin bir içtenlikle, bazıları kesin bir öfkeyle, bazıları ise şaka yoluyla yazılmıştı:

“İSA, HER AN GELEBİLİR!”

“İSA: GELİYOR MU GELMİYOR MU?”

“GELİŞİ BEKLERKEN İNSANLAR MALLARINI SATIYORLAR!”

70’lerde, Amerikan Kongresinde bu olayın olma olasılığının çok fazla olduğu tartışılmıştı.

Wyoming’deki Shoshone Kızılderilileri bile büyük beyaz Kurtarıcının yakında geleceğini söylüyorlardı.

Şimdi ben uyanıktım, Margeurite uyuyordu.

“Margeurite?” dedim yavaşça. Cevap vermedi. Eve geldiğimde uykum vardı ve o da benimle konuşmak istemişti. Şimdi de o uyuyordu ve ben onunla konuşmak istiyordum. Kendimi, ışığı söndürmek için kolunu uzattığımda karısından şu lafları duyan zavallı koca gibi hissettim, “Bill, sevgilim, sabah hatırlat da sana hayat sigortalarımızla ilgili ne yaptığımı anlatayım.”

Artık uyumam imkansızdı. Derginin spor bölümünü açtım. Margeurite’in yazıp sayfaların arasına sıkıştırdığı bir not buldum, not iki tiyatro biletine zimbalanmıştı.

“Çok geç saatlere kadar kalma. Kingsburry Tiyatro’sunda *Kasabamız* adlı oyuna gitmek için yarın akşam güzel bir sarışınla randevun var. Bu arada Bahai

Dini 1844'te ortaya çıkmıştır. Bunu biliyor muydun? *Deliller Kitabı*'nda 1844'te neler olduğu yazılıdır ve Hz. Bahauallah'ın Hz. İsa'nın dönüşü olduğu kanıtlanmıştır, şu anda senin ne düşündüğün hiç önemli değil.

“Üzülme. Hiç kimse senden inanmanı değil, sadece araştırmanı istiyor. Bu, dünyadaki en büyük haberdır. Bunu ben söylemiyorum. Bütün o tecrübeli gazete yöneticileri söylüyorlar.

P.S. *Deliller* kitabını bitirdin mi? Beni uyandırma, uyuyorum.”

Sırttım. Ben ne kadar şanslı bir adamdım. Güzel bir eş, iki baş belası tatlı oğul, yatağımın ayak ucunda üç yavru kedi, çatıdan içeri girmek için miyavlayan iki kedi, aşağıda sürekli havlayan bir köpek, yatağın altında horlayan, yeri tekmeleyen ve kabusunda sürekli inleyen bir dachshund köpeği, koridorun boş bir köşesinde bir kemik çiğneyen başka bir dachshund köpeği, fıstıkları kulağımın dibinde çıtırdatan Berbat Kardan Adam ve komidinimin üzerinde bütün hayatımı alt üst edebilecek *Bahai Delilleri* kitabı.

Dünyada daha şanslı bir adam var mıdır acaba, diye sordum kendime. Ama cevap veremedim.

BÖLÜM 22**22. Kayıp Bir Bin Yılın Garip Öyküsü**

Ertesi sabah kahvaltıda Margeurite'a, "Dün gece dergideki haberini okudum." Dedim.

"O benim haberim değildi," dedi. "Ben sadece dergiyi satın aldım."

"Onu niye satın aldığını biliyorum," dedim.

Üzerinde deniz yeşili ve beyaz desenli kabarık bir etek, beyaz bir bluz ve kıyafetine uyan deniz yeşili ayakkabılar vardı. O mavi gözleriyle o kadar tatlı ve masum görünüyordu ki, Berbat Kardan Adam'ın omzunda oturduğunu zorlukla fark ettim.

İkisine de babamın "buzlu cam göz"leriyle baktım. "İki kişi arkadaşdır, üç kişi kalabalık," dedim anlamlı anlamlı.

Margeurite fareyi yerine koydu ve, "Git ve güzel peynirinle oyna; baban dergideki haber hakkında konuşmak istiyor," dedi.

Ben onun hakkında konuşmak istemiyordum. Onun hakkında düşünmek istiyordum. "Salam ve yumurtayı uzatıp, konuya devam edebilirsin."

Ben yerken, Michael sabah postasını getirdi. Dedemden bir kartpostal vardı. Üzerinde sadece: "Herkes öldü mü?" yazıyordu.

İşe gitmeden önce ona mektup yazdım ve geçen bir kaç ay içinde bana neler olduğunu anlattım. Bütün her şeyin detaylarını en kısa zamanda ona tekrar yazacağıma söz verdim. Üç gün sonra bir telgraf geldi.

GEÇ KALMA

DEDEN

Margeurite ve ben dergideki haberi bir kaç gün hiç tartışmadık. Aslında gerçekten merak ediyordu, çünkü çok düşünceli ve dalgın görünüyordu. Üç akşam üstüste en çok sevdiğim yemekler pişti.

"Bu kadar nazik ve anlayışlı olmana gerek yok," dedim.

“Tamam,” dedi. “Bu geceki biletleri *Rigoletto*’yla değiştirim.”

“Hemen en zıt uca giderek düşünmen gerekmez.”

O gün beni işe Margeurite ve Berbat Kardan Adam bıraktı, fare aniden Margeurite’in paltosunun yakasından fırladı. Bana suçluymuşum gibi baktı. “Sabırsız olma. Bana gelecek aya kadar süre tanı.” Dedim.

“Bunun benimle hiç ilgisi yok” dedi Margeurite. “Bu Tanrı’yla senin aranda.”

“Dürüst olmak zorundayım.”

“Tabi ki,” diyerek katıldı neşeyle “Sonuçta rüyayı sen gördün, ben değil.”

Beni yavaşça öptü ve “İyi günler,” dedi.

Arabadan indim. Camı açıp bir kere daha öptü. Bir kere daha. “Aradığının Hz.Bahaullah olduğundan emin olmalıyım,” dedim.

Başını salladı. “Tanrı sana bu yüzden bir kafa ve bir kalp verdi. Eğer *Deliller Kitabı*’nı okuduktan sonra bile hâlâ Hz.Bahaullah’ın bugün için Vaad Edilen Kişi olduğuna ikna olmazsan, zaten kendini O’na inanmak için daha fazla zorlamamalısn.”

“Daha *Deliller Kitabı*’nı okumadım, bunu biliyorsun,” dedim.

Pencereyi kapatıp, arabayı çalıştırırken mutlu bir kahkaha attı. İçime doğuyordu, bu yine her zamanki gibi bir gün olacaktı. Evet öyle olacaktı.

İstasyondan eve dönerken yaptığımız konuşma aklıma geldi. Astronomi ile ilgili birkaç kitap almak için kütüphanede durdum. Tıpkı İsa’nın gelişinde görünen yıldız gibi, Hz.Bahaullah’ın gelişinde de bir kuyruklu yıldız görülmüş olabileceği hakkındaki önsezimi kesinleştirmek istiyordum.

Moralim çok bozuktu. Akşam yemeğinde çok az yedim ve bitirir bitirmez bir kucak dolusu kitap ile oturma odasına gittim ve kitapları divanın üzerine attım. İstemeye istemeye sayfalar arasında gezmeye başladım.

Margeurite ikinci kez kahve getirdi.

“Çok geç saate kalma,” dedi. Sonra başıma bir öpücük kondurdu. “İyi şanslar.”

Billy elinde kremayla içeri girdi. “Babam ne durumda, anne?” diye sordu Margeurite’a.

Gülümsedi. “Çok dayanıklı,” dedi.

Billy onayladı. “Fazlasıyla dayanıklı.”

O gece geç saatlerde her zaman olmayan o harika anlardan birini yaşadım, tıpkı fırçasının altında tuvali yavaş yavaş şekillenmeye başlayan bir ressam, ya da bir dağın yerle bir olmasıyla ortaya çıkan şimdiye kadar hiç keşfedilmemiş bir mağara bulan bir arkeolog gibiydim. Bu çok uzun bir araştırma ve dua sürecinin zirvesiydi ve sonuç hem aklım hem de yüreğim için çok doyurucuydu.

Bu keşfi ve bu keşfi yapana kadar gelişen olayları ayrıntılarıyla *Gece Gelen Hırsız* başlıklı başka bir kitapta anlattım. Kitabın adını Hz. İsa’nın döneceği zaman insanlığı çok hazırlıksız ve ilgisiz bir anında yakalayacağını anlatırken kullandığı örnekten aldım, “O gecenin içindeki bir hırsız gibi gelecektir.”

Kitabın orijinal adını *Kayıp Bir Bin Yılın Öyküsü* koydum, çünkü bu en sürükleyici ve heyecanlı gizemlerden bir tanesi olacaktı, gerçek bir esrar... Bir yüzyıl boyunca hiç kimse çözememişti, ama birden birkaç ay içinde cevap tam benim kucağıma düşmüştü.

Hırsız adlı kitabı, televizyon ve radyoda çok uzun süre samimiyetle çalıştığım yakın arkadaşlarıma, onların ulaşmaya çalıştıkları televizyon kariyerinin zirvesine tam ulaşmışken neden her şeye sırtımı dönüp dış dünyaya açıldığımı anlatabilmek için yazdım.

Bir arkadaşımın bana mektubunda yazdığına göre “Bill Sears’a ne oldu?” sorusu hâlâ Philadelphia’da soruluyormuş. Genel cevap şuymuş, “Bilmiyor musun? Aksi şeytan. Delirdi. Bir din fanatığı oldu. Duyduğuma göre en son Tibet’tymiş.”

Tibet'e, Karaçi'den daha fazla hiç yaklaşmadım. Bu soru sorulduğunda ben büyük bir ihtimalle Mycenae'de tatildegdim ve efsaneye göre Agamemnon'un kardeşinin adına Truva şehrini kurtarmaya yardım etmek için yola çıktığı noktanın resimlerini çekiyordum.

Aslında Hz.Bahau'llah'ın ayak izlerini bir çok ülkede takip ettiğim ve çağımızın en şaşırtıcı ve çözülmemiş gizemlerinin çözümünü bulduğum hakkındaki teorimi desteklemek için kişisel bir araştırma yaptığım tamamen doğruydu.

Arkadaşlarımın bana daha anlayışla bakabilmeleri için ilk önce dikkatimi, en sonunda da kalbimi ve bağlılığımı kazanan bu tahrik edici hikayeyi yazmaya karar verdim.

Kısa süre sonra bu yüzyılın bilmecesinin çözümünü arama yolunda yalnız olmadığının farkına vardım. Cambridge Üniversitesi, Pembroke Koleji'nden Profesör Edward Granville Browne temeli benden çok uzun bir süre önce atmıştı. Bu İncanın ortaya çıkışını hararetle bir şekilde yazmıştı.

“Bu olaya vatandaşların ilgisini çekmeyi bir görev olarak gördüğüm kadar bir zevk olarak da görüyorum.” Mümkün olduğunca eksiksiz bilgi almayı ne kadar arzu ettiğini yazıyordu. “Benim gözümde,” diyordu, “bütünüyle bu olay Hıristiyanlığın ortaya çıkışından beri gerçekleşen en ilginç ve önemli olaydır.”

Onun meslektaşı olan Oxford, Balliol Koleji'nden Profesör Benjamin Jowett olaya daha da vurgulu yaklaşıyordu. “Bu Hz.İsa'nın günlerinden beri dünyaya gelen en büyük şey. Şu anki insanların bunu anlaması bir mucize olurdu, ama gelecekteki insanlar bunu anlayacaklardır.”

Yıldızlar hakkında aradığım hikayeyi bulduğumda saat sabaha karşı üçe çeyrek vardı. Sanki her şeye açılan kapının anahtarıydı bu. Anında Geronimo'ya taş çıkartacak bir çığlık attım.

Ailedeki herkes bu hesabı çözenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Masada bu konu hakkında uzun bir süre konuştum. Benim bağırمامı duydukları zaman herkes sihirli bir değnekle dokunulmuşçasına yataktan kalktı. Kitaplardan başımı kaldırdığımda şaşkın yüzlerle çevrelenmişim: Marguerite, Billy, Michael, Spook, Lady Windermere, Chloe, Cuckoo Berry, Lucia, ve Hart-Schaeffner-ve-Marx.

“Bunu dinle!” diye neşeli bir şekilde bağırdım. Ve sonra Hz.Bahau'llah'ın görevini müjdeleyen yıldızların ve kuyruklu yıldızların ilginç hikayesini anlattım. Marguerite büyülenmişti. Kendimi, dünyanın en büyük coşkusuna sahip olmuş bir adam gibi hissettim. Bu benim uzun araştırmamın sonu muydu? Sonunda rüyalarımın anlamını bulmuş muydum? Bilmeliydim.

Kitapları havaya attım, Marguerite'i kollarımın arasına aldım ve odanın etrafında vals yapmaya başladım. Hem gülüyor hem ağlıyordu. Her neşeli fırsatta kendini keman çalmak zorunda hisseden Billy, koştı ve kemanını aldı. Çocuklar tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama hepsi de heyecana kapılmıştı. “A-açık, E-açık” melodisi ve benim Casey Will'in Sarışın Bir Çilekle Valsi ve Lady Windermere'in Şikayetçi inlemesi, adlı şarkının eşliğinde eğlence serbestti. Hatta Michael, ‘Berbat Kardan Adam’ı bile aşağıya getirdi böylece bütün aile bu eksiksiz eğlenceden birlikte zevk alacaktı.

“Sen kazandın,” dedim Marguerite’e. “Ben dinlenme odasına gidiyorum, ve *Deliller Kitabı*’nı okuyacağım.”

“Acele etme,” dedi. “Bu mutlu bir an.”

“Acele etmek istiyorum.” dedim. “Ömrüm boyunca bu anı bekledim.”

Bana sıkıca sarıldı.

“O odadan çıktığın zaman ne olursa olsun, önemli değil,” dedi bana. “Aramızda bir değişiklik oluşturmayacak. Seni çok seviyorum.”

Dinlenme odasına gittim ve kapıyı kapattım. Aralıksız üç saat kadar okudum. Sonra kitabı bıraktım. Dizlerimin üstüne çömeldim ve şafak vaktine kadar dua okudum. Bu saatlerde olanlar Tanrı ve benim aramdaydı.

Dışarı çıktığımda aile hâlâ oturma odasındaydı: Michael, kanepede, göğsünde battaniye gibi, Spook ile uyumuştı: Billy, büyük koltukta kemanını kavramıştı ve üç köpek ve iki kediyle çevrenmişti. Marguerite tamamen uyanıktı. Hartum'dan gelen deri pufta oturuyordu. Onun da dua ettiğini söyleyebilirdim.

Kapının açıldığını duyunca hemen başını kaldırdı. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı. Gülümsedi, ve bana doğru geldi. Onu, kollarıma aldım.

“Ben bir Bahai'yim” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Her zaman biliyordum.”

Deliller Kitabını, biriktirdiğim bütün diğer materyallerle, büyükbabama gönderdim. Birkaç hafta cevap almadım. Sonunda, telgraf çektim.

NE HABER?

BİLL

Aşağıdaki cevabı aldım:

Düşünüyorum

Büyükbaba

Üç hafta bekledim ve başka bir tane gönderdim.

Tamam mı?

Bill

Cevapladı.

Bölüm on iki yirmi iki

Büyükbaba

İşten eve gelir gelmez referansa baktım. Çok kısaydı:

*Ve halk: İnsan sesi değil, Allah sesi, diye bağırıyordu.*¹

¹ Resullerin İşleri 12.22

BÖLÜM 23**23. Televizyon veya Bir Karga İle Ülkenin Bir Ucundan Öbür Ucuna**

Marguerite biraz üzgündü, çünkü yanıma yalnızca bir küçük valiz kıyafet ve altı valiz dolusu kitap alıyordum.

“Okumayı severim” dedim.

“Afrika’da okumaya pek *vaktin* olmayacak” dedi.

“ Dikkat ettim de, mavi takım elbiseni yanına almışsın”

“ Bir akşam yemek için giymem gerekebilir”

“Giyinmek mi?” diye güldüm. “Yemek için giyinmen değil, bir ağaca tırmanman gerekebilir!”

Birkaç kısa gün içinde Michael, Billy, Marguerite ve ben African Sun adlı gemide Cape Tawn’a doğru yelken açmış olacağız. Benim için bu, beni Afrika’ya, Avrupa’ya, Kuzey ve Güney Amerika’ya, Asya’ya, Avustralya’ya ve Pasifik adalarına doğru, 250.000 milin üstünde, yani bir dünya turunun 10 kat uzunluğunda bir yola sürükleyen bir yolculuğun ilk adımıydı.

Çok kısa bir süre önce bana başlangıç için 50.000 dolar vaad eden bir televizyon işine veda öpücüğümü vermiştim. Ama yüreğim hâlâ kurumuş bir karahindiba çiçeğinin tepesi kadar hafifti. Marguerite’i çekip, seslice öptüm.

“ Söyle bana prenses, gerçekten bu Minnesota’lı küçük çocuğa bir şeyler mi oluyor, yoksa ben deli miyim?” diye sordum

Billy; “ Ben bunun cevabını biliyorum” dedi.

“ Sen buna karışma” dedim.

Dünya standartlarıyla karşılaştırılırsa, mesleğimde o kadar da kötü bir yerde değildim. “Kardeşçe sevgi kenti” Philadelphia’ye, WPEN adında bir Akşam Bülteni istasyonunda çalışmak için gelmiştim. Pennsylvania Üniversitesinin basketbol oyunlarında ve Villanova Üniversitesinin futbol oyunlarında hakemlik yaptım. BBC’deki “Uluslararası Bilgi yarışması” programının

Amerikan Sunucularının başkanıydım ve çiçeği burnunda yeni bir ödül kazanmıştık. Para değildi ama yine de hoş bir ödüldü. Artık babamın, ilk oyunumda plaket aldığım zaman neler hissettiğini daha iyi anlayabiliyorum. Tatlı bir şeydi, fakat bir ödül, karın doyurmuyordu.

Philadelphia Bülteni WCAU Radyo-Televizyonunu satın alınca, Walnut sokağından Chestnut Sokağına sokağına taşındım ve televizyonda spor haberleri spikeri oldum.

Philadelphia Kartallarının profesyonel futbol maçlarını sunarak tüm ülkeyi oradan oraya dolaştım ve Penn oyunları için televizyonda yeni bir sezon başlattım. Birdenbire çok fazla para kazanmaya başlamıştım. Böylece Westchester yakınındaki Downingtown'a taşındık. Bir çiftlik aldık. Daha doğrusu bir sürü arazi üzerinde bir ev aldık. Ben evin Cape Cod tarzında bir ev olduğunu düşünüyordum. Fakat Marguerite bunun kolonial tarzda bir ev olduğunda ısrar ediyordu. Ama sanırım Billy haklıydı. Ona “ eski Amerikan Kızılderili” dedi. Evdeki delikler bir klarnetteki deliklerden fazlaydı, ve rüzgarlı bir günde evin, “Nerede, benim küçük köpeğim” şarkısının melodisini çaldığını duyabiliyordunuz. Ama her şey yolundaydı. Marguerite'in hala bir ev dolusu köpeği vardı, ve kimse hiçbir zaman onların nerede olduğunu bilmiyordu. Fafnir, Socrates, Tristam, Isolde, Lazymoon ve Krause. Fafnir hariç hepsi dachshund cinsiydi. Fafnir'se bir boksır'dı ve daha ziyade bir pehlivanı andırıyordu.

Birkaç ay sonra bana “ Miss Amerika” güzellik yarışması yarı finallerinde Gösteri başkanlığı görevi verildi. Bir “Philadelphia güzel” seçmek zorundaydık. Ed Sullivan jüri üyelerinden biri olmak için New York'tan geldi. Bu görevim bana bir ikramiye getirdi ve böylece yeni bir daireye taşındık. Billy batıl inançları olmadığını fakat bir yatakta 13 kişi yatmaktan hiç hoşlanmadığını söylüyordu. Evdeki kedi ve köpekleri sayarsak hesabı doğruyd.

WCAV televizyonunda olduğum ilk yıl, “ TV-Guide” dergisi en iyi spor show’u için bana bir “Oscar” ödülü verdi.

Bu; esprili bir spor showuydu. Rengarenk giysilerle donanmış spor fanatikleri sokağın ortasında nişan alıp, beni öldürebilirlerdi. Fakat akşam yemeği esnasında biraz gülmek isteyenler her akşam programı izliyorlardı. İşte tam o sıralarda beyzbol kayıtlarımı tutması için bir tek boynuz (el kuklası) alma düşüncesine kapıldım. Bu düşüncemi eyleme geçirmeden önce Paul Kitts bana bir “Chipmunks”(Sincap) önerisinde bulundu. Ve benim için bir tane yapabileceğini söyledi. Nitekim yaptı da, muhteşem olmuştu. Kukla sincabın adını Albert koydum. Paul, Viyana Çocuk Korosundakilerden daha yüksek sesle konuşabiliyordu. Bu yüzden Sincap Albert’i o seslendirdi. Ayrıca, show için yarım düzine işe yarar değişik önerilerde bulundu. Paul Bahai değildi fakat sanırım Sincap Albert Bahai idi. Niyesini anlatayım:

Albert, Paul ve benim CBS için yazdığımız yarım saatlik komedi-dramanın ana karakteri haline geldi. Program “Parkta” adını almıştı. Ben de Central Park’ın bankında oturan kalbinin saflığından ötürü hayvanlarla konuşabilen kibar ve yaşlı bir adamı canlandırıyordum.

Paul, Calvin adında bir kargayı, Sir Geoffrey adında bir züraafayı ve Magnolina Blossom adındaki devekuşunu canlandırıyordu. Paul’un karısı; Mary Holliday, Magnolia’yı seslendirdi. Bir bülbül gibi şarkılar söylüyor ve görüntüsü bir cennet kuşunu andırıyordu.

Paul’un oyunculuk ve yazarlığa karşı fark edilir bir yeteneği vardı. Eee, tabii aynı anda hem bir sincap, hem bir zürafa, bir karga hem de birinci sınıf bir yönetmen olmak kolay değildir. Kısa sürede her Pazar öğlen on ikide Amerikalının kalbini kazanmayı başardık. Yaz ayları süresince programımız; büyük bir süpürgeyle Central Park’ın kaldırımlarını süpüren bir işçinin ayaklarının görüntüsüyle başlıyordu. Yapraklar bir kenara doğru

süpürülürken, programın başlıkları da tebeşirle yazılmış olarak kaldırım taşlarında görünüyordu.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 24**24. Parkta Bill Sears ile Paul Ritts ve Mary Holiday'in Hayvan Dostlarıyla**

Yine kışın da aynı ayaklar galoşların içinde karları küreyerek, program başlıyordu.

Bu program hakkında biraz ayrıntıya girersem, benim pusulamı gerçek kuzeye yönlendirdiğini söyleyebilirim. Program “ 3 kahkaha ve bir gözyaşı” programıydı.

İlk program dışında, her Pazar kendi makyajımı kendim yapıyordum. O gün beni 75 yaşında gösterebilmesi için yanımıza bir tiyatro uzmanı aldık. Saçlarımı ve sakallarımı beyazlatana ve benim çok mükemmel değilse de vasat olan yüzümü buruşuk hale getirene kadar sandalyemde sabırla oturdum. İşini bitirdiği zaman, kalktım ve aynaya baktım. Bu çok huzursuz edici bir deneyimdi. O an dedemin suratının eksiksiz bir kopyasına bakıyordum. Tek ihtiyacım olan bir kutu yulaf ve konuşabileceğim küçük bir çocuktu. Böylece kendimi dedelik mesleğinde bulacaktım. Bu küçük çocuğu da Sincap Albert'ta buldum.

Programımızın 2.yılında yılbaşı günü için özel bir oyun yazdık. Bu Sincap Albert'in noel ağacındaki yanmayan bir yıldızla ilgiliydi. Gus, parktaki bir ağaçta yaşayan gri sincap, kızamık olmuştu, bu yüzden hayvanlardan hiç biri yeni yıl için onu ziyarete gitmedi. Calvin adındaki karga yeni yıl için Gus'a bir şey vermek istediğini ve bu şeyin de zaten “kızamık virüsü” olduğunu söyledi. Ve Gus bunu çoktan almıştı. Sir Geoffrey, bay zürafa, alçak gönüllülükle onu daha çok üşütecek bir rüzgar yaparak yanından geçmeyi kabul etti. Magnolia Gus'a bir kalem verecekti fakat üzüntüyle onu okuryazar olmadığını öğrendi. Albert, Gus için bir çift boks eldiveni almıştı, fakat her sabah elini yüzünü yıkarken aynaya baktığında gördüğü insanın bu hediyeye daha çok gereksinimi olduğunu söyledi.

Albert geldi ve benim omzuma oturdu. “Bana kızgın değilsin, öyle değil mi?” diye sordu. “Hayır, yalnızca hayal kırıklığına uğradım” diye cevapladım.

Burnunu burnuma dayadı ve bana dikkatlice baktı. “Tam anlamıyla kahverengi gözlere sahipsin” dedi. “Beni aldattığın için sağ ol” dedim, yıllar önce kendi babamın Minnesota’da söylediği sözleri kullanarak.

Sincap Albert, ağacındaki küçük kovuğundan içeri ok gibi girdi ve yeni yıl için beni tıraş etmek üzere, bir kupa dolusu tıraş sabunu, fırça ve tıraş makinesiyle geldi. İşini yaparken aynı zamanda da konuşuyordu.

“Siz parktaki insanlar neden yeni yıldan önce 2 hafta çok hoş, fakat senenin geri kalan kısmında berbatsınız? Buraya gelen insanların suratları yıl boyunca ıslak bir su yosununa, fakat yeni yılda hanimeline benziyor. Bunu nasıl açıklayabilirsin?”

“İnsanlar ay gibidir” dedim. “Ayn kendine ait bir ışığı yoktur. Tüm ışığını güneşten alır. Ay dünyaya doğru yöneldiğinde, bu ayın karanlık yüzüdür. Işık vermez. Fakat ay ; dünyaya arkasını dönüp, güneşle karşılaştığında yavaş yavaş güzelleşir. Önce yeniay, arkasından hilal, ilk dördü, son dördü ve sonunda arkasını tamamen dünyaya dönüp, güneşle yüzleştiğinde; büyük, yuvarlak, parıldayan bir dolunay halini alır. İşte tam bu zamanda; bu karanlık dünyaya en parlak ışıklarını saçar”

Albert “Sen kesinlikle sevimli bir konuşmacısın” dedi ve ben kendimi, samanları Beauty’nin yemliğine dolduran büyükbabayla konuşuyormuş gibi hissettim.

“Aynı şey; insanlar için de geçerlidir Albert” diye açıkladım. “Onların kalpleri de ne zaman dünyanın maddi şeylerine doğru dönerse, o zaman onlar da karanlıktırlar. Yüzlerinde ve kalplerinde hiç ışık yoktur. Fakat ne zaman ki dünyevi şeylerden sıyrılıp, Tanrı’ya yönelirlerse, içleri parlak ve saf olur. İnsanlar noelde birkaç gün için dünyadaki şeyleri unutup, İsa’nın kutsallığına yönelirler.

Böylece dünyaya yeni bir ruh dolar ve bir süre için yaşamaya değer bir yer haline gelir.”

Bütün hayvanlar bu fikri benimsemişlerdi. Calvin hoş bir şey yapmak adına, Gusun yaşadığı kovuğa şekerlemeleri fırlatırken, bombalıymuş gibi görünüyordu. Bay Geoffrey Gus’ın şöminesi için bir dolu odun getirdi. “Ondan hala hoşlanmıyorum, ama o üşürken hoşlanmadığım gibi ısınınca da hoşlanmamaya devam edebilirim” dedi. Magnolia benden kafamı çevirmemi istedi ve hafif bir çığlık atarak kuyruğundan bir tüy kopardı. Karamsar bir bakışla “Bu bir tüy kalem” dedi. “Bu bütün hediyelerin en güzeli. Kendinden bir parça” dedim. Albert’te boks eldivenlerini giymiş olarak geldi. “Sen hoş ve yaşlı herifin birisin Bill ve senin hikayeyle neyi ve kimi kastettiğini de biliyorum, bu yüzden bu boks eldivenlerini Gus’a veriyorum. Fakat bunları ona vermeden önce çenesini kırmak için kendi ellerime takacağım.”

Albert ilerlerken, fonda Noel şarkısının sesi yükselmeye başladı. Ve o sırada kameralar yavaşça yeni yıl ağacına ve onun yanmayan yıldızına yöneldiler. Ve bu yıldız yavaş yavaş içten alevlenerek sonunda parlak bir yıldız haline geldi.

Ed Sullivan bu programı New York’taki hastane odasından izliyordu. Yayından sonra bizi aradı ve bunun yürekleri ısıtan bir yeni yıl hikayesi olduğunu söyledi. Ve bize “Kasabanın tostu” adlı değişik bir show programında önümüzdeki Pazar çıkmamızı teklif etti. Doğrusu bu teklife bayılmıştık, çünkü bu bir saatlik program televizyondaki en iyi program olarak tanınıyordu. Televizyondaki insanlar ve show dünyasındaki bazı yazarlar Ed Sullivan’ı “Büyük Taş Surat” diye adlandırıyorlar, fakat biz onunla çalışınca onun kalbinin bir İrlanda ninnisi kadar yumuşak ve onun da bu meslekteki en hoş insanlardan biri olduğunu fark ettik.

Program büyük bir başarıya ulaştı ve ülkenin dört bir yanından telefonlar ve telgraflar aldık. Ed bizi St.

Patrick Gününde ikinci bir gösteriye davet edecek kadar kibardı.

Bununla beraber, Albert'in ayaklarını yere basmasını sağlaması Noel haftası boyunca yayınlanan "Kasabanın Tostu" adlı programda olmuştu.

Albert, kafasındaki Paul tarafından mükemmelleştirilen yoğun saman yığınıyla bana baktı ve büyükbabamla benim, "büyük ateşin gününde" söylediğimiz sözleri tekrarladı.

"Bu çok komik bir şey, işte buradayız, sen yaşlı bir adam ve ben genç bir çocuk ve biz Tanrı hakkında konuşuyoruz ve bundan zevk alıyoruz. Buna ne dersin?"

Gevrek gevrek güldüm. "Belki de sen genç bir çocuk bense yaşlı bir adam olduğumdan dolayı sen Tanrıya bir uçtan, bense diğer uçtan yakınız. Aradakiler onu unutmüş gibi görünüyorlar."

Tekrar uyuşuk eski moda bir Minnesota köyü olan Aitkin'deki ahıra geri döndüm. Yine elimde yulaf kutumla sorular soruyor, büyükbaba olarak da cevap veriyordum. Neredeyse iki büklüm olmuşum ve Albert'i sakallarımla okşadım.

Bizim geçici gösterimiz Ray Bloch ve onun orkestrası eşliğinde yıldızın yanmasıyla sona erdiğinde perdenin önünde Ed Sullivan'la kısa bir röportaj görünüyordu.

Programı nasıl hasta yatağından izlediğini anlattı ve benim hiç de görüdüğüm kadar yaşlı olmadığımı söyledi. Programı Minnesota ve Milwaukee'den izleyen aileme duyurmak maksadı ile, bu gördüklerinin büyükbaba Wagner olmadığını ve benim de televizyon endüstrisi sayesinde bu yaşa gelmediğimi söyledim. Dedemin programı izlediğini ve kendi sesinin yankısıyla memnun olduğunu umuyordum.

Marguerite, Billy ve Michael beni Fildelfiya'daki New Jersey gişesine bıraktılar. Oldukça sessizdim. Albert'in sözleri beni düşündürmüştü. Ben gerçekten

yüzümü aya dönmüş müydüm? Ertesi gün dedemden bir telgraf aldım. Sanki benim düşüncelerimi okumuştun. Kısaca şöyle diyordu:

“Meşaleyi elden bırakma”

Birkaç Pazar sonra, yaşlı adamın nasıl olup da parka geldiğini ve neden hayvanlarla konuşmaya başladığını anlatan bir program yaptık. Senaryoyu yazarken içimde garip bir his vardı. Çünkü bu benim hayatımın ürktücü fakat daha önceden planlanmamış bir kopyasıydı.

Senaryoya göre zavallı “Bill”, bir zamanlar Connecticut Standford’tan kalkan farklı trenlerdeki aynı koltuğu kullanan, evrak çantası ve dağınık saç kesimiyle enerji dolu genç bir reklam yöneticisiydi. O, böyle önemli şeylerle çok meşguldü. Koşuşturma-koşuşturma-koşuşturma-koşuşturma. Ta ki, bir gün kaybettiklerinin kazandıklarından çok daha fazla olduğunu fark etti ve evrak çantasını çöp kutusuna atıp, parka yürüdü ve Albert’in ağacının yanındaki bir banka oturdu.

Sürekli olarak çocukken söylediği bir şiiri mırıldanıyordu.

“Hızlı hızlı nereye koşuyorsun yaşlı adam?

Neyi yakalamaya çalışıyorsun?”

“Ufku yakalamam gerek! Bana yardım et, lütfen!

Ne kadar hızlanırsam o hızla uzaklaşıyor”

“Bill” ömür törpüsünü bırakıp, genç bir adamken kalbinin derinliklerinde kalan çok istediği şeylere geri dönmeye karar verdi. Yazar olmak ve hayatın güzelliklerinden bahsetmek isterdi. Bir defter aldı ve banka oturup “ Bill Sears, Benim Hayatım”ı yazdı. Kafasını kaldırdı ve Sincap Albert’i dikkatlice kendisine bakarken gördü. “ Günaydın” dedi Albert neşeli bir ifadeyle, “Biz de sizi bekliyorduk”

Biliyor musunuz, insan bazen bir besteyi kendi kendine saatlerce, ya da günlerce tekrar tekrar mırıldanır ve bir türlü bunu kafasından atamaz. Ben de aynı sorunu şu çocuk şarkısıyla yaşıyordum, St. David’e gittim ve Bill

Hart, Alan Scott ve Gene Crane'le bir tur golf oynadım. Tur sırasında kinayeli sözlerle yapılan dalga geçmeleri bile duymuyordum, daha sonra bana aktarıldığına göre bunlardan bazıları saf klasik efsaneler üzerineydi. Tek duyabildiğimse şuydu:

“ Hızlı hızlı nereye koşuyorsun, küçük adam”

Bill Sears, Benim Hayatım.

“Neyi yakalamaya çalışıyorsun?”

Bill Sears, Benim Hayatım.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

BÖLÜM 25

25. Hımm! Aynı Alışlagelmiş Yol: Londra, Paris, Roma, Atina, İstanbul, Rangoon, Bangkok, Shanghai, Honolulu, Santiago, Buenos Aires, ve Rio Ya Da Gökkuşağının Üzerindeki Her Hangi Bir Yer.

Boyumun, Mickey Mantle'ın bastonu kadar bile uzun olmadığı zamanlarda, kendime ve Tanrıya, rüyamdaki gerçekleri bulduğum takdirde tüm dünyayı gezip bu buluşumu paylaşacağıma dair söz vermiştim. Bu sözü hiç yerine getirememiştim.

Radyoda ve televizyonda Bahai Dini hakkında bir çok konuşmalar hazırlamıştım. Bahai Dininin Ulusal Radyo Komitesinin bir üyesi olmuştum, ayrıca Edward R. Murrow'un "Ben buna inanıyorum" adlı derlemesine olan inancımı dile getiren bir makale yazdım. Fakat bir süre sonra ben gittikçe şu başarı formülünün içine batıyordum. "Kalk, işe git, bankaya git, uyu, öl"

Marguerite çok sıkıntılı olduğumu biliyordu. Hepimizin Şikago'da Kıtalararası Bahai Konferansına katılmamızı önerdi.

Bu aynı zamanda benim Wilmette, Illinois'teki Bahai Mabedine ilk ziyaretimdi. İşte o zaman bunun niye "13. yüzyıldan beri mimarideki ilk yeni fikir" olarak adlandırıldığını anladım. Bu, taşlarla gerçeğe dönüştürülmüş, çok güzel bir rüyaydı. Tarihi araştırmalar yapan bir komite mabedin üzerinde bulunduğu toprakların bir zamanlar, reisinin adı Archangel olan bir kızıl derili kabilesine ait olduğunu ortaya çıkardı.

Kubbenin altında oturuyor ve tüm dinlerin kutsal kitaplarından okunan ilham verici sözleri dinliyordum. O sırada, ilk rüyalarımı gördüğüm günlerde Hz.Abdülbaha'nın nasıl bu verimsiz düzlüğü tüm dünya dinleri, milletleri ve ırklarından olan insanların refahı için bir Evrensel Tapınak olmak üzere adadığını hatırladım. O,

Hız.Bahauallah'ın dininin bu merkezden, bu gezegenin her noktasına yayılacağını söylemişti.

İşte o sırada, Tanrının, O'nun elçilerinin ve yaratıklarının birliğinden övgüyle bahseden koronun görkemli müziğini dinleyerek, o dilekte bulunuyorduk.

Ertesi gün Şikago'da Paul, Peter, Barnabas, Timothy ve Hız.İsa'nın havarilerinin, Avrupadaki şehir ve köylere gönderildiği tebliğ seferini anımsatan, Ruhani Dünya Kampanyası başladı.

Konferansa, Hız.Bahauallah'ın oğlu Hız.Abdülbaha'nın torunu olan ve Bahai Dininin yaşayan lideri Hız.Şevki Efendi'den bir mesaj geldi. Bu, uzak ülkelere gidecek muhacirler için ilham verici bir seslenişti. Şimdi rüyamın anlamını daha iyi anlıyordum. Zaman gelmişti. Peter gibi, insan ruhlarının yedi denizinden "balık tutma" zamanı.

Yalnızca inanmanın yeterli olmadığını tüm kalbimle farkındaydım. Fakat Nineveh'ye Jonah gibi başka birilerinin gideceğini umuyordum.

Marguerite'e yanlış anlaşılmasına dikkat ederek, defalarca bir yunan filozofunun sözlerini tekrarladım. "Doğruyu araştır, kendi kalbinle onun doğru ya da yanlış olduğuna karar ver, eğer yanlışsa tüm gücünle ona karşı çık, eğer doğruysa, kalk ve sonuna kadar, bağlılıkla onun için çalış"

Öğle vaktinde bütün Sears'lar aynı anda konuşmaya başladılar. Herkes hemen hemen aynı fikirdeydi fakat hedefleri biraz farklıydı.

"Çin'e ne dersin?" dedi Michael.

"Hawaii'yi düşünüyorum" dedi Billy.

Ben ve Marguerite aynı anda tek nefeste "Afrika" dedik. Büyükbabayla vedalaşmak pek kolay olmayacaktı. Bu yaşlı adama sanki dev bir kauçukla yapıştırılmış gibiydim. Ben uzaklaştıkça bu bağ güçleniyordu. Eğer ayaklarımı yerden kaldırırsam, geriye dönüp doğruca yulaf kutusunun üstüne çıkıvereceğimi hissediyordum.

Marguerite Philadelphia'dan ayrılmadan önce büyükbabayla özel bir yayın hazırlamamda bana yardımcı oldu. Yayın sırasında onunla, Minnesota'yla uzun mesafe bir telefon konuşması yaptım. Yıllarca dinleyicilerime onunla ilgili hikayeler anlatmıştım, bu yüzden hepsi onu tanıyor gibiydiler. Bu gün onun doğum günüydü. Aynı zamanda da bir veda idi. İkimiz de bir daha hiç konuşamayacağımızı biliyor fakat belli etmiyorduk.

Büyükbabanın güçsüz ve alakasız bir sesle konuşacağını bekliyordum. O sıralar 90 yaşlarındaydı. Fakat karşıma Yankee Rallisindeki Mel Allen gibi sağlam ve dinç biri olarak çıktı.

“Sence günün birinde bir şey olabilecek misin?” bana sorduğu ilk soruydu.

“Deneyeceğim” diye yanıtladım. Benim ses tonum onunkinden çok daha yaşlıydı. Gırtlığıma portakal büyüklüğünde bir düğüm yerleşti.

“Nice seneler büyükbaba” dedim.

“Yaşadığım bir çok sene oldu, kendimi hile yapıyormuş gibi hissediyorum” diye cevapladı. Ve “Beni hâlâ çatısı akıtan samanlığımdan dışarı atmadılar. Burada daha fazla yaşamak hiç de eğlenceli değil.”

Karamsarlığın içinden aniden şu soruyu sordu. “Hâlâ Dakar’ın birincilik madalyasını saklıyor musun?”

“İşte burada” dedim cüzdanımın üzerine vurarak.

“Bir saniye düşünme. En önde kal ve onların seni soyup soğana çevirmelerine izin verme” dedi.

“Bir de oğlum

“Evet”

“Bir daha beni gecenin bu vaktinde arama. Ben yaşlı bir adamım”

Telefonu kapatırken kahkahasını duyabiliyordum. Onu, şimdi Cliff amcanın kaburga kemiklerinin arasına bir yumruk indirirken bir horoz edasıyla “Ben tüm ülkeyi gömerim” diye böbürlenirken de görebiliyordum.

Yavaşça telefonu yerine bıraktım.

“Hoşça kal büyükbaba” dedim.

Bir sonraki hafta, yaşlı adam, tüm ülkenin dört bir yanından onu tanıdıklarını hisseden bir sürü insandan yaş günü kartları almış. Eminim bu onu çok mutlu etmiştir.

Büyükbabam ayrıca bir de yolculuk yaptı. Cliff amcayla beraber ta batı kıyılarına dek gittiler. Ahır ve atlarını özlediği için, kasabanın dışındaki aralarda bulunan bir bahçeyi sahiplenmişti ve her gün topallayarak bu bahçesine giderdi. Bahçeye gidemediği zamanlarda ise, torunlarına armağan etmek üzere çorap ve kazaklar örüyordu. Herkes onu tanıyordu ve o yaşlı bir prens gibi bir gece uyudu ve bir daha uykudan uyanmadı. Bir gazetede ki fıkra yazarı övgü dolu sözlerle onu anlatan bir yazı yazmıştı. Ondan, şehirlerine gelen ve çok kısa bir süre sonra şu felsefesiyle kalplerini fetheden bir yabancı olarak bahsetmişti. “Yabancı insanlar diye bir şey yoktur, onlar yalnızca, henüz tanımamış olduğumuz dostlardır.”

Çiftliğimizi ve tüm eşyalarımızı sattık. Son ana kadar bir çok dostlarımız bunun göstermelik bir hareketten ibaret olduğunu sandılar.

“Siz gerçekten gidiyor musunuz” dediler şaşkınlık içerisinde. “Her şeyden vazgeçip gidiyor musunuz”

Marguerite bunu onlara en iyi şekilde açıkladı. “Hiçbir şeyden vazgeçmiyoruz, her şey yolunda gidiyor”

“Ben sizin dinle pek bir ilginizin olduğunu hiç sanmıyordum.”

“Şu anda bulunduğun yere ulaşman senin tüm yaşamını aldı Bill. Bir çok insan senin sahip olduğun iş için sağ kolunu kesip atabilir fakat sen, bu imkanı, bir muz kabuğu gibi fırlatıp atıyorsun.”

“Bu günlerde nerdeyse bankaya yatırmaya vakit bulamayacak kadar çok para kazanıyorsun, Bill, bunu başardın!” “Gitme burada kal.”

“ NİNEVEH’YE GİTMESİ GEREKTİĞİNİ HİSSEDİYOR” DİYE AÇIKLADI MARGUERİTE

“Nereye?”

“Nineveh’ye”

“Afrika’ya gideceğinizi sanıyordum”

“Gidiyoruz”

“Hey çocuklar, en iyisi kendinize bir atlas satın alın, aksi takdirde New York’a bile varamazsınız.”

Afrika yolculuğumuz bize unutulmaz mutluluklar, heyecanlar ve kahkahalar yaşattı. Bu hikayeyi “Siyah Güneş ışığı” adlı başka bir kitabımda anlattım. Bir erkek çocuğun ve onun gökkuşağının eteklerinde son bulan rüyasının hikayesi.

Michael şimdi mimarlık okuyor. Billy bir yazar olmak istiyor, Marguerite başka bir dachshund daha istiyor. Oh, evet o hala ‘Vahşi Kadın’ Her sabah arazinin çevresinde yürüyüş yaparken hâlâ arkasında sıra oluyorlar. O hâlâ, New York yük treninin lokomotif gibi görünüyor. Tavuklarımız, çinçillalarımız ve iki tane tavus kuşumuz var. Tavus kuşlarından biri koyduğumuz her parmaklıktan atlıyor. Bu yüzden adını Bay Edmund koyduk. Diğerini bunu denemiyor bile. Onun adı da Lord Listless. İki dachshundumuzun adları ise; Cyrano ve Roxane, iki bekçi köpeğimizin adları da Koca Finnegan ve Scotland Yard (Her zaman bu isimde bir köpeğimin olmasını istedim. Marguerite’ye acıklı bir ifadeyle bakıp “Scotland Yard’ı arayalım diyebilmek için”) Ve bir ridgeback’le bull-mastiff kırması olan yavru köpeğimiz. Sanki birisi onu balon gibi şişiriyormuşçasına korkunç bir hızla büyüyor. Yakınıımızdaki bir çiftlikten bize ilk gönderildiği gün Billy ona bakmış ve şöyle demişti.

“Onlar küçük bir yanlışlık yapıp, bize çiftliği yollamışlar.”

Onun adı da “Şekerçalı.” Ayrıca Figaro, Mr. Murphy, Kubla Khan ve kahverengi takımımın içinde henüz isimlendirilmemiş yavru kedilerimiz var. Lucia’dan

altız yavrulayağını tahmin ettim, fakat Marguerite “ Lütfen tekrar başlama” dedi.

Çok mutlu olmaya hiç hakkımız yok. Burası ev olarak çok iyi bir yer. Her zaman insanlarla dolu. Bahai öğretileri şöyle der; “ Eğer cennette bir saray istiyorsanız, evinizi dostların toplandığı bir yer yapın”

Ben hala kalbimdeki, dünyanın her yerindeki insanlara bu muhteşem günün haberini verme açlığını doyurmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar çeyrek milyon milin üzerinde yol kat ettim. Eve yalnızca yeni bir yolculuk yapabilmek için gereken parayı kazanma amacıyla dönüyorum.

Biraz yazıp, biraz yayın yapıyor fakat daha çok geziyorum.

İsrail’e gittim ve böylece Bahauallah’ın ziyaret etmiş olduğu tüm yerlerde kişisel ve detaylı araştırmalar yapma imkanı buldum.

Marguerite, Bill, Michael ve Cyrano beni havaalanına götürüp, gidene kadar beklediler. Kimbilir şu son beş yılda dünyanın kaç değişik yerinde kaç kere vedalaşmışızdır. Marguerite’in hayatı da Bahai Dinini duyurmaya adanmıştı. Ve ikimiz de sürekli karadan, havadan ve denizden farklı yönlere doğru yol alıyoruz.

Bir gün Londra havaalanına vardığımızda özlem dolu bir ifadeyle “ Vedalaşmalardan hiç hoşlanmıyorum” dedi. Bir Afrika ata sözünü kullanarak şöyle cevap verdim. “ Eğer vedalaşmalar olmasaydı, kavuşmalar da olmazdı”

Hindistan, Burma, Tayland ve Malezya’ya yolculuk yaptı. Bir gün Singapur’dan eve “ Seni özlüyorum” yazılı bir telgraf gönderdi.

Bill de şöyle cevapladı. “ Kesinlikle özlüyorsundur ama hatırla, babam Hayfa’da”

Bir gün Stuttgart Almanya’dan, Tucson Arizona’ya bir telgraf çektim. Marguerite’in annesi şöyle yanıtladı. “ Marguerite Meksiko’da” Marguerite döndüğünde

Stuttgart'a telgraf çekti fakat, aldığı yanıt "Bill Yunanistan'da" oldu.

Bir öğleden sonra Roma'da Ciampino havaalanında Nairobi'ye giden SA 121 uçuşumu bekliyordum. Bir bardak Perrier suyunun ve Herald Tribune'ün Fransız baskısındaki Art Buchwald'ın yazısının keyfini çıkarıyordum. Tam o sırada masada bir gölge belirdi. Kafamı kaldırdım. Bu, stüdyo penceresinde gördüğüm anki kadar diri ve hayat dolu olan Marguerite idi.

"Aynı yere mi gidiyoruz?" diye sordum.

Bana biletini gösterdi. Nairobi'ye SA 121 uçuşu.

"Yeni haber var mı?" diye sordum.

"Hiçbir şey yok" dedi. "Aynı eski şeyler; Meksiko, Los Angeles, Şikago, New York, Londra, Paris, Cenevre, Milan, Roma, İstanbul, Yeni Delhi"

Kahkahalarımız göz ardı edilemeyecek kadar dikkat çekti. Hoperlörden bizim uçağın yolcuları çağırıldığında el ele piste doğru yürüyor ve Salt Lake City'de nasıl günlerce aç kalıp sonunda bir tabak çorba alabilmek için nasıl uğraştığımızı düşünüyordum. Masadaki mumları yakmıştık ve ben masadaki servis tepsisinin içine dachshundumuz Spook'u koydum, bunun üzerine çocuklar onu yiyeceğimizi düşünerek ağlamaya başladılar. Korku içinde ayağa fırladılar.

Steysin vagon cipimizle Schuykill River Drive'dan Hahnemann Hastanesine doğru hızlı bir şekilde yol alırken, bir elimle de yanımda ölü gibi yatan Marguerite'i tutuyordum. Bu, çocuğumuzu kaybettiğimiz geceydi.

Yalnızca 3 dolarımız kaldığı ve görünürde başka hiçbir gelirimizin olmadığı zaman Marguerite şöyle dedi. "Yanlışı yapıyoruz, negatif düşünüyoruz. Şimdi dışarıya çıkacağım ve bu 3 doları akşam yemeğine harcayacağım"

"Bu 3 dolar değil" dedim. "1 Paund ve 6 peni"

"Sanki biri ensemde nefes alıyor" "İçimde garip bir duygu var" dedi.

"O, 3 dolara son kez bakan benim nefesim" dedim.

Akşam yemeği için çok harika malzemelerle geri geldi, “kutlayabiliriz” dedi.

“Neyi kutlayacağız” diye sordum.

“Fevkalade bir akşam yemeği yiyeceğimizi” diye gülmüsedü “ Ve kim bilir, başka bir şeyi daha.”

Elbette haklıydı. Ertesi gün bir iş bularak döndüm.

Şimdi, uçak Roma’dan kalktığı gibi, Gandolfo kalesinden döndü ve Napoli’ye doğru yükselmeye başladı. Ben Marguerite’e “Biz bir konuda tam olarak Hz.Bahaullah’ın yolundan gittik”

“Nedir o, sevgilim?”

Dolu ve zengin bir yaşam sürdük. Biz, sevinci, hayreti, heyecanı ve güzelliği her dakika özetledik. Ben bir yoyo dan daha çok git gel yaptım ve bu epeyce özel oldu.

Uçak Büyük Rift Vadisinde alçaldı ve Nairobi hava alanına inmek için turladı. Marguerite’in elini sıktım.

“Afrika” dedim

“Mutlu musun?”

“Eve döndüğüm için mi?” diye sordum. “Elbette. Yolculuk seni yormuş olabilir. Sen nasılsın?”

Onun kucagina baktım. Pan American'dan bir uçuş programı, iki Güney Amerika haritası, ve bir de kızıl gerdan kuşu yumurtası maviliğindeki gözlerinde esrarengiz bir ışık vardı.

İkimiz de güldük.

Kendi kendime “ bence Tanrı gülmeyi sever. Ben de sevdiğimi biliyorum.”

¹ Jekyll

² Hyde

³ Cubs'lara White Sox'lardan